

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

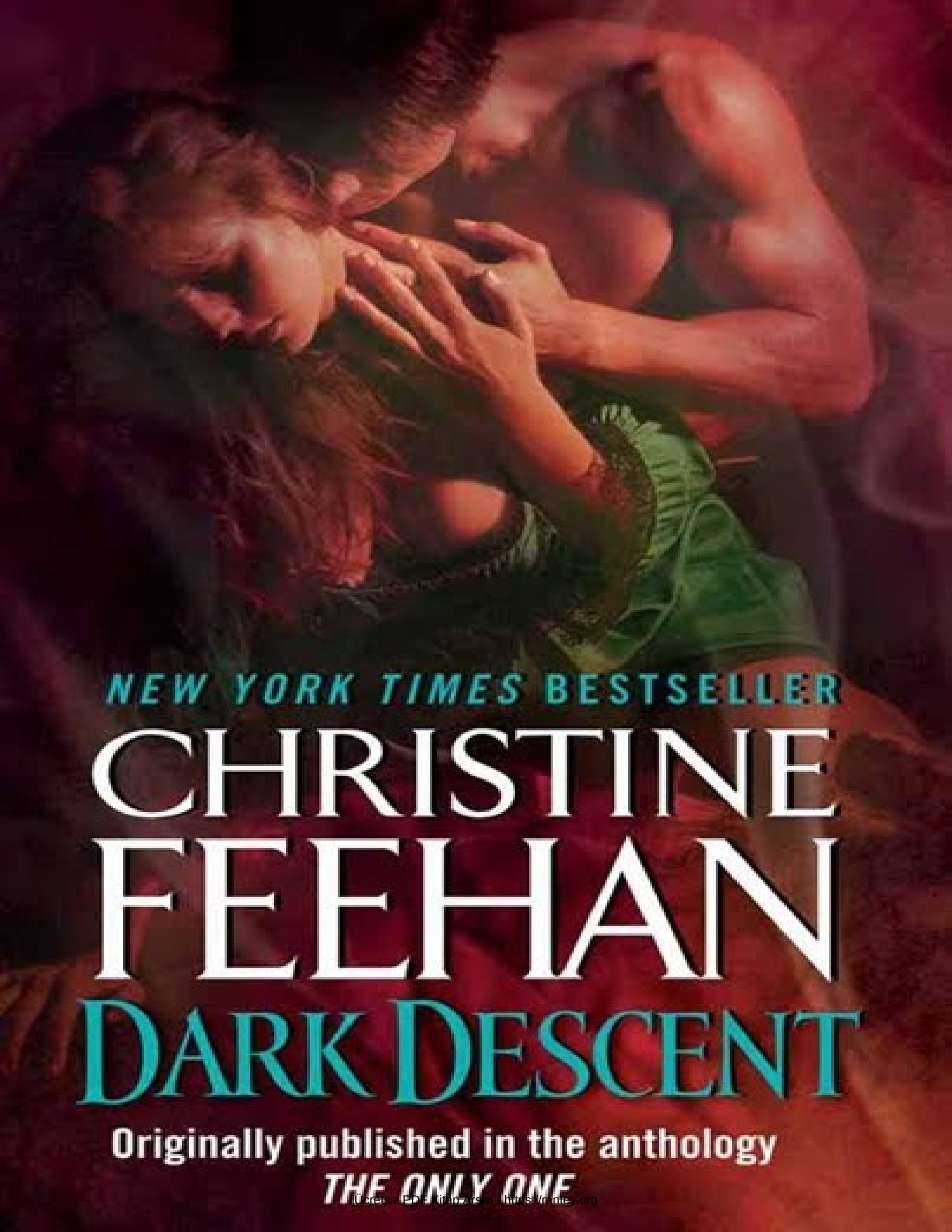
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

CHRISTINE
FEEHAN
DARK DESCENT

Originally published in the anthology

THE ONLY ONE

Public Domain PDF of this work at <https://www.libraryoftheblind.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Karanlık İniş

Christine Feehan

Karanlık Seri - 11. Kitap

The Only One Antolojisi'nden

Brooke Borneman ve Diane Stacy'ye
yaptığınız her şey için teşekkür ederiz.

Birinci Bölüm

Şimşek damarları bulutları aydınlattı, dans eden beyaz-sıcak enerji kamçıları gece yarısı gökyüzünü aydınlattı. Toprak gürledi ve yuvarlandı, yaratık toprağı pençeleyip havaya fırlarken tedirgin oldu ve irkildi, dokunduğı her canlıyı anında kirletti. Yapraklar buruştu ve karardı. Hava alarmla titreşti. Vampir toprağı yerleşti, başını bir o yana bir bu yana çevirdi, dinledi, bekledi, kurnaz zihni yarıştı, çürümüş kalbi zafer ve korku karışımıyla çarptı. O yemdi ve avcının çok geride olmadığını, peşinde olduğunu, tuzağın tam kalbine doğru çekildiğini biliyordu.

Traian Trigovise toprağı eşeleyerek ölümsüzlerin pis kokusunu takip etti. Bu çok kolaydı, izler çok iyi işaretlenmişti. Hiçbir vampir, acemi olmadığı sürece bu kadar bariz olamazdı ve Traian güçlü ve kurnaz biriyle uğraştığından emindi. O kadim bir Karpat avcısıydı, neredeyse ölümsüz bir türdü, uzun ömürle kutsanmış ve lanetlenmişti, zamansız yeteneklere sahipti ve onu tamamlayacak bir hayat arkadaşına ihtiyaç duyuyordu. Her şeyden önce bir yırtıcıydı, tüm yaratıkların en iğrenci ve kötüsü olan ölümsüzlere dönüşebiliyordu. Onu sinsi fısıltılara ve gücün çağrısına kapılmaktan alıkoyan, iradesinin gücü ve ırkına olan göreviydi.

Tünel gökyüzüne doğru yöneldiğinde Traian ilerlemeye devam etti, toprağın derinliklerine doğru ilerledi, yolunu hissetti, etrafındaki toprağın kalp atışlarını ve enerjisini dinledi. Her şey sessizdi, böcekler bile, kötüler tarafından sık sık çağrılan yaratıklar. Geniş bir alanı tarayarak yüzeyi taradı ve birden fazla vampirin yakınlarda olduğunu kanıtı olan üç boş nokta keşfetti.

Toprağın derinliklerine uzanan, kalın ve boğumlu, yaşamlı uğuldayan bir kök ağı buldu. Usulca fısıldadı,

saygıyla, en uzun, en derin atardamara dokunarak, onun yaşam gücünü hissetti. Kadim dilde usulca zikrederek giriş istedi, yanıtın kalın ve yaşlı ağaçta hareket ettiğini hissetti. Ağaç aya doğru uzanırken yapraklar titredi, iğrenç varlıkların varlığından çekinirken bile geceyi kucakladı. Sırlar veren ve yardım etmek için komplo kuran ağaç, Traian'ın geniş gövdesini koruyan ve besleyen karmaşık sisteme girmesine izin vermek için köklerini yaydı.

Avcı labirentte dikkatlice ilerlerken toprağı ya da kök sistemini bozmamaya özen göstermiş, yer üstünde üst üste binen köklerin oluşturduğu güvenli kafesin içinden çevresini tarayabilecek kadar yüzeyi itmiş. Ortaya çıktığında şekil değiştirmiş, kalın dallar ve yapraklar arasında gizlenmiş bir gölge haline gelmişti.

Bir an için sadece avını, Gallent'in uzun, ince figürünü görebildi. Vampiri, tıpkı kendisi gibi, yüzyıllar önce prensleri tarafından gönderilen eskilerden biri olarak tanıdı. Hortlak sürekli dönüyor, havayı kuşkuyla kokluyor, bakışlarını yerde gezdiriyordu. Uzun tırnaklarını tuhaf bir tekrar ritmiyle birbirine vuruyordu.

Rüzgâr ağaçların arasından hızla geçiyor, yapraklar hışırdıyor ve fısıldaşıyordu. Traian bakışlarının kaymasına izin verdi, bölgeyi dört bir yandan inceledi, keskin görüşünden çok zihniyle araştırdı. Esinti, solundan gelen o garip ritmin yankısını ona getirdi. Sonra sağından. İki ölümsüz daha üzerine düşüp onu parçalara ayırmak için bekliyordu. Tekrar yer değiştirdi, esintiyle birlikte köklerden oluşan kafesin içinde sürüklendi, moleküller gibi gecenin içine doğru yükseldi ve dost rüzgârın onu yaprakların örtüsüne doğru daha yükseğe taşımasına izin verdi.

Kara bulutlar kaynayan bir kazana dönüştü. Şimşek, bulanık, dönen kütleyi damgaladı. Zihninde küçük, mizahsız bir gülümsemeyle orada asılı kaldı. Bazı durumlarda ihtiyatlı olmak gerçekten de cesaretin en iyi yanıydı. O seçerdi

kendi savaş alanı. Sonra tırnak tıkırtılarını tekrar duydu. Ses giderek yükseliyordu. Her tıkırtıda buluttan su damlacıkları düşüyordu. Yere tam olarak ulaşamayan küçük damlacıklar. Boncuklar havada toplanıyor, büyük, parıldayan bir havuz oluşturuyordu. Havuzdaki yansımasını net bir şekilde görebiliyordu. Dağınık moleküller ya da bir yanılsama değil, yaprakların arasındaki gerçek adam. Bu onun tek uyarısıydı ve saldırıdan sadece bir kalp atışı önce gelmişti.

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve anında tepki verdi, gökyüzünde takla atarak gerçek formuna büründü, yapraklar onu tuzağa düşürmek isteyen neredeyse görünmez gümüşü ağı engellediği için minnettardı. Mızraklar, ağaç kurbağasının zehirli küçük okları ve derinin içine işleyip haftalarca yakan kızgın köz yağmurlarıyla birlikte havada spiral çiziyordu. Gökyüzünü böcekler kapladı ve bu sırada tırnakların tıkırtısı durmaksızın devam etti.

Traian iki küçük vampiri görmezden gelerek kavgayı yöneten gölgeli figüre doğru atıldı. Gallent eylemi yönetiyordu, Karpatlar arasında olduğu gibi kötülükte de bir liderdi. Traian gökyüzüne doğru fırladı, yumruğu çoktan patlamıştı ve vampirin göğsüne doğru ilerliyordu.

Gallent şeffaf bir şekilde parıldadı. Hortlak jilet gibi keskin pençeleriyle geri saldırırken bile yumruk vücudundan zararsız bir şekilde geçti. El Traian'ın solundan geldi, tam teşekküllü bir ustanın hızlı ve emin hareketiydi. Bıçak gibi tırnaklar eti ve kasları kemiğe kadar derinlemesine deldi. Küçük vampirlerden biri kendini Traian'ın sırtına attı ve dişlerini hedefinin açıkta kalan boynuna geçirdi.

Traian sadece buharlaştı, titreyen yaprakların üzerinde kan lekesi ve vampirleri öfke ve açlık çılgınlığına sürükleyen kadim hediyein kokusunu bıraktı. Gece boyunca hızla ilerledi. Karpat Dağları

Mağara ağılarıyla delik deşik edilmiş, toprağın altındaki zengin topraklar onu karşılamak için bekliyordu. Evine çok yakındı. Prensini görmek için durmaksızın memleketine geri dönüyordu ama vampirlerle karşılaştığında yolundan sapmıştı.

Omzu zonkluyor ve yanıyordu. Boynu şiddetli bir işkenceydi. Vücudunun yüzlerce yeri köz ve oklardan dolayı ağrıyordu. Dağın serin iç kısmına doğru bir açıklık buldu, daha da derinlere indi, tünellerden oluşan bir labirentten geçerek toprağa ulaştı. Zengin toprak yatağına süzüldü ve orada öylece uzandı, huzur ve teselli hissi içindeydi.

Avusturya

Tiyatronun kapıları şık giyimli kalabalığın dışarı çıkması için açıldı. Gülüşerek ve konuşarak dışarı çıktılar, tanık oldukları gösteriden memnun olan mutlu insanlardan oluşan bir kalabalık. Gökyüzünde çatallanan şimşekler, elemental doğanın parlak ve göz kamaştırıcı bir gösterisiydi. Bir an için uzun, payetli elbiseler, kürkler ve çeşitli renklerdeki takım elbiseler sanki bir spot ışığına yakalanmış gibi aydınlandı. Gök gürültüsü tam tepemizde patladı ve yer ile binalar bu saldırının etkisiyle sarsıldı. Işık soldu, gece neredeyse kapkaranlıktı ve kalabalık neredeyse kör olmuştu. Kalabalık çiftlere ya da gruplara ayrılarak limuzinlerine ve arabalarına doğru acele ederken, valeler yağmur yağmaya başlamadan önce hızlı bir şekilde çalışmaya çalıştı.

Senatör Thomas Goodvine giriş kemerinin altında durdu, kalabalığın uğultusu arasında karısını duyabilmek için başını ona doğru eğdi, usulca söylediği sözlere güldü, başını sallayarak onayladı. Hava koşullarından kaçmak için acele eden insan seli tarafından itilip kakılmasını önlemek için onu omzunun altına çekti.

İki ağaç, tiyatronun eşsiz kemerini oluşturuyor, dallar birbirine kenetlenerek hava koşullarına karşı küçük bir koruma sağlıyordu. Yapraklar hışırdıyor ve dallar

hızla esen rüzgârda birbirine çarptı. Bulutlar dönüp duruyor, ayın üzerinde karanlık, uğursuz iplikler örüyordu.

Bir başka şimşek patlaması, binaya sığınmaya kararlı oldukları anlaşılan iki iri adamın tiyatro izleyicilerinin akıntısına karşı itişini aydınlattı. Işık parıltısı kayboldu, geriye sadece kemerin loş aydınlatması ve uğursuzca titreyen sokak lambaları kaldı. Thelma Goodvine dikkatini tekrar kendisine çekmek için kocasının ceketini çekti.

"Yere yat! Yere yat!" Joie Sanders kollarını iki yana açarak senatör ve karısının üzerine yürüdü ve ikisini de yere serdi. Bir hamlede önlerinde dizlerinin üzerinde yuvarlandı, uzattığı elinde bir silah vardı. "Silah, silah, herkes yere yatsın!" diye bağırdı. İki tabancadan çıkan turuncu-kırmızı alevler, korumakla görevlendirildiği çifte doğru düzenli bir akış halinde patladı. Joie her zamanki sakinliği ve tam isabetiyle ateşe karşılık verirken, bir adamın neredeyse ağır çekimde devrilmeye başladığını, silahının hâlâ ateş ettiğini ama havaya kalktığını izledi.

İnsanlar çığlık attı, her yöne koştu, yere düştü, dayanıksız siperlerin arkasına çömeldi. İkinci silahlı adam uzun kürklü bir kadını yakaladı ve kalkan olarak önünde sürükledi. Joie çoktan senatör ve karısını iterek tiyatronun görece güvenli ortamına girmelerini sağlamaya çalışıyordu. İkinci saldırgan hıçkırarak ağlayan kadını ileri doğru iterken Joie'ye ateş etti; Joie de saldırganların geri çekilme hattını korumak için tekrar yuvarlandı.

Bir mermi omzundaki eti keserek acı dolu bir yol açtı ve senatörün pantolonuna kan sıçrattı. Joie haykırdı ama midesindeki çalkantıyı görmezden gelerek nişanını sabitledi. Dünyası tek bir adama, tek bir hedefe daralmıştı. Tetiği yavaşça, tam olarak sıktı ve adamın alnının ortasındaki çirkin küçük deliğin çiçek açmasını izledi. Adam bir kaya gibi yere yığıldı, rehinesini de beraberinde götürdü, kolları ve bacakları birbirine dolanarak düştü.

Küçük bir sessizlik vardı. Sadece dalların tıkırtısı duyuluyordu, garip, rahatsız edici bir ritim. Joie

gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Büyük, pırıltılı bir havuza bakıyor gibiydi, düz, soğuk gözleri olan ve elinde metal bir şey parlayan bir adama bakıyordu. Adam kalabalığın arasından yükselerek Joie'ye çarptı ve Joie kaçmaya çalışıyordu. Joie ölümcül bıçaktan kaçmak için yeterince döndü, silahının kabzasını adamın çenesine doğru itti, sonra da bıçaklı eline geri indirdi. Adam çığlık atarak bıçağı düşürdü ve bıçak kaldırımında sekerek ilerledi. Adamın yumruğu kadının yüzünü buldu ve onu geriye doğru itti. Adam onu takip etti, yüzü nefretle kaplanmıştı.

Başının arkasına sert bir şey çarptı ve Joie kendini adamlarından birine bakarken buldu. "Sağ ol John. Sanırım üzerime düştüğünde vücudumdaki her kemiği kırdı." Adamın elini tuttu ve iri gövdesinin altından çıkmasına yardım etmesine izin verdi. Joie vurduğu ilk adamın gevşek elindeki silahı tekmeledi, halsizlik onu ele geçirmiş olsa da. Bacakları lastiğe dönüşürken aniden oturdu. "Senatör ve Bayan Goodvine'ı güvenli bir yere götür John." Siren sesleri gitgide azalıyordu. "Biri şu zavallı kadına yardım etsin."

"Bulduk Joie," diye güvence verdi ajanlardan biri. "Şoför elimizde. Yaran ne kadar kötü? Kaç darbe aldın? Silahını bana ver."

Joie elindeki silaha baktı ve onu hareketsiz saldırgana doğrulttuğunu şaşkınlıkla fark etti. "Sağ ol Robert. Sanırım bir süreliğine işleri John ve senin halletmene izin vereceğim."

"O iyi mi?" Senatörün endişeli sesini duyabiliyordu. "Sanders? Yaralandınız mı? Onu orada öylece bırakmak istemiyorum; bizi nereye götürüyorsunuz?"

Joie iyi olduğunu belirtmek için kolunu kaldırmaya çalıştı ama kolu ağırlaşmış ve işbirliği yapmıyor gibiydi. Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Sağlık görevlileri onu iyileştirene kadar kısa bir süreliğine başka bir yerde olması gerekiyordu. Bu aldığı ilk darbe değildi ve bundan şüphe duyuyordu.

sonuncusu olacaktı. Onu mesleğinin zirvesine taşıyan bazı içgüdüleri vardı. Zirvede olmak çok tehlikeliydi.

Joie ortama uyum sağlayabiliyordu. Bazı erkekler ona bukalemun demeyi severdi. Çarpıcı derecede güzel, sade ya da ortalama görünebilirdi. Sert kalabalığın, evsizlerin ya da zengin ve göz alıcıların arasına karışabilirdi. Bu değerli bir yetenektir ve o da bunu isteyerek kullanıyordu. Zor görevler için çağrılırdı, aksiyonun kaçınılmaz olduğu görevler için. Bıçak ya da silah kullanma becerisi çok az kişide vardı ve kimse kalabalığın içinde onun gibi kaybolamazdı.

Kendini bedeninden çıkarıp birkaç dakika boyunca etrafındaki telaşlı sahneyi ilgiyle izledi. Senatör ve Avusturyalı ajanlar için görevlendirilen diğerleri her şeyi kontrol altına almıştı. Bir ambulansa bindiriliyor ve olay yerinden aceleyle uzaklaştırılıyordu. Hastanelerden her şeyden çok nefret ederdi. Kendini alıp götürüyor, özgürce süzülüyordu. Açık havada, gökyüzünün altında ya da yeraltındaki güzelliklerle dolu bir dünyada olmak istiyordu -Hastane duvarları içinde olmadığı sürece fark etmezdi.

Joie kendini ağırlıksız ve özgür hissediyor, dikkatle incelediği dağlarda süzülüyordu. Özgürce süzülürken, senatör ve karısı sağ salim evlerine döner dönmez erkek ve kız kardeşiyle birlikte mağaralara bir gezi planladı. Uzayı geçti. Yağmurun kokusunu aldı. Dağların sisi içinde serin ve nemli hissetti. Çok aşağısında, kalın bulut örtüsünün arasından sızmayı başaran küçük ay parçasının aydınlattığı bir mağaranın girişini gördü. Gülümseyerek, kristal ve buzdan bir dünyaya girmek için aşağı indi. Rüya mı gördüğü yoksa halüsinasyon mu gördüğü önemli değildi; tek umursadığı yaralarının acısından ve hastanenin kokusundan kaçmaktı.

Traian serin toprakta uzanmış, katedral benzeri yüksek tavana bakıyordu. Vücudunun pek çok yeri ağrıyordu, sadece dinlenmek istiyordu. Mağaranın güzelliği

nefes kesici ve zihnini fiziksel acısından uzaklaştırdı. Sonra başını çevirdi ve onu gördü. Solunda, başının hemen üzerinde duruyordu. Koyu renk saçları ve iri gözleri olan bir kadın. Tam bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Yaralanmışsın," dedi. "Eğer gerçek olsaydın, sağlık görevlilerini gönderirdim."

"Benim gerçek olmadığımı düşündüren nedir?"

"Çünkü gerçekte burada değilim; kilometrelerce uzakta bir hastanedeyim. Buranın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Bana yeterince gerçek görünüyorsun."

"Bir mağaranın ortasında çamurun içinde yatarak ne yapıyorsun?" Kadının yumuşak kahkahası adamın içinde dalgalandı. "Burayı bir güzellik merkezi sanmadın, değil mi?"

Kalbi neredeyse duracaktı. Bu basit sorular dünyasını alt üst etmişti. Her şeyin farkındaydı - içlerinin serinliği, buzun mavisi, binlerce yıl önce oluşmuş mimarının dramatik genişliği. En çok da kadının saçlarının koyu kahverengi ve gözlerinin soğuk gri olduğunun farkındaydı. Ağzı geniş ve köşeleri kıvrıktı ve gülme çizgileri vardı.

Renkli görüyordu. Yüzlerce yıl süren kasvetli, gri bir varoluştan, renksiz ve duygusuz bir dünyada yaşadıktan sonra, işte oradaydı. Ruhunun diğer yarısı. Meraklı gözlerle ve eğlenceli bir sırıtışla ona bakıyordu. Omzunda kan, yüzünde çürükler ve giydiği elbisede bir yırtık vardı.

"Bir mağara için biraz fazla giyinmiş görünüyorsun," diye dikkat çekti.

Omuz silkti, kahkahası yumuşak ve davetkârdı. "Evet, bir hanımefendi mağara cırcır böcekleri geldiğinde en iyi şekilde görüldüğünü bilmek ister."

"Sen de yaralısın."

"Bazı tatsız adamlarla küçük bir sorun yaşadım. Peki ya siz? Omzunuzda kocaman bir delikle sık sık çamurda yüzmeye gider misiniz? Enfeksiyon ve kangren diye bir şey duymuşsunuzdur, değil mi?"

"Fark etmeniz ne güzel. Bir grup çirkin kabadayı ile küçük bir karşılaşma. Alışılmadık derecede yavaşım."

"İnanılmaz seksi bir aksanınız var. Kadınlar sadece sesini duyunca mı sana aşık oluyor?" İnsanları aksanlarına göre sınıflandırmakta çok iyiydi ama onunki farklıydı; kelimelerinde zengin bir dönüş vardı. Rüyalar arasında bu eğlenceli bir tanesiydi.

"Böyle bir fenomeni fark etmedim, ancak gelecekte bunu izleyeceğim."

"Güzel mağara. Mağaraları severim. Burası keşfetmek için harika bir yere benziyor."

"Henüz keşfedildiğini sanmıyorum," diye hoş bir şekilde cevap verdi. Huzur vücuduna sızdı. Ruhuna. Gerçek kahkaha kalbine doğru yol buldu.

"Gerçekten mi? Gözlerin bağlı bir şekilde öylece içeri girdin, değil mi? Mağaraları keşfetmek için ilginç bir yol. Neredeyim ben? Buraya geri dönmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Gözlerin bağlı havada mı süzüldün?"

Ona sırtıttı. "Bazen olduğum yerde olmak istemediğimde bunu yaparım. Kötü bir alışkanlık."

Formu parıldadı ve gülümsemesi soldu. "Bana kötü bir şey yapıyorlar, projeksiyonu tutamıyorum."

Ayağa kalktı ve derisinin altındaki korlar şiddetle yanarken bir iniltiyi bastırdı. "Henüz gitme."

"Özür dilerim." Koluna baktı, sonra tekrar ona baktı, gözlerinde yaşlar yüzüyordu. "Yaramı temizliyorlar. Ayı gibi acıyor."

Ve sonra gitmişti. O kadar hızlı. Hiçbir iz bırakmadan kayboldu. Mağaranın karanlığında tek başına oturmuş, hayatın göz açıp kapayıncaya kadar nasıl değişebildiğine hayret ediyordu. O gerçektir. Psişik yetenekleri güçlüydü. Onun alanını paylaşmıştı, zihnini paylaşmıştı ve yol beynine kazanmıştı. Ondaki kaçamayacaktı.

Traian arkasına yaslandı ve toprağı üzerine kapatmak için elini salladı, kalbini, nefesini hareketsiz kılarak

onu derin, iyileştirici bir uykuya göndermek için.

İkinci Bölüm

"Kendini kaybediyorsun Joie, burada hiçbir şey yok." Gabrielle Sanders zarıfçe yere çöktü ve kız kardeşine soğuk gri gözlerle bakarken dizlerini yukarı çekti. "Kendini delirtmeyi bırak ve manzaranın tadını çıkar. Burası nefes kesici. Saatlerdir çılgınlık içindesin." Başını arkaya eğerek gökyüzüne baktı. "Uzun zamandır tırmanıyoruz. Bir şey bulacak olsaydınız şimdiye kadar bulurdunuz."

"Aklımı kaybetmiyorum, Gabrielle," diye ısrar etti Joie. "Ben çoktan kaybettim."

Ani bir sessizlik oldu. Rüzgâr durakladı. Bir şahin avını kaçıırken çığlık attı. Gabrielle kardeşi Jubal ile uzun uzun bakıştı. İkisi de küçük kız kardeşlerine bakıyordu. Tamamen incelediği kaya yüzeyine odaklanmış görünüyordu. "Eh, bu rahatlatıcı," diye cevap verdi Gabrielle gülerek. "Bunca zamandır anormal olanın ben olduğumu sanıyordum."

Joie nefesini yavaşça dışarı verdi. Çılgınca davrandığını, neredeyse kontrolden çıktığını biliyordu. Gabrielle ve Jubal'a ne söyleyecekti? Birkaç hafta önce gerçekten aklını kaybettiğini ve bunun akıl sağlığını korumak için son bir çaba olduğunu mu? Şaka yapmadığını ve ağır ilaçlarla bir yere kapatılması gerektiğini mi?

Ne yapıyorsun? Ses, her zaman olduğu gibi beklenmedik bir anda ortaya çıkmış ve onu hazırlıksız yakalamıştı. Erkeksi. Bazen eğleniyordu. Bazen alaycı. Her zaman çekici. Duymamaya çalıştı. Cevap vermemeye çalıştı. Ama kendine asla engel olamıyordu. Her zaman onunla konuştu. Onunla güldü. Onu isterdi. Sesinin güzelliğine rağmen, bu kez sesi sonsuz derecede yorgun, gergin, sanki acı çekiyormuş gibi geliyordu.

"Haydi, girişe çok yakınım, onu görebilmeliyim. Jubal," diye seslendi Joie kardeşine, "haklı olduğumu biliyorsun. Ben her zaman haklıyım. Çoğu keşfedilmemiş bir mağaralar ağı var ve biz de tam tepesindeyiz." Joie deliliğe doğru inişinin çoktan başladığından emindi. Dünyadaki herhangi bir gerçek insanla olmaksızın kafasının içindeki o sesle olmayı tercih ederdi. O sesi duymak için yaşıyordu. Gece gündüz onu düşünüyor, onun tarafından tüketiliyordu. Joie çenesini kaldırdı. Seni unutmamak için var olmadığını kanıtlıyorum. Bir mil uzunluğunda müstakbel sevgili listem var ve değişiklik olsun diye biraz eğlenmek istiyorum.

Şimdi zamanı değil. Çıkın buradan. Bu çok tehlikeli.

Tabii ki böyle söyleyeceksin. Gerçek olmadığını bilmemi istemiyorsun. Bak tatlım, çok eğlenceliydi ama ayrılmak zorundayız. Rüyalarımda harika bir sevgili olsan bile, efsanevi bir sevgilim olamaz. Bir kız arada bir gerçek bir şey ister. Seni ailemle tanıştıramam ki. Hey, çocuklar, bu benim görünmez dostum, Traian. Lokomotif gibi bir ismi var ama bu benim fantastik hayal gücüm.

Traian çok eski ve saygın bir isimdir. Git buradan, Joie. İsminiz hakkında yorum yapmayacağım, çünkü bu son derece kaba bir davranış olur.

Yorum yap, Traian. Sen gerçek değilsin ve bu konuşma da gerçek değil, bu yüzden bana istediğin kadar hakaret et.

"Yukarı bakman gerekirken hep aşağı bakıyorsun, Joie," dedi Gabrielle iç çekerek. "Eğer yukarı doğru uzanırsan, bir bulut yakalayabilirsin. Çiçekleri hiç fark ettin mi? Muhteşemler. Keşke adlarının ne olduğunu bilseydim. Hayatında bir kez olsun mağaralardan başka bir şey düşün." Kollarını kırsalı kapsayacak şekilde salladı. "Burası Drakula ülkesi. Eğer mağaralara olan takıntını unutursan, bir değişiklik yapıp eski şatoları keşfedebiliriz."

Pembe ve ortası sarı olan çiçeklere Tratina denir. Beyaz papatyalar Marguarete. Yapamam

Mavi olanlara ne dendiğini hatırlamıyorum ama aklıma gelecektir.

Konuşmamızı mı dinliyorsun?

Yüksek sesle düşünüyorsun. Ve benim varlığımı inkar ediyorsun, ki bu son zamanlarda senin alışkanlığın gibi görünüyor.

Joie küçük bir koklama yaptı. Onun hayal gücünün bir ürünüydü ve çiçeklerin isimlerini biliyordu. "Gabrielle, pembe olanlar Tratina ve beyaz papatyalar Marguarete. Mavi olanlara ne dendiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yürüyen bir ansiklopedisin," dedi Gabrielle etkilenmiş bir ifadeyle.

Jubal onları çevreleyen, her iki taraftaki ve aşağıdaki vahşi kırlara baktı. Birçok derin geçit ve birkaç mağara vardı. Yeşil vadiler ve platolar manzarayı nefes kesici hale getiriyordu. Altlarında, daha derin çukurlarda, su toprağı ıslatmış ve turba bataklıklarına neden olmuştu. Canlı yeşil yosun yatakları ve huş ağacı ve çam ağaçlarının etrafından dolanan çok sayıda sığ gölet vardı. Büyüleyiciydi ama yine de Jubal huzursuzdu. Hava keskin ve soğuktu, gökyüzü berrak görünüyordu ama yine de üzerlerini garip bir sis kaplamıştı. Bazen sisin içinde bir şeyin hareket ettiğini, canlı ve korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Joie, vazgeç artık ve buradan gidelim," dedi. "Burası bana lanetli gibi geliyor. Bu titreşimlerden hoşlanmıyorum."

Gabrielle başını çevirdi. "Gerçekten mi?" Kanatlı bir kaşını ona doğru kaldırdı. "Bu garip, Jubal, ben de aynı şekilde hissediyorum. Sanki burada olmamalıymışız ya da bir şekilde izinsiz girmişmiş gibi. Sence dün gece handa dinlediğimiz vampir hikâyeleri yüzünden mi? Normalde tüyler ürpertici hikâyeler eğlencelidir ama ben kesinlikle tedirgin hissediyorum." Sesini yükseltti. "Peki ya sen Joie? Burası seni de ürkütüyor mu?"

"Buraya mağaraları keşfetmeye geldik," dedi Joie kararlılıkla. "Mağaraya indiğimizde her zaman çok saygılı davranırız, bu yüzden gergin olmanız için bir neden yok. Açıklığın burada olduğunu biliyorum; ona çok yakınım." Bir mağaranın etrafında dikkatle yürüdü.

Dağın çıkıntısı, kardeşinin uzanmış bacaklarının üzerinden ona bakmadan geçti. "Giriş burada, biliyorum," diye mırıldandı.

Diğerleri vampirlerin tehdidini hissediyor. Gitmelisin, Joie.

Oh, şimdi bana vampirlere inandığını mı söyleyeceksin. Bu düşünceyi Gabrielle'den aldım. Sen gerçek değilsin, bu yüzden sessiz ol ve beni korkutmaya çalışmayı bırak. Emin olana kadar gitmiyorum.

Zaten biliyorsun; sadece gerçeği kabullenemiyorsun. Kapana kısıldım ve onlarla karşılaşırsanız sizi kurtaramayacağım.

"Beni kurtarmak mı?" Joie bu sözleri neredeyse bağırarak söylüyordu, kara gözleri öfkeyle parlıyordu. Başını çevirerek ağabeyine ve kız kardeşine güven veren bir gülümsemeye baktı.

Gabrielle ve Jubal, Joie'nin yeni bir mağaranın kokusunu aldığı zamanki saçmalıklarına alışık olduklarından, birbirlerine uzun ve eğlenceli bir bakış attılar. Çok az insan yüzeyin altındaki büyüdü dünyaları keşfetme konusunda kız kardeşleri kadar becerikliydi.

Beni kurtarmak mı? Bunu onun zihnine tısladı. Beni ısırabilirsin, Traian. Benim gibi birine kendi başının çaresine bakamayan küçük, aptal bir kadın gibi davranılmasının ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyor musun?

Seni ısırmaktan çekinmem. Bu sefer sesi cinsel imalarla mırıldanıyordu. Ama başka bir zaman daha iyi olurdu.

Joie kendine rağmen ürperdi, yine de içinde bir sıcaklık kıvrıldı. Böyle devam edersen, erkek ve kız kardeşim deli olduğumu anlayacak ve beni hastaneye yatıracaklar. O zaman sen nerede olacaksın? Koyu renk saç telleri yüzüne doğru savrularak yüz ifadesini kardeşlerinden gizledi. Ve bilginiz olsun Sör Galahad, ben 'kurtarılmaya muhtaç' bir tip değilim, bu yüzden bunu çabuk aşın. Vay be. Önce vampirler, şimdi de kurtarma. Sessiz olup bunu çözmememe izin verecek misin? Eğer gerçekten oradaysan ve açıklığın nerede olduğunu biliyorsan bana söylemek, bir iki ipucu vermek istemezsin herhalde.

Jubal ellerini başının arkasına koyarak uzun otların arasında arkasına yaslandı ve bulut oluşumlarını inceledi. Çıkıntının etrafında dikkatle yürüyen Joie'nin bacaklarının etrafında dolanan olağandışı sis dallarına bakmak istemiyordu. "Bir suçlunun kokusunu alan bir av köpeği gibisin Joie," dedi. "Senden harika bir dedektif olurdu."

"Öyle olurdu," diye kabul etti Gabrielle küçük bir sırtıışla. Simetrik taç yapraklarıyla parlak mavi çiçeklere odaklandı. Bu güzel çiçek yığınları alışılmadıktı ama toprağın altında, yumuşak taç yapraklarından sadece birkaç santim ötede uğursuz bir şey yatıyor gibiydi; müstehcen, kötü niyetli bir varlık. Gabrielle çiçeklere bakarken, sanki altında bir şey tünel açıyormuş gibi yerin bir santim kadar yükseldiğine yemin etti. Rüzgâr dağın yamacında hızla esiyordu. Hızla doğruldu ve gözlerini hızla kırptırdı.

"Ne oldu?" Jubal sordu.

"Bilmiyorum. Bir an için toprağın altında hareket eden bir şey gördüğümü sandım. Burası beni ürpertiyor."

"Joie, hadi. Buradan gidiyoruz," diye karar verdi Jubal, eşyalarını toplamak için uzun bir kolunu uzatarak. "Zaten birkaç saat içinde güneş batmış olacak."

Joie kayalığın her santimetresini ve her iki yanındaki nişi inceledi. Kayanın üzeri çalılar ve otlarla kaplıydı. Kır çiçekleri parlak başlarını güneşe doğru kaldırmıştı. Joie bakışlarını daralttı ve mümkün olduğunca yaklaştı, tamamen çıkıntılı yüzeye, her çatlağa ve gölgeye odaklandı. "Hayatımda hiç bu kadar güdülenmiş hissetmemiştim. Onu bulmadan buradan ayrılabilceğimi sanmıyorum," diye dürüstçe itiraf etti. "Üzgünüm, eğer siz ikiniz gitmek istiyorsanız, gidin. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

Jubal ve Gabrielle birbirlerine uzun, bilmiş bir bakış attılar. "Elbette, kardeşim, seni burada tek başına bırakacağız. Seni tanıyorsam, bir mağarada kaybolur ve bir trolle çiftleşirsin," dedi Gabrielle.

"Ha ha," diye yanıtladı Joie.

"Bu sıradağların adı ne?" Jubal boş boş sordu ama bakışları kaya yüzeyini tarayan Joie'nin üzerindeydi. "Bataklıklar bile çok güzel. Eğer burası bu kadar ürkütücü olmasaydı, bu bölgede yaşayabilirdim." Gabrielle ona siyah bir kaşını kaldırdığında, o da güldü. "Yaşayabilirdim. Bir şehirde yaşamama gerek yok. İkinizle aynı genlere sahibim. Sadece para sahibi olmayı seviyorum, biliyorsun. İkiniz için de ihtiyacım var, başınızı belaya soktuğunuzda sizi kurtarmak için."

Joie ona bakmamasına rağmen şefkatle, "Seni aptal," dedi. "O aptal işinden emekli olacak ve hayatında faydalı bir şeyler yapacak kadar paran var. İnsani bir şey. Burada kayayı boydan boya geçen küçük bir çatlak var. Bunda tuhaf bir şey var, Jubal. Gel de bir bak. Bu şekilde olması doğru değil."

Jubal tembelce ayağa kalkarken, "Benim dünyaya insani katkım siz iki heyecan arayıcısına göz kulak olmak," dedi. "Ben sizin maskaralıklarınızı engellemeseydim, dünya korkutucu bir yer olurdu." Başını kaldırıp garip, hareketli sise baktı. "Daha ziyade burası gibi." Çıkıntının yüzeyini incelemek için yavaşça ilerledi.

"Karpatlar'ın bir parçası olan Apuseni Dağları'ndayız, seni dinsiz," diye kardeşini bilgilendirdi Gabrielle. "Söylediklerimize en ufak bir dikkat bile gösterseydin, bunu bilirdin. Ve lüks dairenden vazgeçip dağlarda yaşamak, Manş Denizi'ni yüzerek geçmenden daha zor. Ve şunu da eklemeliyim ki, biz seninle ilgileniyoruz."

"Hey! Ben yüzebilirim," diye itiraz etti Jubal. Elini kayaların üzerinde gezdirdi ve bunu yaparken kaşlarını çatı. "Yüzmeyi sevmiyor olmam yüzemeyeceğim anlamına gelmez. Ben sizin gibi solungaçlarla doğmadım. O bir şey buldu, Gabrielle. Bu bir model, ama olması gerekiyor..." Parmaklarını birkaç küçük kayanın etrafına doladı ve onları yeniden düzenlemeye başladı.

"Bir sürpriz var," dedi Gabrielle ve ayağa kalktı. Serin dağ havası heyecanla titreşiyordu.

"Her zaman gelip benimle sıcak virüsleri araştırabilirsin," diye davet etti ve kolunu kardeşine doladı.

"Evet, bunu hemen halledeceğim Gabrielle, çünkü ben deli bir adamım ve sefil ama asil bir ölümle ölmek istiyorum," dedi Jubal, kız kardeşinin siyah saçlarını karıştırarak. "Sanırım hisse senetlerime ve tahvillerime sadık kalacağım ve senin çılgın araştırmanı kendi başına yapmana izin vereceğim. İşte oldu. Vay canına, şuna bak." Son taşı da sıraya yerleştirdiğinde çatlak genişledi. "Bu insan yapımı, doğal değil. Kahretsin, Joie, içeri girme." Sırt çantasını kaptı ve bir seyir defteri çıkarıp dikkatle zamanı girdi. "Sadece üstünkörü bir keşif yapıyoruz ve neredeyse gün batımı oldu. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyor." Mırıldanarak, kayıt defterini aceleyle kız kardeşinin içeri girdiği çatlağın yakınına sabitledi.

Gabrielle teçhizatını omuzladı ve onu takip etti. "Burası son derece dar, Jubal," diye uyardı. "Teçhizatını bana ver; geçmenin tek yolu bu."

Jubal gökyüzüne son bir kez baktı ve tepesinde tembelce süzülen bulutların şimdi uğursuzca döndüğünü, büyük bir gücün toplandığını fark etti. Sivri yarıktan geçip dar salona doğru manevra yaparken göğsü sıyrıldı. Arkasında rüzgâr ani bir çığlıkla yükselip dağı kırbaçlarken, zirvelerden garip, unutulmaz çığlıklar yankılanıyordu. Sis dağın zirvesinin etrafında dönüyordu, küçük bir kasırga seyir defterini kaptı ve yamaçtan aşağıya, karanlık suların altında yavaşça battığı birçok bataklıktan birine inmek için sıçramasına neden oldu.

Joie dar koridorda hızla ilerledi, kardeşlerinin çok önündeydi. Tavan her adımda alçalıyordu, bu yüzden eğilmek zorunda kaldı, sonunda dört ayak üzerinde süründü ve sonra karnının üzerinde kaymaya başladı. Yeraltındaki bir odadan gelen serin havayı hissedebiliyordu. İçindeki her şey devam etmesini istiyordu, tünelden geçmek için vücudunu garip açılarda manevra yapmak zorunda kalsa bile.

"Yavaşla Joie," diye uyardı Jubal. "Görüş alanımızda kal."

"Davranışlarından hoşlanmıyorum," diye fısıldadı Gabrielle. "Onu hiç böyle görmemiştim. Güvenlik kurallarına her zaman uyar, bunu biliyorsun, Jubal. Gerçekten yanlış giden bir şeyler var." Kendini hasta hissetti, midesi çalkalanıyor, zihni dehşetle doluyordu. "Eğer onu durdurmazsak korkunç bir şey olacak."

Jubal bekledi ama Gabrielle kıpırdamadı; dar koridorda sıkışıp kalmış, onun devam etmesini engellemiştir. "Devam et, Gabrielle," dedi. "Ona yetiyeceğiz ve onunla mantıklı bir şekilde konuşacağız. Yıllardır boyun eğiyor. Öğrendiği her şeyi unutacak değil."

"Avusturya'da yaralandığından beri farklı biri oldu," diye belirtti Gabrielle. "Dikkati dağınık. Sürükleniyor."

"Bir mağaraya girerken her zaman çok odaklanır. Ve bu büyük bir keşif, keşfedilmemiş bir mağara. Ne bulacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tabii ki heyecanlı."

"Sadece o değil biliyorsun; tüm yolculuk boyunca farklıydı. Ondan önce bile. Daha sessiz. Joie sessiz değildir. Şimdi zamanın yarısında başka bir yerdeymiş gibi görünüyor. Onu kaybediyormuşuz gibi hissediyorum Jubal, sanki bir şey onu takip edemeyeceğimiz başka bir dünyaya çekiyormuş gibi."

Jubal yüksek sesle iç çekti. "Keşke ne demek istediğini anlamadığımı söyleyebilseydim ama bu yolculuğa bu yüzden çıktım. Ben de onun için endişeleniyordum." Elini uzattı ve kız kardeşini itti. "Çekil. Şu anda onu duyamıyorum bile."

"Hareket edemiyorum, Jubal." Gabrielle'in sesi korkmuş gibiydi. "Gerçekten yapamam."

"Sıkıştın mı?" Jubal çok sakindi ama içini karanlık bir korku kaplamıştı.

"Hayır," diye fısıldadı Gabrielle. "Sadece hareket edemiyorum. Hiç 'korkudan felç olmak' diye bir terim duydun mu? Sanırım ben gerçekten öyleyim."

Tavan yükselip tekrar yürümesine izin verdiğinde Joie ileri doğru itti. Sonunda koridor geniş bir odaya açıldı. "Hey, siz ikiniz, burası çok daha iyi. Burada bir

büyük galeri." Işığını etrafta gezdirdi ve odanın ortasında uzanan büyük bir uçurumu çevreleyen parmak benzeri oluşumları fark etti. Gerçekliğe tutunmaya çabalarken donanımına tırmandı. "Gabrielle! Jubal! İnişime başlayacağım." Joie koşum takımını test etti ve koridora doğru baktı. "Gabrielle! Jubal! Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Bizi bekle, Joie," diye emretti Jubal. "Gabrielle'in bu konuda kötü hisleri var ve benim de öyle. Birkaç dakikalığına yeniden toplanıp bunu konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu istediğimizden daha fazla sorun yaratabilir."

Joie birdenbire yükselen kahkahalara karşı koydu. "Konuşmak mı? Şu anda kimsenin başı benden daha fazla belada değil, Jubal. Geri dönemem. Ya bu inişi yapacağım ya da hayatımın geri kalanını bir hücrede geçireceğim. Şaka yapmıyorum."

Jubal, Gabrielle'in bacağını yakaladı. "Şaka yapmıyor; histerinin eşiğinde gibi görünüyor. Kımılда, Gabrielle. Hemen şimdi."

Jubal bu ses tonunu bağımsız kız kardeşlerinden herhangi birine karşı nadiren kullanırdı ama istediği etkiyi yaratmıştı. Gabrielle, kardeşinin Joie için artan korkularını açıkça paylaştığı gerçeğinden hareketle öne doğru kayd.

Joie uçurumun kenarında oturmuş, kara uçuruma bakıyordu. Ağabeyi ve kız kardeşi ona katıldığında başını kaldırıp bakmadı. Jubal ellerini onun omuzlarına koydu. Gabrielle temkinli bir şekilde onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Öyleyse anlat bize. Neler oluyor, Joie? Biz her zaman birbirimize destek oluruz. Bizden bir şey saklamana gerek yok."

"Delilik aileden mi geliyor?" Joie karanlığın kuyusuna bakmaya devam etti. "Çünkü eğer öyleyse, birinin bizi uyarması gerekirdi."

"Deli olduğunu mu düşünüyorsun?" Jubal anlamakta zorlandı. Joie her zaman gülen, her şeyde bir mizah bulan biriydi. Gülümsemesiyle dünyayı aydınlatırdı ve kesinlikle depresyondan muzdarip görünmüyordu.

"Sesler duyuyorum. Şey..." diye sözünü kesti, "bir ses. Tek bir ses. Her zaman. Konuşmalarımız var. Uzun konuşmalar. Bazen çok yoğun, bazen de esprili." Teninin altındaki rengin yükseldiğini hissetti ve galerinin karanlık olmasına şükretti. "Bazen seksi. Sırf onun sesini duyabilmek ve onunla vakit geçirebilmek için kendimi bütün gece ayakta buluyorum." Omuzlarını silktilti. "Bir adı bile var. Traian Trigovise. Böyle bir ismi nasıl düşünebildim? Bir aksanı var. Avrupalı, çok seksi bir aksanı var."

Gabrielle parmaklarını Joie'nin elinin etrafında sıktı. "Bu ne zaman başladı? Bu sesi ilk ne zaman duydun?"

Joie omuz silktilti ve sessiz kaldı. Ne Jubal ne de Gabrielle konuştu, onu bekliyorlardı. Sonunda iç çekti. "Avusturya'da vurulduğum zaman. Hastanelerden ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Beni oraya götürdüklerinde, küçük kaybolma hareketimi yaptım." Ağabeyine ve kız kardeşine baktı. "Onu ilk gördüğümde rüya gördüğümü sandım ama bir süredir astral seyahat denemeleri yapıyordum. Sanırım başardım, bilmiyorum. Sanırım ikimiz de fırtınada, savaşta ve yaralı olduğumuz için birbirimize bağlandık." Çaresizce omuz silktilti. "Bana göre tek mantıklı açıklama bu. Bir yere gitmedi. Zihnimde benimle konuştuğunu duyabiliyordum. Mağaralarda önemli bir şey buldu. Zaten sizinle buraya bir gezi planlıyordum, bu yüzden onun gerçek olup olmadığını görebileceğimi düşündüm."

"Joie," diye nazıkçe azarladı Jubal. "Telepatik iletişim mi? Başka biriyle mi? Telepati kullanabildiğimizi biliyorum ama bunu yapabilen başka biriyle hiç karşılaşmadık."

"Gerçekten bu kadar zorlama mı? Kendimi başka bir yere götürebilirim. Ne zaman tehlikede olduğumu biliyorum. Kalıplar konusunda tuhafısın ve Gabrielle de her türlü tuhaf şeyi yapabiliyor. Hepimiz birbirimizle telepati kurabiliyoruz. Başkalarının da bunu kullanabileceğine inanmak çok mu zor? Oraya gitmeliyim. Onun gerçek olup olmadığını, burada, bu yerde olup olmadığını bilmek zorundayım. Onu hissediyorum. Açıklayamıyorum ama sanki bir şekilde içime girmiş gibi ve ona ihtiyacım var. Bunu kendime kanıtlamam gerekiyor."

"Neden bize hemen söylemedin, Joie?" Jubal sordu.

"Çünkü o sesin gitmesini istemiyorum," diye itiraf etti Joie acı bir gerçeğe. "Bir danışmanla görüştüm. Gerçeklikten koptuğumu, şizofreni olduğumu, muhtemelen vurulma travmasının buna yol açtığını söyledi. İlk kez kurşun yemediğimi belirtmek istemedim; bu en kötü yaralanma değildi ve sonuncusu da olmayacak. Danışmanın verdiği ilaçları almadım. Belki de zamanın bir kısmında hayal dünyasında yaşamamın o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Hâlâ çalışıyorum ve işimi yapıyorum." Hafifçe gülümsemeyi başardı, böylesine ciddi bir konuşmanın ortasında bile mizah duygusu yükseliyordu. "Sence birçok insan şizofren bir koruma ister mi? Bir fiyatına iki tane alıyorlar."

"Hadi ama Joie, delirdiğine inanamazsın. Sen..." Gabrielle doğru kelimeleri bulmak için durakladı. "Sen sensin. Her şeyi yapabilirsin. Her şeyde üstünsün. Sesleri duyamazsın."

Joie kız kardeşine gülümsedi. "Kesinlikle bir ses duyuyorum. Şu anda bana buradan gitmemi söylüyor. Tehlikeli olduğunu ve hepimizin ölümcül bir tehlike altında olduğunu söylüyor. Aslında ölümcül kelimesini kullandı. Ben o kelimeyi kullanmam. Sence kişilik bölünmem mi var? Her zaman erkek aktivitelerini tercih etmişimdir. Her zaman erkek fatma gibi oldum. Belki de bu sadece erkek tarafımın ortaya çıkmasıdır. Ve aklımın ne kadar karışık olduğunu bilmen için söylüyorum, o benden daha seksi."

Jubal, "Belki de sezgilerin sana iniş yapmamamı söylüyor, Joie," diye uyardı. "Bunu yeterince planlamadık."

"Başka seçeneğim yok," dedi Joie üzüntüyle. "Bu sefer olmaz. Donanımımız var. Malzemelerimiz var. Hepimiz yeterince kalın giyindik. Aşağı inip etrafa bakabilirim. Eğer birkaç saat içinde dönmezsem, yardım çağırmaya gidebilirsiniz."

Gabrielle başını salladı. "Hepimiz gideriz. Birbirimizden ayrılmayacağız, Joie. Eğer bunu yapmak zorundaysan, o zaman her zaman yaptığımız gibi birlikte yaparız."

Jubal kararlı bir tavırla, "O halde konuşmayı bırakıp yola koyulmalıyız," dedi. Joie fikrini değiştirmeyecekti. Ne olursa olsun

onu o kara uçuruma sürüklüyordu ve karşı konulamayacak kadar güçlüydü. Daha da kötüsü, içindeki korku hâlâ büyüyordu. Karanlık deliğe doğru baktı. Kötülük yakınlarda gizleniyordu ve onunla yüz yüze gelecekleri hissine kapıldı.

Üçüncü Bölüm

"Joie, bu dünyanın dışında bir şey," dedi Jubal usulca, huşu içinde. Tam bir daire çizerek döndü ve ışığını galerinin duvarlarında parlattı. İnış uzun sürmüştü, iki yüz metreden fazla. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ne keşif ama. Buz oluşumları inanılmaz. Yemin ederim birden fazla yerde altın damarı gördüm. Keşfedilecek çok fazla salon ve galeri var." Gabrielle dikkatle yerden canlı bir alev gibi yükselen bir buz heykelinin etrafında dolaştı. "Şuna bir bakın. Işığımı bu açıdan tuttuğumda, bu şeyin içinde mücevherler olduğuna yemin edebilirim. Cilalı bir elmas kadar parlak ama ışığı sanki bir yakut gibi kırmızı yansıtıyor." Bir hareket dikkatini çekti ve başını çevirerek Joie'nin galeriyi oluşturan buzulu incelemesini izledi. "Dikkatli olun, daha önce bilmediğimiz çok sayıda virüsün böceklerden ve hatta belki de bunun gibi mağaralardaki mantarlardan geldiğinden şüpheleniyorum. Bu mikroorganizmalar ışıksız ve çok az besinle, buzun içinde kilitli olarak yaşıyorlar ama yine de yaşayabiliyorlar. Burada çok zengin bilgiler var."

Joie her iki kardeşini de görmezden geldi. Artık o kadar yakındı ki, neredeyse onun nefes alışını hissedebiliyordu. Bu labirent gibi koridorlarda bir yerlerde onu bekliyordu. İçten içe yanıyordu. Ona itaatsizlik ettiği için kızgındı. O gerçekte, kafasının içindeki bir ses değildi, bölünmüş kişiliğinin bir parçası değildi. Gerçekte, yaşıyordu ve acı çekiyordu. Onun acısını hissedebiliyordu, vücudunda zonkluyor, kafasını dövüyordu.

Söyle bana. Bunu talep etti. Onu, olması gerektiğini düşündüğü kişiyle değil, gerçekte kim olduğuyla yüzleşmeye zorladı.

Diğerlerine sessiz olmalarını söyle. Tehlikedeler. Beni mağarada bulduğunuzdan beri aynı düşmanla üç kez savaştım. Esirim, yaralıyım ve çok zayıfım.

Savaşta size fazla yardım edemem ve düşmanın sizin anlayamayacağınız güçleri var.

Joie öfkeyle gözlerini devirdiğini zihninde canlandırdı. Kafamdaki kabarıklık için özür dilerim, ama beni dünyadaki tüm kötü insanlardan korumak için genellikle pamuk veya baloncuklu ambalaja sarılmış halde bulunurum. Kardeşlerine sessiz olmalarını işaret ederek kolayca avlanma moduna geçti. Koridorlarda güvenle ilerledi, artık onu hissedebiliyordu. Ona doğru ilerlediğini biliyordu. Yardıma ihtiyacım olacağından çok şüpheliyim Bay Brawny, ama aklımda tutacağım. Kaç kişisiniz?

Şu an yanımda bir tane var. Diğerleri iyi beslenmiş olarak dönecekler.

ve öldürme arzusuyla dolu. Onlarla karşılaşmak istemezsiniz.

O zaman en iyisi kışını beladan kurtarayım ve defolup gideyim.

Tanıdığım hiçbir kadın gibi davranmıyorsun.

Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için minnettarım.

Joie dizlerinin üzerine çöktü ve dar, boru benzeri bir geçitten sürünerek geçti. Jubal ve Gabrielle hemen arkalarından geldiler. Suyun sürekli damlaması Joie'ye vurulduğu gece tiyatrodaki dalların tıkırtısını hatırlattı. Damlalarda tuhaf bir ritim vardı, sanki suyun inişini doğa değil de görünmeyen bir el yönlendiriyordu. Tüp, bir kez daha ayakta durabilecek hale gelene kadar genişlemeye başladı.

Garip, hırıltılı bir ses kulaklarına saldırdı. Bir sırtlanın kahkahası ile bir köpeğin hırıltısının karışımı gibi bir sestti. Hemen elini arkasına götürdü, Jubal ve Gabrielle'e durmalarını işaret ederken, kendisi de yaklaştı. Uzun kaya sütunlarını ve buz oluşumlarını siper olarak kullandı.

Traian kelimenin tam anlamıyla buzdan bir duvara sıkıştırılmıştı. Her bir omzundan ve bacağından kan akıyordu; keskin, bükülmüş kazıklar vücuduna saplanmış ve onu bir tahtaya yapışmış böcek gibi sıkıştırmıştı. Joie dehşet içinde haykırmamak için nefesini tuttu. Acıyı

hissedebilmesine şaşmamalıydı.

ondan yayılıyordu. Traian'ın onun varlığından haberdar olduğunu biliyordu ama onun konumunu ele verme hatasına düşmedi. Üzerinde gezinen yarattığı soğuk gözlerle izledi.

"Gergin görünüyorsun Lamont," diye gözlemledi Traian.

Yaratık tısladı ve önsöz söylemeden başını Traian'ın boynuna eğdi ve dişlerini orada atan nabza geçirdi.

Joie daha önce sadece filmlerde gördüğü uzun kesici dişlerin ete saplandığını rahatlıkla görebiliyordu. Yere düştü, yüzüstü süründü, dirseklerini kullanarak iki buz sütununun arasındaki zeminde ilerledi ve saldırı için daha iyi bir pozisyon aldı. Büyük bir buz oluşumunun arkasında dizlerinin üzerine çöktü, bakışları hedefine sabitlenmişti.

O çok tehlikeli, özellikle de şimdi bir kadimin kanıyla doluyken. Traian'ın sesi, kendisine eziyet eden korkunç yaratığa rağmen sakindi.

Joie iğrenç şeye baktı. Uzun boylu ve bir deri bir kemik kalmıştı, derisi kafatasının etrafında büzüşmüştü, sanki ölüydü. Saç tutamları tuhaf bir gri-beyaz renkte dimdik dururken, saçın geri kalanı yağlı, bükülmüş ipler halinde sarkıyordu. Kanı yutuyor, dudaklarına ve lekeli dişlerine bulaştırıyor, bir yandan da boğazından hırıltılı sesler çıkarıyordu. İnsandan çok hayvana benziyordu.

Ailem yeraltında çok uzun süre kalırsam bir trolle birlikte olabileceğim konusunda beni hep uyarırdı. Sığ görünme riskini göze alarak, çok yakışıklı olmadığını ve bana hiç çekici gelmediğini söylemek zorundayım. Eli boynunun arkasına gitti, iyi çalışılmış bir hareketle kürek kemiklerinin arasından aşağı kayd ve her zaman taşıdığı bıçağı çıkardı. Yaratık uyanık bir şekilde başını kaldırdı ve şüpheli gözlerle geniş galerinin etrafına bakındı. Joie hareketsiz kaldı, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Soğuk hava odanın içinden geçerek Traian'a ve yaratığa buz **g i b i** dokundu.

Parmaklar. Lamont hemen kurbanını buz akıntısına sabitleyen kazıklardan birini yakaladı.

"Senin numaraların yok, kadim olan. Kanın artık bize ait. Diğerleri yakında seni bizim emirlerimize zorlamak için bir kurbanla geri dönecekler. Karşı koyamayacak kadar zayıfsın."

O da ne?

O bir vampir. Ölümsüz. Ve başkaları da var. Diğerleri dönmeden aileni oradan çıkarmalısın.

Traian işkencecisini dikkatle izledi. Vampir, Traian'ın boğazındaki açık yaraya doğru eğildi; kalın, koyu renkli diliyle kanı yalarken nefesi hastalıklı yeşil bir buhara dönüşüyordu. "Onun yerine seni öldürebilirim. Kalbine bir kazık saplayarak." Ölümcül görünümlü bir kazığı başının üzerine kaldırdı ve manyakça bir kahkaha attı.

Vampirleri öldürmek zordur. Sadece bir şansın olacak. Kalbine git.

Joie bıçağı ölümcül bir isabetle fırlattı. Bıçak odanın bir ucundan diğer ucuna fırlayıp vampirin göğsünün derinliklerine gömülürken uğuladı. Yaratık çığlık attı, ses buzu çatlattı, böylece keskin hançerler yüksek tavandan kopup ölümcül füzeler gibi aşağı yağdı. Joie vücudunu Traian'ın üzerine atarak onu düşen buzdan korudu. Vampir sertçe yere düştü, çılgınca çırpındı, sesler mağarada yankılandı ve sonra ani bir sessizlik oldu.

Joie yavaşça geri çekildi ve baldırındaki kından ikinci bir bıçak çıkardı. "Bana o kadar da zor görünmedi. İstersen sana bir iki ders verebilirim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Traian sordu.

Dikkatli bir şekilde etrafından dolaştı ve büyük buz parçalarını tekmeledi. "Kötü yol tarifi. Buralarda trafiğin nasıl olduğunu bilirsin." Onu duvara tutturmak için omzunu kesen iğnelerden birini incelemek için yakınına eğildi. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama biraz dağılmış durumdasın. Tüm o maço erkek saçmalıkları bana ne diyordu?

Uzak durmak mı? Bana sorarsanız, ciddi bir kurtarılmaya ihtiyacınız var."

Traian bir kaşını kaldırdı. Cildi solgun görünüyordu ve kan kaybından zayıf düştüğü belliydi. Yakın zamandaki bir savaştan kalan ve müdahale edilmemiş yaralar, değerli yaşam sıvısından daha fazlasını sızdırıyordu. Kontrolsüzce titriyor, vücut ısını koruyamıyordu. Saçları siyahtı ve kanla keçeleşmişti. "Bir şeyler düşüneceğime eminim. Onun arkadaşları var. Yakında dönecekler ve onu gördüklerinde mutlu olmayacaklar. Ve eğer bedenini yakmazsam, tekrar dirilecek."

"Güzel düşünce," dedi Joie ve iğrenç cesede dikkatli gözlerle bakmak için döndü. "Şanslısın ki bir doktorla seyahat ediyorum. Kız kardeşim Gabrielle oldukça deli, sürekli mikroskoplara bakıyor ve bize dünyadaki parazitler olduğumuz hakkında ders veriyor, ama bazı yetenekleri var." Kardeşlerine buz odasına girmelerini işaret etmek için hafifçe ısıldı.

Gabrielle, Traian'ı duvara sabitleyen buzdan hançerleri incelerken vampire bakmaktan kaçındı. "Çok tuhaf insanlar tanıyorsun, Joie," dedi. "Onunla nerede tanıştığını sormak bile istemiyorum."

"Kazığı çıkarırsam kan kaybından ölecek mi?" Jubal sordu.

Traian, "Bunu diğerleri gelmeden önce yap," diye öğüt verdi, "yoksa hepimiz öleceğiz. Vampirler çok tehlikelidir. Sen şanslıydın."

Joie öfkeyle burnunu çekti. "Hızlı ve isabetliydim ve çok iyi idim. Kendini aşağılık hissetmene gerek yok." Traian'a kendini beğenmiş bir gülümseme fırlatırken bile Jubal'a işaret etti. "Benim bir yeteneğim var."

Jubal iki eliyle Traian'ın sol omzundaki kazığı tuttu ve tüm gücüyle çekti. Kan fışkırdı ama Gabrielle avuçlarını yaranın üzerine sertçe bastırdı. "İlk yardım çantası çantamda, Joie, ama onu yüzeye nasıl çıkaracağımızı bilmiyorum. Mümkün olduğunca çabuk kana ihtiyacı var."

Traian, "Hepsini dışarı çıkarın," diye talimat verdi. "Gerçekten acele etmeliyiz."

"Ne diyorsa yap, Jubal." Joie, Traian'dan yayılan aciliyet hissini yakaladı. Mükemmel yontulmuş ağzının etrafına küçük beyaz çizgiler kazınmıştı. "Vampir bebek seğiriyor." Dehşet içindeydi, bıçak titriyor, sanki çürümüş etin içinden yavaşça çıkıyormuş gibi ileri geri sallanıyordu. "Acele edin, yakışıklıyla ilgili küçük bir sorunumuz olabilir. Hayata dönüyor gibi görünüyor."

"Yaraları çamurla doldurun. Acele edin," dedi Traian.

Joie gözlerini korkunç yaratıktan ayırmak istemiyordu ama Traian'ın sesindeki karanlık dürtü onu alarma geçirdi. Gabrielle ona itaat etti. Mikroplara ve mikroorganizmalara karşı her zaman titizlikle dikkatli olan Gabrielle, yapışkan topraktan bir avuç aldı ve Jubal onu durduramadan Traian'ın omzuna ve etindeki diğer deliklere sürdü.

Traian hiç uyardıktan uzanıp Jubal'ı kendine doğru çekti ve Joie'nin tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı. Başını Jubal'ın açıkta kalan boğazına doğru eğdi. Ne Jubal ne de Gabrielle itiraz etti; daha ziyade, büyülenmiş gibi sessizce durdular.

Öfke Joie'nin içini yaktı. "Seni kan emici şeytan! Ona dokunursan ölürsün! Şaka yapmıyorum. Bırak onu yoksa kalbini yerinden sökerim. Ve sakın sesini üzerimde kullanmaya kalkma, çünkü işe yaramayacak." Kelimeleri alçak, için için yanan bir sesle tıslarken, baldırındaki kılıftan çıkardığı bıçağı nişan almak için hareket etti. Aynı zamanda vampiri görüş alanında tutmaya çalıştı.

Traian sakince, "Eğer kan bulamazsam hepimiz öleceğiz," dedi. Ona baktı, bakışları sabit ve dürüsttü.

Uzanıp Gabrielle'i ondan uzaklaştırırken nefesinin dışlarının arasından kaçmasına izin verdi ve kız kardeşini arkasına itti. "Onları şimdi serbest bırak."

"Sadece dakikalarımız var."

"O zaman vakit kaybetme." Eli hiç kıpırdamadı. Bakışları da öyle.

Traian, Gabrielle ve Jubal'a yumuşak bir sesle konuştu ve ikisi de hemen tepki verdi, Jubal aceleyle güvenli bir yere gitti.

"Bize neler olduğunu anlat," dedi Joie. "Burada yerde yatan zombi adamın Drakula'nın acınası taklidini yaptığına tanık olmadık değil."

"Ben Carpathian'ım, Dünya'dan. Size anlattığım tüm hikâyeler gerçektir, sizi eğlendirmek için uydurulmadı. Savaşları yaşadım; onlar kurgu değildi. Hayatta kalmak için kana ihtiyacım var ama biz beslenmek için öldürmeyiz. Yüzlerce yıldır vampirlerle savaşıyorum." Sesi de en az bakışları kadar kararlıydı. "Bu tekrar dirilecek ve arkadaşları var. Ne sen onları durdurabilirsin, ne de ben kan olmadan gücümü toplayabilirim."

Jubal Joie'yi yakaladı ve onu yaralı adamdan uzağa, geriye doğru sürüklemeye çalıştı. Joie elini kaldırdı. "Doğruyu söylüyor, Jubal. Geldiklerini hissedebiliyorum, ya sen?" Titreyen eline aldırmadan bıçağını kardeşine uzattı. "Eğer hayatımın en büyük hatasını yapıyorsam, intikamımı almanı bekliyorum."

Traian'ın mavi buzun üzerine yığılıp kaldığı yere doğru ilerledi ve bunu yaparken kaskını çıkardı. "Devam et, ama unutma, kardeşim her seferinde hedefi tam on ikiden vurabilir."

Traian ona dokundu, uzun parmaklarıyla bileğinin etrafında döndü ve onu yavaşça, amansızca kendine çekti. Joie'nin kalbi bir an durdu, sonra çarpmaya başladı, korkudan mı yoksa heyecandan mı, bilmiyordu. Tek bildiği ağzının kuruduğu ve içinin endişe verici bir hızla eridiğiydi. Gözleri karardı, tamamen ona odaklandı ve diğer her şeyi kapattı. Diğer herkesi. Onu iri gövdesinin sığınağına çekti.

Joie onun her kasını hissetti, sert, belirgin, güçle dalgalanan. Ter ve kan kokması gerekirdi ama kokusu erkeksi, temiz ve davetkârdı. Seksi. Dünya bir anda yok olmuş gibiydi. Tehlikenin önemi yoktu. Kolları onu sardı, kalbinin onunkıyla aynı ritimde atmasını sağlayacak şekilde yakın tuttu. Elini göğsünün üzerine koydu, hissetti

Kalbi avucunun içinde güçlü bir şekilde atıyordu. Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve orada gördüğü yakıcı yoğunlukta anında kayboldu.

Aralarında bir duygu fırtınası vardı, karanlık bir kazan en az yukarıdaki fırtına kadar kaynıyor ve vahşileşiyordu. Büyülenmiş bir halde sadece ona bakabiliyordu. Parmak uçları boynundaki saçları okşadı. Kan dolaşımına hızla ateş gönderdi. Jubal'a karşı işveli ve sert olan adam, Joie'yi daha da yakınına alırken nazik, hatta şefkatliydi. Başını onunkine doğru eğdi.

Gabrielle küçük bir protesto çılgılığı attı ve onu durdurmak niyetiyle onlara doğru adım attı. Traian başını kaldırdı, gözleri garip bir ateş kırmızısıyla parlıyordu ve Gabrielle'i olduğu yerde durdurdu. Göz kapakları aşağı kaydı, kolu Joie'nin etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı, böylece Joie neredeyse gözden kayboldu, tamamen onun kucağına gömüldü. Duruşunda hem koruyucu hem de yırtıcı bir şeyler vardı.

Dudakları Joie'nin teninin üzerinden zar zor geçti. Joie bunu hissetti. Kelebek kanatlarının bir fırçası, daha fazlası değil, yine de bu hafif dokunuş vücuduna yayılan bir ısı gönderdi. Joie gözlerini kapatana kadar onu öptü. Duygular arttı. Ona fısıldadı, zihninde eski bir dilde samimi, yumuşak bir söz dizisi. Sesi onu kadifeyle sarmaladı, erotik bir büyü, isteyerek kucakladı.

Joie onun nefesini ensesinde hissetti. Dili nabzının üzerinde dönüyordu. Bir kez. İki kez. Tüm vücudu sıkıştı, her kası nefes nefese kasıldı. Bekliyordu. İstiyordu. Dudakları boynunun üzerinde gezinirken sıcaklığı aşağıya doğru aktı ve bacakları güçsüzleşti. Bir kolu kendi isteğiyle yukarı doğru kayarak adamın başının etrafında kıvrıldı, onu kendine yaklaştırdı ve beşik gibi sarıldı. Beyaz sıcak şimşek tenini delip geçti. Kan dolaşımında dans eden şimşek kamçıları gönderdi, acının sınırında bir zevk. Hiçbir şey onu vücudunda dolaşan erotik ateşe hazırlamamıştı. İçinden yumuşak bir inilti kaçtı. Ona karşı huzursuzca hareket etti.

Traian onu daha yakına çekti, vücudunu onunkine bastırdı, her bir kıvrımı ve yumuşak, yuvarlak çizgiyi hissetti. Hayat arkadaşı. Çok uzun süre beklemişti. Çok fazla şeye katlanmıştı. Ona koruyucu bir bariyer sağlayan bir kalkan yoktu. Ne yaptığını tam olarak biliyordu ama yine de onu kabul etti, onun kanına olan ihtiyacını kabul etti. Kan, bir yük treninin gücüyle vücuduna hücum etti; büzüşmüş, açlıktan ölmek üzere olan hücreleri kanı emdi; dokular, kaslar ve hasarlı organlar beslenmeyi talep etti. O anın tadını çıkarmak, onun ilk tadının, tenine ilk dokunuşunun tadını çıkarmak istiyordu.

Traian kardeşlerinin dehşete düşmüş bakışlarını bulanıklaştırmak için yeterli kontrolü sağlamaya çalışırken bile, ölümsüzlerin tekrar ayağa kalkmaya çalıştığının, iki vampirin kaçamadan ona ulaşmak için koridor labirentinde acele ettiğinin farkındaydı. Joie'den sadece savaş başladığında güçlü olması için gerekenleri aldı. Onun kendini savunamayacak kadar zayıf olması riskini göze alamazdı. Mağaralar labirentinden çıkmadan önce ölümsüzlerle birden fazla çatışma yaşayacaklardı.

Çok nazikçe, neredeyse saygıyla, dilini iğne deliklerinin üzerinde gezdirerek onları kapattı. "Teşekkür ederim, Joie." Kolları onu yukarı kaldırdı, vücudu ağırlığını aldı.

Yüzünü incelemek için kirpiklerini kaldırdığında ürperdi. Bir anda onun gözlerinin karanlık derinliklerinde yakalandı ve tutuldu. "Bir şey değil."

"Jubal, "İkinizin aşk festivalini bölmek istemem ama küçük bir sorunumuz var. Bıçak az önce ölü şeyin göğsünden düştü ve etrafta çırpınmaya başladı. Hiç hoş bir manzara değil."

Jubal'ın sesi Traian'ın Joie'nin etrafında ördüğü büyüü bozmuş gibiydi. Bakışlarını zorlukla ayırdı ve mağaranın zeminini pençeleyen yaratığa baktı. "Kızgın görünüyor," diye gözlemledi.

Dördüncü Bölüm

"Tek kişi o değil," diye onayladı Traian. "Arkadaşları hızla buraya geliyor ve akıllarında cinayet var." Vampir yerde yarı oturur pozisyona gelmeye çalıştı, çenesinden kan ve tükürük akıyordu. Kırmızı-çerçevesi gözleri nefret ve korku karışımı bir ifadeyle Joie'ye dikilmişti.

Ona ters ters baktı. "Bıçağıma ne yaptın, seni şeytan? Böyle bir bıçağın ne kadara mal olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Ona verdiği bıçağı almak için elini Jubal'a uzattı. "Onu bana ver. Sanırım ona ihtiyacım olacak."

Traian onu sıkıca arkasına koydu ve Jubal ile Gabrielle'e vampirden uzaklaşmalarını işaret etti. Bunu dikkatlice yaptılar. Korkunç sesler çıkarıyordu, pençeleri buzda derin oyuklar açıyordu.

Jubal bıçağı kız kardeşine uzattı. "Yapabiliyorken buradan gidelim. Bu şeylerle daha fazla karşılaşmak istediğimi sanmıyorum."

"Bununla hiç tanışmamışım gibi davranacağım," dedi Gabrielle kararlı bir şekilde.

Joie Traian'ı yakından izledi. Elllerinde görünmeyen bir şey topluyor gibiydi. Odadaki enerji birikimini hissedebiliyordu. Galeri gerçekten de ısınıyor, suyun damlamasını çarpıcı bir şekilde artırıyor. Traian'ın avuçlarının arasında, parlak turuncu-kırmızı renkte, ısı yayan bir ışık parlıyordu. Bir basketbol topundan daha küçük görünüyordu, enerji kıvrılıyor ve dönüyordu.

Vampir öfkeyle çılgın atarak ayağa kalkmaya çalıştı, pençelerini havaya sapladı ve bükülmüş tırnaklarını bir çağrı gibi hızla şaklattı. Top Traian'ın ellerini terk etti ve odanın içinde savrulurken vampirin göğsünden temiz bir şekilde geçip arkasında kalbinin olduğu yerde bir delik bıraktı. Yaratık yere yığıldı, gevşek ve kıpırtısızdı, kötü bir koku mağarayı doldurdu.

"Kullanışlı küçük bir numara," diye gözlemledi Joie. "Bunu bana da öğretmen gerekecek."

Traian çocuksu bir sırıtış takındı. "Sonunda seni etkileyen bir şey oldu."

Bir iblis sürüsününkine benzeyen korkunç bir uluma yeraltı mağaralarında yankılandı ve Joie'nin omurgasından aşağı ürpertiler gönderdi. "Sanırım bu bizim gitme işaretimiz."

"Tırmanabilir miyiz? Nerede olduklarını nasıl bileceğiz?" Gabrielle endişeyle sordu.

"Bunlar da ne böyle?" Jubal talep etti.

"Vampirler," diye yanıtladı Traian. "Ve bizim için geliyorlar. Buradan hemen çıkmalıyız." Buz duvarındaki küçük bir yarığı işaret etti. "Şu taraftan. Arkamızdan kapatacağım. Bu onları durdurmaz ama yavaşlatır."

Gabrielle ikinci bir davet beklemedi. Çantasını kavrayarak, yarığın içine eğildi ve buz oluğundan aşağı indi. Jubal bir şeyler söylemeye başladı, sonra vazgeçti ve onu buz tüneline kadar takip etti.

"Tüm konuşmalarımızda, kandan hoşlanan, vampirlerin ve diğer efsanevi yaratıkların seni takip ettiği tuhaf bir adam olduğun gibi birkaç önemli gerçekten bahsetmek aklına gelmedi mi? Bana neşeli masallar anlatmadığından, bu tür bir hayat yaşadığından bir kez olsun bahsedebilirdin. Bunun büyük şemada önemli olabileceğini düşünmedin mi?" Joie kaşlarını Traian'a doğru kaldırdı.

"Aklını kaybettiğine dair korkunu dikkate aldım. Eğer vampirlerin kurgusal değil de gerçek olduklarından bahsetmeye başlarsam, kendini bu işe adayacağını düşündüm." Gülümsemesi yavaş ve inanılmaz derecede seksiydi. "Sürüne ihtiyacın olacak. Gecenin büyük bir bölümünde burada mahsur kalabiliriz."

Traian'ın haznede yarattığı beklenmedik ısıdan sonra buz oluğu soğuktu. Kız kaydıraktan aşağıya doğru kaybolmadan önce, Traian kollarını ona dolayarak

sırtını göğsüne yasladı. Paraşüte tırmandı, onu kucağına alarak oturdu ve spiral tüpün içine doğru itti.

Joie onun haklı olduğunu bilerek mavi buz ve kristalden oluşan dondurucu dünyaya doğru kaydı. Vampirlerden söz edilse bile kendini öldürtebilirdi. "Yine de olabilir," diye mırıldandı yüksek sesle. "Boyun ısırma fetişi olan bir erkek arkadaşına sahip olmanın çok akli başında olduğunu sanmıyorum."

"Erkek arkadaş mı?" Onun sesindeki gerçek eğlenceyi duydu. "Daha önce hiç kimsenin erkek arkadaşları olmadım." Yüzünü onun boynunun sıcaklığına gömdü. "Sana buraya gelmemeni söylemiştim. Aileni buradan canlı çıkarabileceğimden emin değilim. Bu mağarada vampirlerin bulmaya kararlı olduğu bir şey var. Ya da korumaya."

Kolları onu sımsıkı tutuyor, vücudu onu ısırın soğuktan, buz parçacıklarından ve kumaşı ve deriyi yırtabilecek sert, sivri kenarlardan koruyordu. Elini uzattı, kalın kristal bir tutamağa takıldı ve aşağı doğru kayışlarını sarsarak durdurdu. "Bu oluşum tamamen doğal değil, değil mi Traian?"

Ürkütücü bir sesle, cırcır böcekleri etraflarındaki tüpten aşağı döküldü. Traian değişti, döndü. Joie enerjinin, ısının ve gücün toplandığını hissetti. Zihnini anında ona açtı, gücünü ve enerjisini ona akıttı, sahip olduğu her şeyi, olduğu her şeyi cömertçe paylaştı. Bunu yapma dürtüsü onu korkutmalıydı. Ama korkutmadı. Ona aitti. Omuz omuza. Zihin zihne. Anlamadığı bir şekilde birbirlerine bağlıydılar ama bu doğru hissettiriyordu. Gabrielle ve Jubal dışında insanlara güvenmezdi. Doğal olarak içine kapanıktı ve yakın ilişkilerinde her zaman çok dikkatliydi ama Traian'ın sesini duyduğu anda, onu gördüğü anda, onun bir hayal olduğunu düşündüğü anda bile, bir şekilde onun bir parçası olduğunu biliyordu.

Altında, böcekler ona ulaştığında Gabrielle'in haykırışını duydu. Jubal güven vermek için yumuşakça mırıldandı. Yukarıda

Öfke ve nefret dolu bir çığlık, ölümsüzün yoldaşlarının onun cansız bedenini bulduğunu haber veriyordu. Traian yumuşak bir sesle ilahi söylemeye başladı, elleri Joie'nin tam olarak takip edemediği bir düzende hızla hareket ediyordu, hareketler inanılmaz hızıyla bulanıklaşıyordu.

"Bırak," diye emretti ve kızın ellerini tutunduğu yerden çekerek kaydıraktan aşağıya doğru sürükledi.

Buzun uğursuz çatırtısını duyabiliyordu. Başlarının üzerindeki tüp, hızla dışarıya doğru yayılan bir yıldız patlaması deseniyle damarlanmıştı. Girişte, buz büyük parçalar halinde düşmeye başladı, bazıları tüpten aşağı kayarak onları korudu. Traian kollarında Joie ile koşarak yere indi. "Acele edin!" diye seslendi Jubal ve Gabrielle'e.

Arkalarında bir ses yükseliyordu, tüp kendi üzerine çökerken büyük bir kükreme ve gök gürültülü bir alkış. Ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve etraflarını saran duvarlardan ve tavandan uğursuz bir gümbürtü yayıldı. Jubal, Gabrielle'in elini tuttu ve Traian'ı dar koridorda koşarak takip etti.

Joie Traian'a yapıştı, bu kadar korkunç bir şekilde yaralıyken taşınmak biraz aptalca geliyordu ama adam zor nefes almıyordu bile. Onlar tünelde hızla ilerlerken tavandan keskin buz hançerleri düşüyordu. İyi aşınmış patika boyunca koşarlarken Traian birkaç kez ölümcül bir füzenin yönünü değiştirdi. Traian o kadar ani durdu ki, Jubal ona çarptı. Traian çok yavaş bir şekilde Joie'nin kendi ayakları üzerinde durmasına izin verdi. Kolu Joie'nin etrafında kaldı. Bir uçurumun kenarındaydılar. Buz ve taştan yapılmış çok dar bir köprü, karşıya geçmenin tek yoluydu. Yer yer tehlikeli derecede ince görünüyordu ve bir bölümünde bariz bir delik vardı.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" Jubal sordu. "Bu doğal bir köprü değil. Böyle bir şeyi kim oymuş olabilir? Geçebilir miyiz?"

Traian ihtiyatla inceledi. Başını iki yana salladı. "Bir mağaraya girdiğimizden çok korkmaya başlıyorum.

içinde olmak istemiyoruz. Korkarım ki bu köprü ölüme bir davetiye. Bir tuzak."

Jubal ona ters ters baktı. "Eğer bir şey biliyorsan, bize söyle." Joie'nin elini tuttu ve onu Traian'dan uzaklaştırdı. Joie çoktan yukarı doğru bakmaya başlamış, koridordan başka bir çıkış yolu arıyordu. "Joie, bir dakika yavaşla," diye emretti Jubal. "Burada neler olduğunu anlamıyorum ama sana şunu söyleyebilirim, bu adam tehlikeli. Onu tanımıyoruz ve onunla ilişkilendirilmemize gerek yok." Aslında onu arkasından itti, buz gibi gözlerindeki bakış, kız kardeşlerini bariz bir avcıya karşı korumaya hazır olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Neden onun sözüne inanıyoruz ki?"

Traian başını çevirdi, gözleri tehditle parlıyordu. Anlık bir sessizlik oldu. Joie parmaklarını kardeşinin bileğine doladı. "Sanırım bunu daha uygun bir zamanda konuşabiliriz. Belki de cehennemden gelen şeytanlar peşimizde olmadığında."

"Onun da onlardan biri olduğu aklına geldi mi?" Jubal, Traian'a ters ters bakarak sordu. "Senin kanını içti, Joie. Bu sana bir şeyler anlatmalı."

"Bu ona benim farklı olduğumu söylüyor. Tam olarak insan olmadığımı. Onu -ya da seni- öldürmemiş olmam da vampir olmadığımı gösteriyor." Traian çok sessiz konuştu. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Joie ağabeyinin yanından geçmek için bir hamle yaptı ama ağabey ondan sıyrılarak Traian'la arasında kaldı. Ona ters ters baktı. "Neyin var senin böyle? Bana maço ve aptal gibi davranmıyorsun, değil mi Jubal? Seni çok seviyorum ama ciddi olamazsın. O şeyi gördün mü? Buradan gitmeliyiz ve Traian yolu biliyor." Ona bakmak için çenesini eğdi. "Yolu biliyorsun, değil mi?"

Gabrielle elini kız kardeşinin elinin içine soktu. "Korkuyorum, Joie. İçimde hepimizin öleceğine dair korkunç bir his var."

Traian, "Vampirler doğal korkunuzu beslemek için dehşet ve ölüm görüntüleri yayınlıyorlar," diye açıkladı. "Bu mağaralarda bir şey avlıyorlar. Ağ çok geniş

Ve gördüğünüz gibi hepsi doğal yollarla oluşmamış. Aradıkları şeyi bulmaya çalışmak için kaldım. Vampirler normalde bir projeye bu kadar çok enerji harcamazlar. İstedikleri şey her neyse, onu bulmaları ne Karpatyalılara ne de insan ırkına fayda sağlayacaktır." Jubal, Traian'ın göğsündeki ham yaralara doğru başını salladı. "Onlarla birkaç savaşa girdin." Traian başını salladı. "Evet ve davranışlarında değişiklikler fark ettim. Artık vampirler sürüler halinde dolaşıyor. Eskiden kendi başlarının çaresine bakarlardı ya da ara sıra usta bir vampir yenilerini savaşlarında yem olarak kullanırdı ama son zamanlarda organize olmuş görünüyorlar."

Jubal telaşla bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Vampirler Hollywood yaratıkları, filmlerdeki yaratıklar. Gerçek değiller." Traian'ın ağzına sertçe bakarak dişlerini görmeye çalıştı. "Kız kardeşimin boynunu ısırıldığını gördüm ve üzgünüm ama bu seni vampir kategorisine sokuyor. Sen kendi yoluna git, biz de kendi yolumuza gidelim ve seni hiç görmemiş gibi davranalım." Traian'ın bakışları Jubal'ın üzerinde gezindi, parıldayan gözleri miğferlerin ışığında tuhaf bir kırmızımsı parıltıya büründü. Jubal'ın agresif duruşunu, sıkılı yumruklarını fark etti. "Benimle dövüşmeyi mi düşünüyorsun? Kazanmanın hiçbir yolu yok. Tıpkı vampirler gibi ben de senin hayal gücünün ötesinde bir güce sahibim. Sen hâlâ

içinde bulunduğunuz tehlikenin farkında değilsiniz."

Jubal, "O şey sana akşam yemeği yedirirken orada yatarken o kadar da güçlü görünmüyordun," diye tersledi.

"Haklı olduğu bir nokta var, Traian," dedi Joie. "Ama bunun için zamanımız yok." Suyun damlamasına eşlik eden bir ses duyabiliyordu. Rüzgârda birbirine çarpan dallar gibi yumuşak bir tıkırtı. Bu onu tedirgin etti.

Hiçbir uyarı yoktu. Bir an Traian ışıklarının parıltısı içinde durdu, hemen ardından ağzı ölümcül dişlerle dolu kocaman, tüylü, siyah bir kurt onun yerine oturdu, gözleri tehditkâr bir şekilde Jubal'a odaklanmıştı. Gabrielle çığlık attı ve geriye doğru tökezledi. Jubal onu yakalamak için uzandı, onu sürükleyerek

uçurumdan uzaklaşarak hırlayan hayvanın yanında karşılaştırmalı bir güvenlik sağladı.

Joie kurdun boynunu zapt edici bir kolla çevreledi. "Tamamen etkileyici ama anneme götürmek isteyeceğim bir şey değil." Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarında davul sesi gibi yankılanıyordu. Ağzı bile kurumuştı.

Benden korkmana gerek yok. Sana asla zarar vermem.

"Neden senden korktuğumu düşündün ki?" Joie sordu. "Zerre kadar korkmuyorum. Seni kontrol altında tutuyorum."

Boğazıma dayadığın bıçakla bir ilgisi olabilir. Traian bunu kayıtsızca söyledi, sesinde yumuşak bir eğlence vardı, sanki bıçağın ona bu kadar sıkıca bastırılması hiç önemli değilmiş gibi.

Ve bu onu az önce bir yırtıcıya dönüşmüş olmasından daha çok korkutuyordu. Adamın boynuna doladığı koluna baktı. Kürk kalın ve gösterişliydi ve kolu neredeyse kürkün içine gömülmüştü. Ama elindeki bıçağın sapını hissedebiliyordu. Nefesini bıraktı ve bıçağı yavaşça adamın boğazından uzaklaştırdı. "Sadece dikkatini verdiğinden emin olmaya çalışıyordum," dedi bıçağı kınına geri sokarken.

Traian sakince gerçek formuna geri döndü. "Üzerinde kaç tane silah taşıyorsun? Yürüyen bir cephanelik gibi görünüyorsun."

"Sen yürüyen bir cephaneliksin," diye suçladı Jubal. "Joie, ona nasıl bulaştın? Ve belli ki onunla telepatik olarak konuşuyorsun."

Joie bir kahkaha patlattı. "Çok suçlayıcı konuşuyorsun, Jubal. Sana onunla telepatik olarak konuştuğumu söyledim. Bunu hepimiz yapıyoruz. Bizim için alışılmadık bir şeymiş gibi davranma."

"Bunun üzerinde çalışmamız gerekiyor," diye yakındı Jubal. "Onunla zahmetsizce iletişim kuruyor gibisin."

Joie, "Jubal, bütün bunları daha sonra, buradan uzaklaştığımızda tartışabiliriz," dedi. "Bu tıkırtı sesi beni deli ediyor. Ritmi sevmiyorum; doğal değil."

"Buradan çıkmak istiyorum," dedi Gabrielle. "Joie, bize bir çıkış yolu bul." Sesi titriyordu ve sesi çok çaresiz geliyordu.

"Buradan çıkacağız, tatlım," dedi Joie güvenle. "Eğer iki maço çocuk göğüslerini yeterince uzun süre dövmeyi bırakabilirse" - kardeşine bir öpücük kondurdu - "bunu ç ö z e c e ğ i z ." Damlayan . ve su oldu daha fazla Israrcı. O endişeyle Traian'a doğru baktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu biliyordu.

Bunu biliyordu.

Traian Joie'ye, "Onları karşıya geçirip senin için geri geleceğim," dedi. Önce hayat arkadaşını götürmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Diğerleri olmadan asla gitmeyeceği açıktı ve tartışarak zaman kaybetmek istemiyordu. Elini Gabrielle'e doğru uzattı. "Benimle gel."

Ona değil, kız kardeşine baktı. "Ona güveniyor musun, Joie?"

Joie başını kaldırıp Traian'a baktı ve onun güçlü, zamansız yüzüne kazınmış çizgileri fark etti. Gözlerinin karanlık derinliklerine. Yaşlı gözler. Çok şey görmüş gözler. Çok uzun zamandır yalnız olan bir adamdı. Bir savaşçıya bakıyordu. Onurlu bir adama. Joie uzanıp parmak uçlarıyla onun çenesini okşadı. Bu dokunuş onu sarstı. Onu da sarsmıştı. İhtiyaç ona çarptı, varlığını sarsan itici bir yumruk. Vücudunu sıcaklık kapladı. Aralarında elektrik yayıldı, damarlarında şimşekler çaktı. Anlık farkındalık. Anlayış içinde birbirlerine gülümsediler.

"Ona hayatım pahasına güvenirdim, Gabrielle. Daha da önemlisi, ona seninkini de emanet ederim. Lütfen şimdi onunla git. Tehlikede olduğumuzda her zaman hissettiğim o kötü hisse kapılıyorum."

Gabrielle Traian'ın elini tuttu ve onu kendisine çekmesine izin verdi. Hepsi Jubal'a baktı.

"Lanet olsun Joie, ben senin ağabeyinim ve buradaki adamım," diye mırıldandı başını sallayarak ama itaatkâr bir şekilde Traian'ın yanına gitti.

Traian Joie'nin çenesini yakalamak için eğildi. "Hemen geri döneceğim. Düşmanla çatışmaya girmeye kalkışmayın. Onlar

seni ele geçirmemeliler." Sesinde alttan alta bir aciliyet vardı. Koyu renk gözleri onunkilere bakıyordu. "Güvende ol, Joie. Güvende olmana ihtiyacım var."

Onun için ailesini güvenli bir yere götürüyordu, oysa içindeki her şey önce onu götürmesini istiyordu. Joie onun bakışını hemen anlamış, kendisi için değil de onun için önemli olanı yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu fark etmişti. İçinde çalkalanan bir duygu fırtınası vardı ama yüz hatları sakinliğini koruyordu. Sadece gözleri yoğun bir şekilde yanıyordu. Sahiplenmeyle. Vaatle. Tutkuyla.

Dudakları onunkilere yapıştı, sert bir öpücükle onun üzerinde hak iddia etti. Bu öpücük ona, ona sahip olmak istediğini ve hiçbir şeyin yoluna çıkamayacağını söylüyordu. Adamın vücudunun titrediğini hissetti ve tutkusunu, onun için duyduğu korkuyu tattı.

Aniden geri çekildi, kardeşlerini sanki çocuk değillermiş gibi kolayca kaldırdı, yarı insan yarı kuş kanatlı bir yaratığa dönüştü ve uçurumun ötesine, artık onu göremeyeceği karanlığa doğru uçtu.

Joie, karanlığın üzerine çökmesiyle uçurumun kenarında tek başına kalmıştı. Garip ritmik tıkırtılar ve damlayan suyla birlikte. Kalbi çarpıyor ve ağzı kuruyordu, sese doğru döndü ve arkasında ne olduğunu görmek için ışığını parlattı.

Küçük sınırlar içinde mağaranın kenarından damlayan suyu görebiliyordu; berrak değil, süt sarısıydı ve kötü kokulu bir havuzda toplanmıştı. Dikkatli bir şekilde hareket etti, orada toplanan şeye göz kulak olmak için kendini konumlandırırdı. Kötü bir şey. Canlı bir şey.

Su, yüzeyin altındaki karanlık bir rahatsızlığa tepki olarak dalgalandı. Havuz yağlı bir maddeye dönüşerek karardı ve korkunç bir kötülükle parlayan iki kırmızı küre ortaya çıktı. Omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Traian. Otomatik olarak, bilinçli bir düşünce olmaksızın ona doğru uzandı ve ürkütücü sırlarıyla havuzu gösterdi.

Çekil! Görüş alanından çık, Joie.

Beşinci Bölüm

Joie dehşet içinde alev kırmızısı gözlere baktı, başını çeviremedi. Gözler gerçektir, onu izliyordu, onu yok etmeye kararlı korkunç bir hayaletti. Daha önce hiçbir varlıktan bu kadar kötülük, bu kadar kara nefret aktığını görmemişti. Vücudu isyan etti, kalın balçıktan yayılan kötülükten midesi bulandı.

Traian'ın uyarısıyla bakışlarını kaçırmaya çalıştı ama kapana kısılmıştı, kırmızı alevlerle göz temasını kesemiyordu. Hava yolu kapanmaya başlamış, görünmez bir ilimik tarafından boğulmuştu. İçgüdüsel olarak elleri, sanki görünmeyen parmakları boynundan çekip çıkarabilecekmiş gibi boğazına doğru uçtu ama orada hiçbir şey yoktu. Siyah bir arka plan üzerinde beyaz yıldızlar parlarken, Joie baş dönmesiyle boğazındaki görünmez tutuşu kırmak için sadece çok değerli saniyeleri olduğunu fark etti. Bıçağına uzandı ve tek bir yumuşak hareketle çaresizliğin yönlendirdiği bir atış yaptı.

Bıçak kızgın sol gözün derinliklerine battı. Su hemen siyahımsı kırmızı bir sızıntı halinde köpürdü ve boğazındaki baskı gevşeyerek nefes almasını sağladı. Korkunç bir uluma mağarayı doldurarak kulaklarına saldırdı. Zehirli havuzdan tökezleyerek uzaklaştı, havayı ciğerlerine çekmeye çalıştı, çiğ boğazı itiraz ederken öksürdü.

Bir sonraki anda Traian onu kollarının arasına aldı, vücudu onunkini sıkıştırdı, elleri onun üzerinde gezinerek yaralanmadığından emin oldu. Traian onu kaldırırken, kız onun gücüne sarıldı ve bu karşılaşma onu sarsmamış gibi davranmaya zahmet etmedi. Adam havada hızla ilerliyordu, o kadar hızlıydı ki soğuk hava yüzünü ısıtıyor, kollarını uyuşturuyor ve gözlerinden yaşlar akıtiyordu. Joie yüzünü onun göğsüne gömdü ve kardeşleriyle yüzleşmeden önce kendine gelmesi için birkaç dakika izin verdi.

"Bana korkunun anlamını öğretiyorsun," dedi.

"Gerçekten mi? Ben tam tersi olduğunu sanıyordum. Sizin dünyanın benim gibi bir kadının içinde bulunması gereken sakin bir ortam olduğunu sanmıyorum." Sesi titriyor, onu utandırıyordu.

"Cesaret sahibi olmak korkusuz olmak anlamına gelmez."

"Doğru, ama herkes tir tir titrediğimi bilmek zorunda değil. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ben herkes değilim. Senin gerçek olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi usulca. Dudakları yanağında gezindi, bir kelebek kanadından daha hafif bir fırçaydı bu ama yine de ayak parmaklarına kadar hissetti. Bu küçük okşama damarlarında kan dolaşmasına, kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu; dokunuşu onu başka hiçbir şeyin ısıtamayacağı kadar ısıttı.

"Bunların gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum," diye itiraf etti Joie. "Kurt da neyin nesi? Telepati, tamam, bunu kabul edebilirim. Tuhaf küçük kan fetişini bile, ama hayvanlara dönüşmenin ve havada uçmanın biraz fazla ileri gittiğini düşünmüyor musun?"

Kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Uçmaktan hoşlanmıyor musun?" "Kontrol tamamen bende olmadığında hiçbir şeyden zevk almam.

Ve kardeşimin gözünü korkutmak zorunda değildin."

Kolu kızın etrafında kıvrılmış, göğüslerinin alt tarafına bastırıyordu. "Seninle sevişirken kontrol tamamen sende olmayacak Joie," dedi ona usulca.

Onun kadife sesiyle gözlerini kapattı. Tehlike etraflarını sarmıştı. Ailesi yakındaydı. Önemli gibi görünmüyordu. Onun o kadar farkındaydı ki, vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu. Açlıkla. Mutlak bir özlemle. Kendini sinirli ve ateşli hissediyordu; içinde korkunç bir baskı oluşuyordu.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Kardeşleriyle sık sık telepati yoluyla konuşurdu, bu hepsinin paylaştığı bir sırdı ama bu farklıydı. Çok daha fazlasıydı. Erotik geceleri ve asla doyurulamayacak iştahları fısıldayan bir yakınlık. Neden? Neden seninle?

Ben senin diğer yarınım. Biz birbirimize aitiz. Dünyayı senin için aradım. Senin için ömürler bekledim.

Joie onun gömleğini daha sıkı kavradı, kalbine daha da

yaklaştı. Kendini iyi tanıyan bir kadındı. Bir

adrenalin bağımlısı. Bir feminist. Adaletle inanan biri. Hayatını seviyordu. Ülkeden ülkeye seyahat ediyordu. Birbiri ardına aldığı görevler onu tehlikeye sürüklüyordu. Dinlenme zamanını mağaracılık, beyaz su raftingi ya da paraşütle atlayarak geçiriyordu. Bir erkeği isteyen ya da ona ihtiyaç duyan bir kadın değildi. Bir erkeğe yapışan bir kadın değildi.

Joie başını kaldırıp Traian'a baktı, miğferinin ışığı yüzünde parlıyordu. Onun varlığını sonsuza dek değiştirmişti. "Seni onayladığımdan pek emin değilim."

Kahkahalar boğazında gümbürdedi. "Neyse ki, sizin onayınız kesinlikle gerekli değil. Hayat arkadaşları basitçe öyle. Bu konuda başka seçeneğimiz yok. Birbirinden ayrılamayan iki mıknatıs gibiyiz."

"Harika. Seni eve, anneme ve babama götüremeyeceğim dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu arada ailem birbirine çok yakındır."

Onu dikkatlice sert bir zemine koydu. Jubal ve Gabrielle ona doğru koştular, kollarını ona doladılar ve sıkıca sarıldılar. "Fark etmemiştim," dedi Traian alaycı bir sesle. "Güvende değiliz. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

"Bekle, Traian," diye itiraz etti Jubal. "Bir şey bulduk. Gerçekten önemli bir şey. O vampirlerin bir şey avladığını söylemiştin. Buna bir göz atmalısın. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Traian, kardeşleri onu kollarına sürüklediğinde bile Joie'nin elini bırakmamıştı. El ele tutuşmak ona biraz aptalca gelmişti; bunu lisede bile hiç yapmamıştı. Ama Traian'a yakın olmanın sıcak ve rahatlatıcı, olağanüstü bir yanı vardı.

"Beni eve, aileme götürebilirsin." Jubal ve Gahrielle'i dar bir koridorda takip ederken bunu yumuşak ve dürüst bir şekilde söyledi. "Seni asla utandırmam ya da onları korkutmam. Onlarla tanışmak istiyorum. Sizin için önemli olan herkes benim için de önemlidir."

Joie kalbinin delirmesini engellemeye çalıştı. O genç bir kız değil, yetişkin bir kadındı. Bir erkek

onun üzerinde böyle bir etkisi vardı, ama yine de yaptı. Sesinde dürüstlük vardı. Onu sarsan basit bir samimiyet. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, gerçekte ne olduğunu bile bilmiyordu ama yine de her şeyi biliyordu. Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordu. Bu bilgi içgüdüsel, emin olduğu tek şeydi.

"Ailen nerede?" diye sordu.

"Sadece halkım var. Prensım." Gözleri miğfer ışıklarının yumuşak parıltısında koyu bir siyahla parlıyordu. "Siz benim ailemsiniz. Erkek ve kız kardeşin benim ailem oldu." Ona bir kaşını kaldırdı. "Ve biz daha yeni tanıştık. Senin için çok garip bir kavram ama benim için tamamen doğal. Hayat arkadaşları, tanışan ve birlikte olmaya ihtiyaç duyan iki kişidir, aynı bütünün iki yarısıdır. Bir hayat arkadaşı bulmak her Karpat erkeğinin hayalini kurduğu, özlemini çektiği ve dünyamızı bir arada tutmak için savaştığı şeydir, ancak çok azımız böyle bir hazineye sahip olabiliriz. Böylesine dünyayı sarsan bir olay yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"Olacağımı düşündüğün kişi olmadığım için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Traian ona baktı. "Henüz hayat arkadaşı kavramını anlamıyorsun. Bir insanın hayat arkadaşı olması fikri beni şaşırttı ve hatta şok etti ama seninle asla hayal kırıklığına uğramam. Biz birbirimiz için yaratıldık. Birbirimizi tamamlıyoruz. Sen benim için büyüleyicisin. Her zaman da öyle olacaksın."

Joie ağabeyi ve kız kardeşine yetişmek için acele ediyor, Traian'ın saklayamadığı memnun sırtışını görmesini istemiyordu. Jubal duvardaki sığ bir oyuğa doğru dönerek ışığını buzun üzerine tuttu. Hepsi nefeslerini tutarken ani bir sessizlik oldu. Buzun içindeki yaratık iriydi; vücudunu kaplayan pulları, kama şeklinde kafası, yılan gibi boynu ve keskin bir sivri uçla biten uzun kuyruğuyla devasa bir canavardı. Kanatları vücudu boyunca katlanmıştı. Parçalamak ve yırtmak için keskin pençeleri vardı. Bir gözü ardına kadar açıldı ve kalın buz duvarının arasından onlara bakıyordu.

Joie nefesini yavaşça dışarı verdi. "Bu dinazor değil."

"Öyle olmalı," dedi Gabrielle. "Bu bir ejderha olamaz. Bana bunun bir ejderha olduğunu söyleme." Traian'a ters ters baktı. "Vampir diye bir şey yok. Şeklini değiştiremezsin ve ejderha da yok. Burada hava kötü ve hepimiz toplu bir halüsinasyon görüyoruz. Başka bir şey olamaz."

"Bu gerçek mi Traian?" Jubal sordu. Sesinde huşu, hatta saygı vardı.

"Evet. Bu gerçek. Burada olduğunu hiç bilmiyordum."

"Sence vampirlerin aradığı şey bu mu?" Joie sordu.

Traian başını salladı. "Bir ejderhanın kalıntılarıyla ilgilenmiyorlar. Ama burası kesinlikle büyücülerin kullandığı bir mağara. Ben de bundan şüphelenmiştim. Halkımız için altın değerinde bir bilgi madeni olabilir. Büyücüler inanılmaz bir güce ve bilgiye sahipti. Vampirlerin, büyücülerin sahip olduğu güçlerden herhangi birini ele geçirebileceğini düşünmek korkunç olurdu. Hiçbir şeye dokunmayın. Burada çok dikkatli olmalıyız. Büyücüler kendilerine ait olanları korumak için büyüler ve tuzaklar kullanırlardı."

"Köprünün bir tuzak olabileceğini söylerken bunu kastediyordun. Bunu büyücülerin yaptığını düşünmüştün," dedi Jubal.

Gabrielle elini kaldırdı. "Fantezi kitaplarında bulunan şeylerden bahsediyoruz. Efsaneler. Mitler. Ejderhaların var olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Dinazorlar yeryüzünde dolaşırken bile." Kız kardeşine dokunmak için uzandı. "Joie? Bundan emin misin? Bu adamdan emin misin? Havada uçuyor. Bir kurda dönüşüyor. Seninle telepatik olarak konuşabiliyor. Bir vampir gibi kanınızı alıyor." Sesinde yalvarma vardı.

Traian Joie'yi kendine doğru çekti. Gabrielle'in Joie üzerindeki etkisinin çok iyi farkındaydı. Tıpkı kardeşlerinin düşüncelerini alabildiği gibi, hayat arkadaşının zihnini de kolayca okuyabiliyordu. Joie kardeşlerini seviyordu ve gerekirse onlar için kendi mutluluğunu bile feda edebilirdi.

Joie, Traian'ın dokunuşundaki sahiplenmeyi hissetti, onun zihninin fırçasını kendi zihninde hissetti. Güven vermek için ona gülümsedi. Aynı zamanda Gabrielle'in eline uzandı. "Önemli olan tek şey ailedir. Ve her şeyden çok, birbirimizin mutlu olmasını istiyoruz," diye açıkladı Traian'a. "Ne yaptığımı biliyorum, Gabrielle. Her zaman içgüdülerime güvendiğimi biliyorsun. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Hiçbir şey anlamıyorum ama belki de hayatım boyunca buna hazırlanıyordum. Ona uyuyorum. Haklısın, onu henüz tanımıyorum ama ona uyuyorum." Yüzünü ovuşturarak çamur bulaştırdı. "Tek ve biricik bir şey. Aptalca ama gerçek."

Jubal inledi. "Joie, bize karşı duygusal bir romantizme bürüneceğini hiç düşünmemiştim."

Gabrielle, Jubal'la uzun uzun bakıştı ve Joie'ye döndü. "Sanırım onunla olan hayatın her zaman ilginç olacak."

"Kız kardeşlerim çoktan saçlarıma aklar düşürdü. Traian'ın etrafta dolanmasına, aya karşı ulumasına, Joie'nin boynunu ısırmasına dayanamam. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benimkinden uzak dur Traian. Bir kadının boynumu ısırması tahrik edici olabilir, belki, ama bununla başa çıkabilirim. Bir erkeğin boynumu ısırması söz konusu bile olamaz. Bana hiçbir şey yapmaz," dedi Jubal kuru bir sesle.

"Ahh. Bu acıttı, Jubal," dedi Traian. "Daha sonra bir şeyler atıştırmayı dört gözle bekliyordum." Joie'nin başının üst kısmını çenesiyle okşamak için eğildi. Ona dokunmak, onun gerçek olduğunu kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. Mağaralar kompleksinde vampirlerin bulmak için çıldırdığı her neyse onu ararken telepatik olarak konuştuklarında bile, neredeyse onu uydurduğuna inanıyordu.

Gabrielle sırtmayı başardı. "Bizim tuhaf ailemize uyuyor, Joie. Annemle babamın tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

Traian, "Bu bölgeyi mühürlemem, vampirleri yavaşlatmam ve hepinizi bu mağaradan çıkarmam gerekiyor," dedi.

Joie ejderhanın devasa gövdesini incelerken, "Gitmek için o kadar da hevesli değilim," diye cevap verdi. "Bu bir hazine. Bir hazine olmalı."

Burada başka büyüleyici şeyler de var."

"Avlanıyorsun," dedi Traian sert bir sesle. "Seni şimdi buradan çıkarıyorum. Daha sonra geri döneceğim ve vampirlerin o kadar çok istediği şeyi bulacağım."

"Yalnız kaldığında," dedi Joie.

"Yalnız olduğumda," diye onayladı Traian. Onları dar koridorda ilerlemeye teşvik etti. "Ne kadar davetkâr görünürse görünsün hiçbir şeye dokunmamalısınız," diye ekledi önlem olarak.

Jubal Joie'ye baktı. "Geride kalmayı kabul etmek senin tarzın değil. Sana büyü yapmadığından emin misin?" İnledi. "Bu kulağa çok melodramatik ve aptalca geliyor. Bunu söylediğime inanamıyorum."

"Ben bir profesyonelim Jubal ve bir noktaya değinmeme gerek yok. Bu onun uzmanlık alanı, benim değil."

Salon bir galeriye açılıyordu. Duvarlara Gotik tarzda uzun sütunlar oyulmuştu. Yüksek katedral tavanı etkileyiciydi. Buz ve kristal sütunlar odanın aşağısında iki sıra oluşturunuyordu ve her birinde farklı renklerde birkaç yuvarlak küre bulunuyordu. Joie en büyüklerinden biri olan süt mavisi doğal safire baktı. O baktıkça renk derinleşti, koyulaştı ve endişe verici bir hızla dönmeye başladı. Büyülenmiş gibi daha da yaklaştı. Altındaki zemin eğildi, dalgalandı. Sanki dönen küre onu çağırıyormuş gibi bir çekim, bir çekim hissetti.

Traian eliyle kızın gözlerini kapattı ve onu küreden uzaklaştırdı. "Onlara bakma. Gabrielle, oradan uzaklaş." Normalde sakın olan ses tonunda aciliyet vardı. "Jubal, sadece onu yanına çek. Bu nesnelerin hepsindeki güç aurasını hissedebiliyorum. Ne olduklarını öğrenene kadar, onlardan uzak durmalıyız."

Joie dünyanın etkisine bu kadar çabuk kapıldığı için hayrete düşmüştü. "Büyücülerin iyi olmaları gerektiğini sanırdım."

"Mutlak güç yozlaştırır. İnsanın hayatı yüzlerce yıl sürdüğünde öğrendiği bir şeydir bu." Traian Joie'ye yaklaştı ve vücudunu onunla uzun sütunlar arasında tuttu.

Joie güldü. "Jubal ya da Gabrielle'in bunu söylediğini duymasına izin verme. Eğer onlara birkaç yüz yıldır hayatta olduğunu söylersen, bizim hakkımızdaki fikirlerini değiştirebilirler."

"Çoktan duydum," dedi Jubal. Gabrielle'in hemen arkasında volta atıyor, onu uzun, geniş açık odada itiyordu. Efsanevi yaratıkların berrak kristal heykelleri vardı. Taştan yapılmış küçük, kan kırmızısı piramitler duvarlardaki yontulmuş kemerlerin içine yerleştirilmişti. Etraflarını saran mücevherlere ve tuhaf nesnelere bakmamak zordu ama Traian belli ki güvenliklerinden endişe ediyordu ve onları takip eden ölümcül yaratıkların her zaman farkındaydılar.

Derin bir gümbürtü mağaralar ağını sarstı. Sonuncusunda durdular ve önlerindeki katı duvara baktılar. "Bir çıkış yolu olmalı," dedi Traian. "Büyücüler şekil değiştiremez ya da uçamazdı. Onlar da sizin gibiydiler. Yüzeye çıkan bir açıklık olmalı."

Joie, "Bizim teçhizatımız var," diye işaret etti. "Tırmanmak için kullanabiliriz."

"Vampirler bu kadar yakınımızdayken olmaz. Tırmanmak için teçhizata ihtiyaçları olmayacak. Sizi takip etmek için havalanabilirler. Onlar için kurduğum tuzağa düştüler ve bir çamur kaymasının altında kaldılar, ama bu onları sadece yavaşlatacaktır. Doğru hissettirmeyen bir şey arayın. Girişe giden bir koridor olacak."

"Mağaranın dışındaki kayalar gibi. Desen tamamen yanıltıcı," dedi Joie. "Jubal, desenlerde iyisin. Bize açıklığı bul ve acele et. Jubal matematiksel zekâsıyla ailemizde oldukça ünlüdür," dedi Traian'a. "Hemen hemen her şeyde bir örüntü görebilir. Bütün parasını bu şekilde kazanıyor."

Tırmalama sesleri duyabiliyorlardı, mağara gibi odanın akustiğiyle güçlendirilmiş korkunç bir sestti bu. Büyük pençeler toprağı kazıyor, onlara ulaşmak için kazıyorlardı. Yayıldılar, duvar boyunca yürüdüler, her yüzeyi dikkatle incelediler. Bu sırada vampirlerin çamur ve buzun içinde öfkeyle tünel kazdıklarını duyabiliyorlardı. Sesler daha da yükseldi, daha da yaklaştı,

Traian geri çekildi ve yüzünü yaratıkların geçeceğinden emin olduğu duvara döndü.

"Buldum!" Jubal zaferle söyledi. "Yukarı çıkmasını bekliyorduk ama aşağıdaymış. Zemin. Yerdeki deseni görüyor musun Joie?"

"Aç şunu," dedi Traian sertçe, bakmıyordu, dikkati tamamen uzaktaki duvara odaklanmıştı.

Jubal çamurlu buz katmanlarının altındaki kareleri, piramitleri ve yıldız patlaması şeklindeki taş desenlerini inceledi. Her sembolün ortasında hiyeroglifler, her taşın içine oyulmuş resimler vardı. Çeşitli taşlara bastı, acele etmedi, her taşı dikkatle seçti, önünde uzanan deseni takip etti.

Sonunda büyük bir taş kenara kayarak buzun içine oyulmuş basamakları ortaya çıkardı. Jubal tereddüt etti. "Yolun bu olduğuna emin misin?"

"Yol bu olmalı," dedi Traian. "Kız kardeşlerinizi alın ve gidin."

Jubal temkinli davranarak ışığını dar merdivenden aşağı doğru tuttu. Merdivenler karanlık, dipsiz bir uçurumun üzerindeki bir köprü gibi görünüyordu. "Bu da başka bir köprü, Traian. Güvenebilir miyim?"

"Yapmak zorundasın. Bu onların çıkış yolu olmalı."

Jubal derin bir nefes aldı ve ilk merdivene adım attı, onu sağlam buldu ve Gabrielle'e yardım etmek için geri uzandı. "Acele et, Joie."

Joie, "Bizimle gel Traian," diye yalvardı.

Duvarın kenarından karanlık, çamurlu bir dere halinde su fışkırdı. Böcekler galeriye doluştu. Traian'ın solundaki duvar, sızan koyu renkli bir çamur havuzunun içinde çöktü.

İki iğrenç yaratık odanın zeminine yığılmıştı, odanın kristal mükemmelliğinde iğrençlikler. Cılız ve kadavraya benzeyen bu yaratıklar siyah bir çamurla kaplıydı. Sivri, dikenli dişlerini göstererek, zehirli bir nefretle dolu kırmızı çerçeveli gözlerle Traian'a bakıyorlardı.

Altıncı Bölüm

"Gabrielle, kaç," diye ısrar etti Joie. Korku içini kemiriyordu ama kız kardeşi ve erkek kardeşini korumak için geri çekildi. "Jubal, git, arkana bakma." Her zaman kardeşi ve kız kardeşiyle tehlike arasında duracaktı. Ve Traian'ı bırakamazdı. Onu bırakamazdı. İğrenç canavarlarla tek başına yüzleşmek için değil. Hayatı boyunca vampir avladığını iddia etmesi önemli değildi, tehlikeyle tek başına yüzleşmesi için birini terk edemezdi. Ve bir şekilde Traian ona bağlıydı. Kanının ve kemiklerinin bir parçasıydı. Kalbinin ve ruhunun. Onun yanında duracaktı.

Jubal, Gabrielle'in elini yakaladı ve hayatları için yarışarcasına onu merdivenlerden aşağı itti. Arkasından, kalın taş levha yerine kayarak Joie'yi üstlerindeki mağaraya kilitledi. Kardeşi onu tartışarak değerli zamanını boşa harcamayacak kadar iyi tanıdığı ve Gabrielle'i koruyacağı konusunda ona güvenebileceği için minnettar ve rahatlamıştı.

İki bıçağı da gitmişti. Joie her zaman iki bıçak taşırdı ama ikisini de kullanmıştı; birini Traian'la beslenen vampire, diğerini de havuzun gözüne saplamıştı. Traian'la arasına mesafe koyarak ona dövüşmesi için alan açtı. Ağzında korkunun tadını alabiliyordu. Silahı ya da bıçağı yoktu. Dördüncü dan siyah kuşağım, bu iğrenç şeylerin kötü görünümlü pençeleri ve köpekbalığı dişleriyle dolu ağızları olduğu düşünülürken pek umut verici görünmüyor. Bir ya da iki silah kullanabiliriz. Belki bir makineli tüfek.

Bana yakın dur. Seni koruyabileceğim bir yerde istiyorum. Yeri yerinden oynatabilirler, tavandan füze yağdırabilirler. Beklediğiniz şekilde savaşmayacaklar. Traian daha önce hiç yürek burkan, iliklerine kadar işleyen bir korku yaşamamıştı. Hiç kaybedecek bir şeyi olmamıştı. Şimdi her şey vardı. Zihninde yürüdüğü, bedenini henüz yakından tanımadığı bir kadın.

Bunu anladım.

Nedense basit sözleri onu rahatlattı, gülümsemek istedi. Joie kolay kolay paniğe kapılmazdı. Cesaretten yoksun değildi ve onunla savaşmaya kararlıydı. Bayılmayacaktı çünkü vampirler gerçektir ve akıllarında intikam ve ölümle gelmişlerdi.

Buna güvenme. Alaycı gülüşü, onun zihninde bir gölge olduğunu ve düşmanı nasıl yeneceğine dair strateji aradığını söylüyordu. Eğer beni ele geçirirlerse, bayılmaya çalışacağım. Bir zayıflıkları var mı?

Ego.

Yaratıklar kendilerini yavaşça etkileyici yüksekliklerine çekerken Joie derin bir nefes aldı. Gözlerinde ateş yanıyordu. Mağaraya pis bir koku sinmiş, tüm serin ve temiz havayı boğmuş ve yerine yoğun, çürümüş bir madde koymuştu.

Hangisi daha güçlü?

Traian onun sakin tavrını fark etti. Yollarına devam etmek için savaşmaları gerektiğini kabul etmişti. Aynı vampirlerle üç kez savaşmış olan Traian, onların güçlerini ve yeteneklerini çok iyi biliyordu. Alt dudağının üzerinde kesici dişleri olan vampir son derece güçlüdür. Ona Valenteen deniyor ve usta bir vampir. Diğerinin adı Shafe. Daha fazlası da olabilir, bu yüzden tetikte olun.

Darny, ben de biraz kestiririm diye düşünüyordum.

Traian suratını asmamaya çalıştı. İçinde bulundukları çaresiz durumda bile Joie ona duygularını belli edebiliyordu. Öyle olabileceğinden endişelendim.

Joie ayağını yere vurdu. "Bunlar trol kardeşler değil mi? Nasılsınız? Komşuluk yapmak için mi uğradın? Resmi giyinme zahmetine girmediğine çok sevindim. Sadece küçük bir toplantı yapıyoruz." Zemindeki taş desenlerin üzerinde kasıtlı olarak yürüdü ve dikkatlerini kendi üzerinde topladı. "Yeniden dekore etmenin ortasındayız. Siz ne düşünüyorsunuz? Çok mu fazla kristal küre var?" Siyah obsidyenden uzun bir sütunun üzerinde duran, neredeyse bir ayak boyundaki en büyük kristal küreyi gösterdi. "Onlar çok

değerli. Onlarda geleceğinizi görebilirsiniz. Bu soruları yanıtlıyor ve nesneleri buluyor." Pürüzsüz küreyi okşamak istercesine elini uzattı.

Joie, Traian'ın bedenini kendisiyle vampirler arasında tuttuğunun tamamen farkındaydı. İki yaratık buhar ve sisten oluşan bir girdabın içinde, siyah bir balçıkla kaplanmış halde duruyordu. Kürelerden bahsettiği anda, açgözlü gözler küreye dikildi.

Şaşırtıcı bir şekilde Joie kristal kürenin üzerine yerleştirdiği avucunda bir sıcaklık hissetti. Kristal, elinin yakınlığı karşısında canlanmıştı. Zamansız bir an için, kürenin sisleri arasında dönen kendi yüzünü gördü, arkasında duran Traian'ı gördü, ona uzanıyordu, yüzünün çizgilerine aşk kazınmıştı, gözlerinin derinliklerinde açlık ve arzu yanıyordu. Ondan, aşkının yoğunluğundan gözlerini alamıyordu. Onun için böyle hissedemezdi, değil mi? Onu tanı mıyordu. İki insan birbirine nasıl bu kadar çekilebilir, aşkı nasıl bu kadar çabuk tanıyabilirdi?

Uzak dur o şeyden.

Joie gözlerini kırpıştırıp yukarı baktı. Beyaz sis girdapları mağarayı dolduruyor, Traian'ı tüketiyordu. Onu tüketiyordu. Sis in dalları arasında bir şey hareket etti. Karanlık ve tehditkâr bir şey. Gölgelelerin arasında, bir nesnenin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılmış başka bir şeklin görüntüsünü yakaladı ama beyaz sis ve gri gölgeler birbirine karıştığı için onu seçemedi. Traian'ın üzerinde karanlık bir gölge belirdi.

Dikkat et! Onu yakaladı. Onu kenara itti. Kızın ivmesi ikisini de vampirlerden uzaklaştırıp mağaranın dış duvarına yaklaştırdı. En yakın oyuğu bir dizi silah süslüyordu. Parıldayan mücevherler kötü görünümlü bıçakları, uzun mızrakları ve kılıçları süslüyordu. Burası Joie için sanal bir hazine deposuydu. Silahlara doğru çekiliyordu ama bir şey onu engelliyordu, ellerini arkasına koymasını ve onları görmezden gelmesini isteyen ince ayarlı bir uyarı sistemi.

Traian mağaradaki sisin içinden çıkan siyah gölgeye sakince baktı. "Adalet geldi, Valenteen," dedi usta vampire. "Bir gölge savaşçısı uyandı ve ölümümüzü istiyor. Birbirimizle dövüşecek miyiz?"

Valenteen sertçe homurdanarak başını salladı ve gölgelerin arasından çıkan büyük, dumanlı yaratıktan uzaklaştı.

Joie parmaklarını Traian'ın gömleğinin arkasına geçirdi ve Traian'ın gölge savaşçı olarak tanımladığı şeye baktı. Cisimsizdi, sürekli hareket eden siyah ve gri dumandan yapılmıştı. Gözleri ürkütücü bir kırmızıyla parlıyordu, vampirlerin kan çanağına dönmüş gözleri gibi değil, alev alev yanıyordu.

Şimdi uyanmayı umursamıyorum.

Traian arkasına uzandı ve parmaklarıyla onun çıplak bileğini daire içine aldı. Yavaşça. Zar zor. Sadece bir temas fısıltısı, ama yine de yeterliydi. Birlikteydiler. Önemli olan tek şey buydu. Onu savaşçıdan, vampirlerden koruyacaktı.

Buradan kendi başına çıkabilir misin? Birden aklına adamın şekil değiştirebileceği, belki de sis kadar maddesiz olabileceği geldi. Belki de vampirlerin yaptığı gibi toprağın ve buzun içine bile girebilirdi.

Vampirler çözüldü ve arkalarında siyah bir yapışkan madde havuzu bıraktı. Fokurdadı ve gölge savaşçısına zehirli bir karışım tükürdü. Joie'nin nefesi kesildi. Garip bir sessizlik oldu. Buz gibi bir hava patlaması odadaki pis kokuyu temizledi ve dumanlı yaratığı Traian ve Joie'den uzaklaştırdı.

Yapabilsem de fark etmez. Seni asla arkamda bırakmam.

Sesi güven vericiydi. Sakin. Sabit. Kendinden emin.

Jubal ve Gabrielle hala mağaradalar. Jubal bir girişe doğru yolunu bulmak için acele ediyor olacak. O iyi bir mağaracı, ama eğer onun peşine düşerlerse... Kardeşlerim kendilerini vampirlerden koruyamazlar.

İki vampir de bu odada kaldı. Savaşçıya varlıklarını belli etmemek için ayrılmayacaklar ya da hareket etmeyecekler. I

Yakınlarda başkalarını hissetmiyorum. Gölge savaşçısı saldırmadı çünkü hiçbir şeye dokunmadık. Eğer dikkatini üzerimize çekersek ya da büyücülerin geride bıraktığı bir şeyi alırsak, saldıracaktır.

Sesler fısıldadı. Odayı baştan çıkarıcılıkla doldurdu. Ne yaptığını anlayamadan Joie'nin parmakları kötü görünümlü, kavisli bir bıçağın etrafında neredeyse kıvrılmıştı. Bıçak onu çağırıyordu. Avuç içi, silahı elinde hissetmek için kaşınıyordu. Cazibesine karşı koyarak yumruğunu sıktı. Seslerin şiddeti arttı. Kürelere doğru baktı, hepsinin aktif olduğunu gördü, berrak renkler yaşamla birlikte dönüyordu, daha derin tonlar ve ışıltılı taşlar vardı.

Traian onun iki elini de tuttu. Konuş benimle. Bana kendinden bahset. Aklına gelen her şeyi. Sadece bana bak. Gözlerimin içine bak. Beni gör. Sadece beni.

Adamın elleri kadıninkilerden çok daha büyüktü ve onları sarıyordu. Bakışlarını mücevherli hançerlerden ve bıçaklardan itaatkâr bir şekilde ayırdığında, Traian'ın bakışlarının siyah derinliklerine yakalandı. Dünya onun için daraldı.

Etraflarında duman ve sis yerden yukarı doğru süzülüyor, bulutların arasında seslerin mırıldandığı bir dünya yaratıyordu; kelimeler kadim bir dildeydi, sertti ama kötü değildi, ısrarcıydı ama emretmiyordu. Renkler odanın içinde titreşiyordu, ısı ve enerjiyle canlı olan kürelerden gelen parlak sancaklar.

Sadece bana bak, diye yineledi Traian, kız başını titreşen ışıklara doğru çevirdiğinde. Bu bir tuzak. Beni düşün. Sana kim olduğumu, ne olduğumu söylememe izin ver. Neye ihtiyacım olduğunu ve ne istediğimi. Sen ve ailen hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Konuş benimle. Bana gerçekte kim olduğunu, neyi savunduğunu söyle. Neye ihtiyacın olduğunu ve ne istediğini söyle.

Sesi büyüleyiciydi, sadece fiziksel bir çekim olması gerektiğini düşünürken kalbini çekiyordu. Şimdiye kadar karşılaştığı en seksi adamdı. Ölümcül bir tehlike içindeydiler. Vampirler odanın bir yerinde toplanmış, saldıracakları anı bekliyorlardı. Bir savaşçı

Gölgeler büyücülük dünyasında asırlık hazineleri koruyordu ama Joie karşısındaki adamdan büyülenmişti. Hiç mantıklı değilsin.

Çok mantıklıyım.

Göz kamaştırıcı beyaz dişleriyle gülümsedi. Neredeyse nefesi kesiliyordu. Koruma olarak çalıştığımı biliyorsun.

Değerli bedeninizi bir başkasıyla tehlike arasına koymak aptalca bir meslek.

Zihninin içinde usulca güldü. Traian titreşimin vücudunda dolaştığını ve uzun zaman önce unuttuğu yerlere dokunduğunu hissetti.

Birkaç ömrünü vampirleri kovalayarak geçirdin. Tüm hayatını Drakula filmleri izleyerek geçirmediyse, zihninde çok ilginç anılar yakalıyorum. Bence değerli ve çok seksi vücudunu birçok kez tehlikeyle insanlar arasına koydun. Ve sakın erkek olduğunu ve bunun bir fark yarattığını söyleme. Bu beni cidden rahatsız eder.

Nefret hırıltıları sinsi fısıltılara karıştı. Traian'ın Shafe olarak tanımladığı küçük vampir, tıslayarak ve tükürerek siyah yapışkanın içinden çıktı ve karnının üzerinde yerde sürüklenmeye başladı. Çağrıya cevap vermemek için kendini durdurmaya çalışırken pençeleri taşları çiziyordu. Gözleri en büyük kristal kürenin üzerindeydi.

Traian'ın büyüleyici gözleri ve hipnotize edici sesine rağmen Joie'nin mağaranın girdaplı sisleri arasında oynanan dramayı görmezden gelmesi neredeyse imkânsızdı. Sesler ısrarcıydı, sabit bir ritim tutturarak vampiri parlayan kristale doğru çekiyordu. Gittikçe yaklaşan yaratığın yüzünde açgözlülük ve korku vardı. Tüm bunlar olurken, büyücünün hazinelerinin koruyucusu olan savaşçının karanlık gölgesi kayıtsızca onu izliyordu.

Joie ürperdi. Korku yaşayan, nefes alan bir varlıktı ve neredeyse onu boğuyordu. Bazen taş zeminden yükselen sisin arasından savaşçının üzerindeki zırhı seçebiliyordu; bazen de bulutlar kadar cansızdı.

Traian Joie'yi kollarının arasına alarak göğsüne doğru sıkıca çekti. Hareketleri kasıtlı olarak yavaş ve dikkatliydi, savaşçının dikkatini üzerlerine çekmekten çekiniyordu. Yukarı doğru süzüleceğiz Joie, sadece üstümüzdeki tavana doğru sürükleneceğiz.

Korkuyordu. İnsan düşmanlarla savaşmak başka bir şeydi; duman ve gölgeden oluşan vampirler ve savaşçılarla yüzleşmek tamamen farklı bir şeydi. Avucunu Traian'ın göğsüne kaydırdı, et ve kandan oluşan sağlam duvar ona güven veriyordu. Kolunu onun boynuna doladı. Parmaklarını orada kilitledi ve vücudunu sıkıca Traian'inkine yasladı. Traian'ın çok daha erkeksi vücudu bir meşe ağacı gibi sertti. Derisinin altındaki belirgin kaslarda çok az esneklik vardı. Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve gözlerini kapatarak hızlı bir dua etti.

Traian savaşçıyı izledi. Renkli ışıklar mağaranın içinde titreşiyor, sisi aydınlatıyor ve böylece hayalet benzeri yaratıklar mağaranın içinde hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Uzun zaman önce kaybolan büyücülerin hayaletleri. Kollarını Joie'nin etrafında sıktı. Joie ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, zihni onunkinin içinde rahattı, bilgi ediniyor ve taktikler üzerinde çalışıyordu. Onu içinde hissedebiliyordu, anılarını paylaşıyor ve vampirlerle olan savaşları hakkında bilgi topluyordu, gerektiğinde ona katılmaya tamamen hazırdı.

Her şeyden çok, onun kendisini bir erkek olarak tanımasını istiyordu. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Onun gülüşünü duymak, uzun mesafeli sohbetlerinde hayal ettiği gibi gözlerinde sıcaklık ve kabul görmek istiyordu. Ve onu tehlikeden uzak tutmak istiyordu. Her şey hızlı ve vahşi bir şekilde gerçekleşecekti. Tek bir şeye odaklandı. Joie'yi güvenli bir yere götürmek.

Mağarada daha yükseğe sürüklendiler ve Traian görüntülerini daha fazla sis, daha fazla dumanla bulanıklaştırdı, böylece sisin bir parçası gibi göründüler. Hareketlerinin yavaş, tembel ve olabildiğince doğal olmasına dikkat etti, böylece hiçbir şey savaşçının içgüdülerini tetiklemeyecekti.

Gölge yaratık, vücudunu oluşturan duman karanlıkta

dönüp dururken bile hareketsizdi.

İplikler. Vahşı gözler, titreşen kristal kürenin cazibesine doğru sürünen vampirin üzerinde sabit kaldı. Shafe yaklaştı, yaklaştı, kürenin içinde dönen zenginlik ve güç hayallerine ve vaatlerine uzandı.

Vampir muzaffer bir edayla avuçlarını çağıran kristalin etrafına yerleştirdi. Küreye dokunduğu anda gölge savaşçı başını geriye attı ve kükredi. Kısa bir an için etrafındaki duman dağıldı. Parıltılı, çok renkli, pullu bir zırh giymiş, uzun ve dimdik duruyordu. Ve sonra tekrar duman oldu, geniş zemin boyunca hızla ilerledi, yere tam olarak değmedi.

Yaşlı vampir Valenteen siyah havuzdan sızarak bir yılan şekline büründü. En yakın duvara doğru süründü ve toprağı eşelemeye başladı. Joie, kristal küreyi tutan ölümsüze ulaşan gölge savaşçıyı görebilmek için gerindi.

Işığın. Kapat şunu.

Kalbi yerinden fırladı. Işığa ihtiyacımız var.

Karanlıkta iyi görüyorum. Bu odadan kaçmak istiyoruz. Bizi hava bacasından götürebilirim ve savaşçının dikkatini çekme riskini almak istemiyorum.

Işığı söndürürken Shafe korkunç bir çığlık attı. Yükselen sisin içinde renkler parlıyordu. Koyu kan kırmızısı bir leke yavaş yavaş dumanlı sisi istila etmeye başladı. Bir virüs gibi yayıldı. Joie yüzünü Traian'ın boynuna gömene kadar vampirin sesi feryat ve figan ederken, şiddetli bir ışık ve ses çatışması bir araya geldi.

Titriyordu. Bağırsakları düğümlendi. Neredeyse çıktık. Sakın bakmayın. Bu bir tuzak ve başkaları bulamasın diye onu mühürleyeceğiz.

Yarın gece geri gelip vampirlerin ne aradığını öğrenmeyi düşünüyorsun.

Öğrenmek zorundayım. Birkaç haftadır bu mağaralarda vampirlerle savaşıyorum. Birden fazlasını yok ettim ama yine de kaldılar. Bu çok alışılmadık bir durum ve beni endişelendiriyor. Daha da kötüsü Valenteen'in

tek efendi. Grupta bir kişi daha vardı, Gallent. Birkaç savaştan sonra onu yok edebildim, ama açıkça bu grupla birlikteydi. Ve bir başkasını daha hissediyorum.

Joie içini çekti ve ona daha sıkı sarıldı. Bu mutlu bir haber değil. Çete sorunlarımıza benziyor. İnternette "Dünya Vampirleri Birleşin" diye bir site aramaya başlasak iyi olur.

Başının üstünde, gülümsedi. Orayı kontrol etmek aklıma gelmemişti ama böyle bir şey bulursak, gizli görev için gönüllü müsün?

Küçük bir hırıltıyla karşı çıktı ve adamın omzunu sertçe ısırdı.

Hava bacası dardı, ama vücutlarına aç vererek tünelden geçmelerini sağladı ve onları üst katlara çıkardı. Ayaklarının altındaki zemini hissederek hissetmez ışığını yaktı, onun elini tuttu ve tünelden girişe doğru koşmaya başladı.

"Valenteen bizi takip etmiyor. Usta bir vampir olmasına rağmen benimle tek başına savaşmaya kalkışmayacaktır."

Adamın sözleri onu durdurdu. Joie, Jubal ve Gabrielle'in güvenli bir yere ulaştıklarından emin olmak istiyordu ama bir vampir kadar korkunç ve ölümcül bir yaratığın Traian'la tek başına savaşmayacağı fikri korkutucuydu. Ne de olsa onun hakkında ne biliyordu ki? Gecenin içinde onunla konuşan bir sestti. Kan içen ve şekil değiştiren bir adam.

"Ben onurlu bir adamım. Tek kadını bulmuş bir adamım. Tek kadını." Nazik bir elini onun omzuna koydu. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini ve buna tamamen güvenmediğini biliyorum."

"Eğer düşünmezsem, ona güvenirim ve bu beni korkutuyor, Traian. Ben pek güvenen bir insan değilim. Bunca zamandır kontrolün hâlâ bende olduğunu sanıyordum, sonuçta seni ben kurtardım. Ama şimdi o yaratıkların yalnızken sana saldırmayacağını söylüyorsun."

"Ben eski bir avcıyım. Hatırlamak istemediğim kadar uzun yıllar savaşta denendim. Yollarını biliyorum

Vampirim ve yaptığım işte çok yetenekliyim." Sesinde kibir ya da kabadayılık yoktu, sadece kabullenme ve gerçek vardı.

"Peki ya bu vampirler?"

"Birlikte olmamalıydılar. Burada, Karpat Dağları'nda, prensimize ve birçok erkeğimize bu kadar yakın olmamalıydılar. Onlarla ilk karşılaştığımda memleketime dönüyordum. O mağarada bir şey bulmak için çaresiz olduklarını biliyordum. Kendimi bu kadar çok kişiyle karşı karşıya getirmek riskli olsa da, kalıp aradıkları şeyi keşfetmek halkıma karşı görevimdi. Sen beni bulduktan ve kim olduğunu anladıktan sonra bile kaldım çünkü vampirler bir şeyler bulmak için çılgına dönmüşlerdi. Buranın büyücülerle dolu bir mağara olduğunu bilmiyordum."

"Peki büyücülerin bir vampir için önemi nedir? İnsanlar için ne anlama geldiğini biliyorum. Çoğumuz büyücüler ve kristal küreler hakkındaki peri masallarına inanmayız. Ve ejderhalar. Bu arada bu çok havalıydı."

"O odadaki küreleri gördün. İçlerinde kadim büyüler ve güç var. Vampirlerin ya da herhangi birinin, yalnız bırakılması en iyisi olan şeylere el atmasını istemiyoruz. Karpatyalılar dünyalıdır. Yeteneklerimiz var ama gücü büyücüler gibi kullanmıyoruz."

"Bazılarının hala hayatta olması mümkün mü?"

"Muhtemelen öyle olduğunu düşünürdüm. En azından onların soyundan gelenlerden bazılarının kaldığını ve bilgilerini ya da en azından bir kısmını koruduklarını düşünürdüm."

Joie içini çekti. "Güzel düşünce. O gölge savaşçıyı yaratan kişi benim en iyi arkadaşlarım arasında sayılmayacak."

"Benim de."

Joie onu uzun koridor boyunca takip etti, normalde yaptığı gibi çevresinin güzelliğine ve ihtişamına bakmadı. Bilgileri zihninde evirip çevirdi. "Sen uzun zaman önce büyüdün."

Ona sırtıttı, dişleri fenerin ışığında parlıyordu. "Şey, evet. Yüzyıllardır yaşıyorum. Artık ailemi zar zor hatırlıyorum." Gülümsemesi kayboldu. "Çocukluk günlerimin anısı soldu. Zaman zaman gözümün önüne geliyor. Memleketimden ayrılmadan hemen önceki yılları hatırlıyorum. Prens hepimize nasıl baktığını. Bunu gözlerinde gördüm. Kendi ölümünü, halkımızın çöküşünü, evinden uzağa gönderdiği tüm savaşçılar için duyduğu korkuyu. Kadınlarımız çok azdı, o zaman bile sayıları azalıyordu. O zamanlar insanlarla ittifaklarımız vardı. Şimdi içimize kapanıyoruz ve uyum sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

Onun sesini dinledi ve derinden gelen hüznü duydu. Zihninde, bazen çocukluk arkadaşlarıyla yaptığı savaşları gördü. İçindeki şeytanları, gücün sinsi fısıltılarını, yavaşça üzerine yayılan ve onu çağıran karanlık lekeyi gördü. Ve o her zaman yalnızdı. Her anıda, her zaman yalnızdı. Joie onu teselli etmek istedi. Onun elini tuttu, parmaklarını onunkilere doladı. Bunun kısa bir jest olmasını istemişti ama adam elini daha da sıktı.

"Ben çok farklı büyüdüm," dedi büyük bir kristal oluşumundan kaçınmak için başını eğerek. "Ailem çok yakın ve çok sevgi dolu. Hepimiz aynı anda konuşuruz ve birbirimize her türlü istenmeyen tavsiyeyi veririz. Babam çirkin hikâyeler anlatır. Geceleri yüzünde parlayan bir el feneriyle gizlice yatak odamıza girer ve biz çığlık atıp gülünceye ve annem onu azarlamak için koşarak içeri girene kadar korkunç hikâyeler anlatırdı. Hepimiz onun bunu yaptığını bildiğini biliyorduk ve o da gerçekten gülüyordu. Bir keresinde bize Stephen King'in Cujo'sunu okuduktan sonra kocaman köpeğimizin ağzına krem şanti sürmüş ve onu yatak odasına itmişti. Onun mizah anlayışına rağmen hayatta kalmamız bir mucize."

Bu anıya güldü, Traian'la çocukluğunun sıcaklığını, ailesindeki sevgiyi kasıtlı olarak paylaştı. "Hepimiz biraz deliyiz ama bu bizim için sorun değil."

"Sence uyum sağlayabilecek miyim?" Elini göğsüne götürdü ve kalbine dayadı. "Benim için sakıncası yok

Bunca zaman sonra bir aile."

Geniş omuzları ve çok şey görmüş gözleriyle uzun boylu bir adamdı ama sesindeki kayıp nota Joie'nin kalbini yerinden oynattı. Joie ona gülümsedi. "Annemle tanışman için sabırsızlanıyorum."

Yedinci Bölüm

Gece havası berrak, temiz ve o kadar tazeydi ki Joie minnetle ciğerlerinin derinliklerine çekti. Artık açık havada olduğu için korkusu dağılıyordu. Rüzgârın saçlarını taramasına izin vermek için kaskını başından çekti. Kollarını aya doğru uzatarak usulca güldü. "Geceyi seviyorum. Onunla ilgili her şeyi seviyorum. Fırtınalı olup olmaması önemli değil."

Traian'a bakmak için başını çevirdi. Yüzü ay ışığında çok güzeldi. "Bir Yunan tanrısına layık," diye mırıldandı, ona karşı bu kadar çok şey hissetmesine, duygularının bu kadar güçlü olmasına ve onunkilerle bağlantılı olmasına şaşırmıştı. Saçları siyah ipek gibi yüzünün etrafından omuzlarına dökülüyordu. Yüzünde en ufak bir çamur lekesi bile yoktu. Göğsündeki tüm kan izleri gitmiş, geriye sadece etindeki çiğ yaralar kalmıştı.

Joie başını salladı, ondan uzaklaşarak aralarına mesafe koydu. Boşluğa ihtiyacı vardı, dengesini bulması gerekiyordu. "Sen pırıl pırıl ve iyi görünürken beni pis ve ıslak bir şekilde tek başıma bıraktığın için çok teşekkürler. Bunu nasıl yaptığını sormayacağım bile."

Dişleri bir insandan çok bir kurdun gülümsemesiyle parlıyordu. "Benim küçük sırlarım var. Titriyorsun. Çantayı bana ver ve bu ceketini al." Onu bir takım elbise ceketinin sıcaklığıyla sardı.

Joie ona ceketini nereden bulduğunu da sormamaya karar verdi. "Çıkış yolunu nasıl buldun? Ben hiçbir şey göremedim." Yere çöktü çünkü bir anda yorulmuştu ve altındaki toprağı hissetmek istiyordu. Traian göz açıp kapayıncaya kadar tüm hayatını değiştirmişti ve onun yaşadığı tuhaf dünya hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu.

"Neye bakacağınızı bilerseniz işaretler vardı. Eski zamanlarda Karpatyalılar ve Büyücüler düşman değildi. Yaşardık

yan yana durduk ve her iki ırkın da avantajlarından yararlandık. Sık sık aynı glifleri kullanırdık. Koridorlarda ilerlerken onları gördüm." Yanına çömeldi ve nazik parmaklarıyla çenesine dokundu. "Seni kaldığın hana geri götürmeme izin ver. Yorgun ve açsın ve duş almak istiyorsun. Ayrıca kardeşlerin için de çok endişeleniyorsun. Endişelenmene gerek yok. Çıkış yolunu çabucak bulmalarını sağlamak için kardeşinin zihnine sembolleri yerleştirdim."

"Teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz. İkisi de deneyimli mağaracılar olmasına rağmen endişeliydim. Sadece güvende olmalarını, vampirlerden ve tuzaklardan uzak durmalarını istedim. Benim için endişeleneceklerdir. Jubal'ın beni geride bırakmaktan nefret ettiğini biliyorum, ama Gabrielle'i mümkün olduğunca çabuk güvenli bir yere götürmek isteyecektir. Onu doğruca hana götürecektir." Joie bir elini saçlarında gezdirerek, saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Yorgunum, Traian. Sanki bir ay boyunca uyuyabilirmişim gibi hissediyorum."

Onu ayağa kaldırdı, sonra da göğsüne yaslayarak kaldırdı. Joie bir kahkaha patlattı. "Bu çok ortaçağvari. Erkek küçük kadını dağın tepesine taşıyor. Ah, ne kadar aşağılayıcı bir şey." Onu yere bırakmayı düşünmesi ihtimaline karşı kollarını adamın boynuna daha sıkı doladı. Joie gökyüzünü tararken başının geriye düşmesine izin verdi. "Eğer bunu yapmana izin verdiğimi tek bir kişiye bile söylersen, canını yakmak zorunda kalırım. Bu konuda çok açık olmak istiyorum."

Traian onu öpmek istiyordu. Başını eğip kendi ağzıyla onun ağzını bulmak her şeyden daha gerekli görünüyordu. Sadece tadına bakmak. İddiasını ortaya koymak. "Öpüşme konusundaki görüşün nedir?"

Joie onun ağzına baktı. Kötücül, günahkâr cazibesine. "Düşünüyorum," diye kabul etti. "Eğer beni öpmene izin verirsem, oracıkta eririm. Bu kesin. Bunu zaten biliyorum ve bu çok aşağılayıcı. Baygın, zayıf bir kadınlık demetiymişim gibi etrafta dolaştırılmaktan daha kötü."

"Doğru, ama buna değer," diye ciddiyetle belirtti.

İçini çekti ve elini yüzüne götürdü, parmak uçları onun günahkâr ağzında gezindi. "Evet ama başka bir husus daha var Traian. Bağımlılık yapacaksın. Ve sonra seni sistemimden çıkaramayacağım ve ayrılmak zorunda kaldığımızda ağlamaklı olacağım ve bu aptal bir adam için ağlamaktan daha fazla dayanabileceğim bir şey. Buradaki karmaşıklığı görüyor musun?"

"Hmmm. Eğer ayrılacak olursak bunun bir sorun olabileceğini görüyorum, ancak gerçekten hayat arkadaşı olduğumuz ve birlikte olmaktan başka seçeneğimiz olmadığı için bunun çok önemli olduğunu düşünmüyorum. Aslında, bu koşullar altında, öpücüklerime bağımlı olmak bir kazanç olacaktır." Güçlü dişleri parmağını ısırıldı.

"Hayat arkadaşı olayı, gördünüz mü? Bu da sorunun bir parçası. Kendi kaderimin efendisi olmak gibi ezici bir ihtiyacım var. Bir tür mecburiyet ilişkisi gerektiriyorsa, hayat arkadaşı olmak için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum. Ben isteyen bir kadını. Arada bir fark var."

"Bu iyi, Joie. Herhangi bir sorun öngörmüyorum, çünkü birbirimize çok benziyoruz. Ben kesinlikle isteyen bir adamım. Ve seni öpmek istiyorum."

Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı, buna karşı koyması mümkün değildi. Zaten kim karşı koymak isterdi ki? Adamın ağzı onunkine doğru iniyordu ve Joie onunla yarı yolda buluşmak için yüzünü kaldırdı. Çünkü bu öpücük onun seçimi idi ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Dudakları yumuşak, teslimiyetçi, hatta davetkârdı. Onca uzun yüzyıldan sonra Traian kendini evine dönmüş gibi hissetti. Nerede oldukları, kimin dünyasında bulundukları önemli değildi, onun için her zaman evi olacaktı. Dünya dönmeyi bıraktı, tıpkı onun bildiği gibi. Etraflarına yıldız ateşi patlamaları yağdı. Karnının derinliklerinde yanan korlar alev aldı ve kan dolaşımına karıştı. Henüz ona gerçekten dokunmamış olmasına rağmen, bedeni onu neredeyse ruhu kadar yakından tanıyordu.

Joie düşünemiyor, nefes alamıyor, gece mi gündüz mü olduğunu unutuyordu. Beyninin çalışmasını sağlamak imkansızdı. Sadece hissedebiliyordu. Hiçbir şey onu vücudunda hızla yükselen amansız baskıya, yükselen ısıya, derisinde dans eden alevlere, derinlerde bir cehennem yaratmaya hazırlamamıştı. Tutku gittikçe daha sıkı sarılıyordu, patlamakla tehdit eden bir yay gibi. Göğüsleri ağrıyordu. Parmakları adamın ipek saçlarını buldu, kalın kütleyi avucunun içinde ezdi. "Bunu bana yapamamalısın," diye fısıldadı onun ağzına. Kalbine. "Kimsenin içeri girmesine izin vermem."

"Ben zaten senin içindeyim." Dudakları tekrar onunkileri aldı, tekrar tekrar, ikisini de sarsan uzun, uyuşturucu öpücükler.

"Tehlike faktörü olmalı," dedi. "Tek mantıklı açıklama bu."

"Mantık var mı? Hatırlayamıyorum." Ona doyamıyordu. Kadının yüzündeki çamur adamın yüzüne bulaşmıştı. Giysileri ıslaktı ve adaminkileri ıslatıyordu. Yaraları yanıyordu ama vücudu ihtiyaçtan bu kadar ağır ve sertken bu rahatsızlığı hissedemiyordu.

Sesi onu sarstı. Sahipleniciydi. Husky. Mükemmeldi. Başlı başına bir baştan çıkarma. Joie elleriyle onun yüzünü çerçeveleyerek geri çekildi. Alnını onunkine yasladı. "Burada bir dakikaya ihtiyacım var. Nefes alamıyorum, düşünemiyorum ya da senden başka bir şey istemiyorum."

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bunun beni durdurması mı gerekiyor?"

Gri gözleri adamın yüzünün her santimini inceliyordu. Onun kafa karışıklığını görebiliyordu. "Neden böyle hissediyorum? Bu sana mantıklı geliyor mu Traian? Ben ilişkilere atlamam. Tek düşünebildiğim seninle seks yapmak. Sadece seks değil, vahşi, sınır tanımayan bir seks."

Gülümsemesi genişledi. "Sanırım seni öpmek şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir."

O da gülümsemekten kendini alamadı. Onu hiç olmadığı kadar mutlu etmişti. Bilmediği zaman tamamlandı

bir parçası eksikti. "Neden sen? Sen insan bile değilsin."

"Tüm ailenizin telepatik yetenekleri var. Emin misin sen insan mısın?"

Kahkahalar etrafa yayıldı. "Lütfen bunu babama hiç sormayın. O çok çirkindir ve size kesinlikle korkunç ve gerçek dışı bir hikaye anlatır ve hepimiz mahcup oluruz."

Sesindeki çığ şefkat, babasının çirkin hikâyelerinin onu asla utandırmadığını ve adamı çok sevdiğini söylüyordu. "Bu bana umut veriyor. En azından beni ailenle tanıştırmayı planladığını biliyorum ama yapılması ve yapılmaması gerekenler listesi uzuyor." Bir öpücük daha çalmak için başını eğdi. "Bekle biraz. Seni uçurmak üzereyim."

Kahkaha ile boğulma arasında bir ses çıkardı. "Uçmaktan korkuyor olabileceğim hiç aklına geldi mi?"

"Seni ilk gördüğümde astral seyahat yapıyordun," diye belirtti.

"Uyuşturucuya bağlı olduğunu düşünüyordum," diye itiraf etti. "Deneyler yapıyordum ama bunu gerçekten başardığıma inanmıyordum. Kendimi hipnotize ettiğimi sanıyordum. Gerçek olduğunu düşünseydim sana karşı asla bu kadar açık olmazdım." Joie yüzünü gökyüzüne çevirdi, başını onun omzuna yasladı.

"O zaman beni uydurduğunu düşünmene sevindim. Sanırım ailenizi çok seveceğim. Uzun yıllardır bir aile olmadı, bir aile fikri aklıma bile gelmedi. Ama şimdi seni kardeşlerinle birlikte izlediğimde ve onlara duyduğun sevgiyi hissettiğimde, bu beni kışkandırıyor."

Sesindeki özlemle kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Joie bir erkeğe karşı bu kadar yoğun şeyler hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Kullandığı ses tonu bile parmaklarını okşar gibi ürpermesine ya da kalbini bir yumruk gibi sarmasına neden olabiliyordu. "Kendimi hiç kimseye vermek istemedim, tamamen değil," diye itiraf etti, ona bakarak. "Her şeyimi değil. Kimsenin içimi görmesini istemedim. Ama sen zaten görüyorsun, değil mi?"

"Evet." Onu koruyarak yakınında tutan adam havalandı.

Neredeyse mor renge dönüşecek kadar karanlık bir gökyüzünde süzülüyorlardı. Yıldızlardan oluşan bir örtü tepelerinde parılıyordu. Kalan birkaç fırtına bulutu dönmek yerine sürükleniyordu. Çok altlarında yeryüzü alçalıyordu; dağlar, vadiler, ormanlar ve göller her zaman saklı kalması gereken sırları saklıyordu. Eski ve yeninin bir karışımı.

Joie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Traian'ın büründüğü şekil karşısında yarı dehşete düşmüş, yarı büyülenmişti. Kocaman bir baykuşun devasa kanatlarına sahipti ama insan kolları onu yumuşak, tüylü göğsüne yaslamıştı. Tüyler tenini gıcıklıyor, her şeyin fazlasıyla gerçek olduğunu fark ettiğinde omurgasından aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Bu, deli olduğunuzu düşünmekten daha iyi değil mi?

Yerde olsalardı bu erkeksi eğlence ona bir yumruk attırabilirdi. Korkunun yerini saf bir heyecan alıyordu. Beynimin içinde dolaşmanı istediğimden emin değilim. Sesler duyduğumu düşünmem gayet doğaldı.

Kardeşlerinizle telepatik olarak konuşabilseniz bile mi?

Bu tamamen farklı bir şey. Biz her zaman birbirimizle konuşabildik ama başkalarıyla konuşamadık. Bunun Sanders'a özgü bir şey olduğunu düşündük. Annem ve babam da yapabiliyor.

Sadece ailenizin telepatik iletişim kurabildiğini düşünmek küstahlık olarak değerlendirilebilir.

Hanın ışıkları altlarındaki zemini aydınlatıyordu. Traian binadan biraz uzakta, gölgelerin derin olduğu yere düştü. Müzik iki katlı binadan dışarı taşıyor, her yöne doğru süzülüyordu. İnsanlar etrafı çevrili verandada ve balkonların çoğunda birbirine karışmış, bazıları dans ediyor, bazıları konuşuyor, bazıları da birbirlerine sokulmuştu.

"Festival," dedi Joie. "Onu unutmuşum. Şu halime bak, berbat durumdayım."

"Bana çok güzel görünüyorsun," diye itiraz etti Traian.
"Hangi oda senin?"

"İkinci kat, soldan üçüncü balkon." Ona sıırttı. "Uçuyor muyuz?"

"Pencere kilitli mi?"

"Bu beni durdurmaz. İkinci kat becerilerim var."

Kaşları havaya kalktı. "Çok etkilendim. Ben bir avcıyım ve bu yeteneklerimin işe yarayacağından eminim."

Bakışlarını kısarak parmaklarını onun boynunun arkasına kilitledi. "Bir koruma için kullanışlılar. Benim bir işim var ve en iyilerden biri olarak bilinirim."

"Eminim öylesindir." Onu hızla gökyüzüne çıkardı, kollarını sıkarak ona yapışmasının ve yükselirken soluk soluğa kalmasının tadını çıkardı.

Sakin bana gülme.

Gülmüyorum.

Güldüğünü hissedebiliyorum. Biliyorsun, gökyüzünde uçmak normal değil.

Bu benim için normal.

Balkon zemini ayaklarının altında sertleşmişti. Hemen adamın boynunu bıraktı. "Harika, bunu etrafta yüz kişi varken yapmam gerekirdi."

"Sizi göremezler. Bizi onların gözlerinden korudum."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Görünmez miyiz? Vay be.

Hayatın kolay mı ne? Benim işimde görünmez olmak fena olmazdı. Bu şeylere şaşmamalı.

Senden korkuyorum."

"Uçuyorlar ve varlıklarını da gizleyebiliyorlar."

Joie odasının kapısını iterek açtı. "Ne kadar da çekiciler. Nereden geliyorlar?"

Traian onu odaya kadar takip etti. Onun ağır iç çekişini duydu ve yüzünü ona döndü. "Cevabın hiç hoşuma gitmeyecek."

"Vampirler, kısa bir anlık güç ve öldürme heyecanı için ruhlarından vazgeçmeyi seçen Karpatyalılardır. Erkeklerimiz duygularını ve renkli görme yeteneklerini kaybederler.

varoluşun ilk iki yüz yılından sonra. Bazıları daha erken, bazıları daha geç, ama hepimiz bir hayat arkadaşı bulamazsak eninde sonunda kutsal saydığımız her şeyi kaybederiz. Irkımızın az sayıda kadını ve az sayıda çocuğu var. Yok olmanın eşiğindeyiz. Çok az umut var ve giderek daha fazla erkeğimiz dönüşüyor."

Gözlerinde merhamet vardı. "Hepiniz için ne kadar üzücü. Yani siz ve diğer avcılar vampirlere karşı polislik yapmak zorundasınız. Bir zamanlar çocukluk arkadaşı ya da aileden olsalar bile."

Başını salladı, kızın ifadesinde okuduğu anlayış zenginliği karşısında hayrete düşmüştü. Başkalarının göremediğini açıkça görmüştü: Yüzeyin derinliklerinde, bir çocukluk arkadaşının ya da kuzeninin her yıkımı, geriye çok az şey kalmasından korkana kadar ruhundan parçalar koparmıştı. Yine de onun anlayışı, merhametinin üzerine yıkılması bir şeyleri değiştirdi. Bunu hissetti, ilk iyileştirici dokunuşu ve bir can yoldaşının sahip olduğu gücü hissetti. Yüzüne çamur bulaşmış, kirli kıyafetleriyle orada duruyordu ve onun için çok güzeldi. Boğazında yumruk büyüklüğünde bir yumru oluştu ve kendisini boğmakla tehdit eden duyguyu görmesine izin vermekten korkarak ondan uzaklaştı. Onun için ne anlama geldiğini nasıl anlayabilirdi ki? "Özür dilerim, Traian. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlamaya başlayamayacağımı biliyorum ama zihninde bunun ağırlığını hissediyorum." Bundan da öte, onun ne kadar yalnız olduğunu hissetti. Acısının yoğunluğu onu sarsmıştı. Hayatı çok yalındı. Çirkindi. Kasvetli. Onun geçmişindeki sahnelerin korkutucu görüntülerini yakaladı. Saatlerce süren korkunç savaşlar. Ağır yaralanmalar. Etrafında ölüm. Onu teselli edecek kimse yoktu. Umursayacak kimse yok.

Joie kısa bir süre gözlerini kapadı, özleminden, kollarını ona dolama ve sadece ona sarılma ihtiyacından bunalmıştı. "Jubal ve Gabrielle ile temasa geçmeliyim. Yakın olduklarını hissedebiliyorum, bu yüzden başardıklarından eminim." Odalarını aramak için telefonu eline aldığı anda, eli titriyordu.

Traian kardeşleriyle konuşurken bekledi, onlara iyi olduğunu ve duş aldıktan sonra onlarla aşağıda buluşacağını söyledi. Anında rahatlamıştı, gülüyordu, sesi sevgiyle yumuşak, güvenceyle sertti. O kadar çok şey unutmıştı ki. Sadece sesinin tonu bile prensinin çağrısına cevap vermek için memleketinden ayrılmadan önceki hayatına dair anıları canlandırmıştı.

Joie, Traian kendisine baktığı için dış görünüşünün rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. "Duş almam gerek."

"Bu bir davet mi?"

Ona, yüzünün sert açılarına ve düzlemlerine baktı. Karanlık, anlamsız gözlerine. Eğer aralarındaki çekim sadece fiziksel olsaydı, Joie onu yatağa atar ve elbiselerini oracıkta yırtıp atardı. Ama adam onda alışılmadık duygular uyandırıyor. Kendi kaderinden sorumlu bir kadın için derin ve korkutucu duygular.

Kararsızlığı yüzünden okunan Traian, dünyasının bir iğnenin ucunda dengede durduğunu hissetti. Hareket etmekten korkuyordu. Konuşmaktan korkuyordu. Birleşmelerinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Ona sahip olacaktı. Kız onun olacaktı. Ona aitti. Ama yine de bunun onun kararı olmasını istiyordu. Kendisinin onu istediği gibi onun da kendisini istemesini istiyordu.

"Küçük bir duş kabini," dedi.

İki elini de arkasına koydu ve bir sonraki adımdan korktuğunu biliyordu. Ama bunu yaptı çünkü cesur değilse hiçbir şey değildi. Çenesini kaldırdı ve onu davet edercesine gülümsedi.

Onun kendisine gelmesini beklemedi; aralarındaki birkaç adımı attı ve onu kollarının arasına aldı. Joie ona gülümsedi.

"Bu bir alışkanlık haline geliyor."

Sekizinci Bölüm

Buhar duş kapısının şeffaf camını buğulandırdı, sıcak su spreyinin altında duran iki bedenin etrafında kıvrılmak için yükseldi. Joie suyun üzerine dökülmesine, saçlarını ve cildini ıslatmasına, vücudundaki kiri yıkamasına izin verdi. Duş kabini küçüktü ve onu Traian'la yakın temasa zorluyordu. Traian'ın erkeksi vücudunu görmeye tamamen hazır olduğunu düşünüyordu ama zar zor nefes alabildiğini fark etti. Adam tamamen kaslıydı, göğsü geniş, kalçaları dardı. Belinden aşağısına bakmaya cesaret edememişti. Söz konusu arzuları olduğunda adamın hiç alçakgönüllülüğü yoktu. Ve onu arzuluyordu.

"Sana her yaklaştığımda geri çekilmeye devam mı edeceksin?"

Sesinde bir parça eğlence vardı. Sesinin tonu kadife gibiydi, kızın açıkta kalan teninin üzerinde kayıyor, tüm sinir uçlarını alarma geçiriyordu. Ağzı kurudu. "Yapılacak tek güvenli şey bu. Seninle gerçekten tanışmadan önce, seni tamamen kendime saklamayı düşündüm, yalnız ve çıplak ve..." Umutsuzca biraz geri çekildi. Erotik fanteziler, karşısında hayatından daha büyük ve hâlâ neredeyse bir yabancı olarak durmadığı zaman harikaydı. "Şimdi seninle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok."

"Bana sıraya girmiş sevgililerin olduğunu söylediğini çok net hatırlıyorum," dedi, elleri yüzünü çerçeveleyiyor, başparmağı çenesini eğerek bakışlarının kendisiyle buluşmasını sağlıyordu. "Hepsiyle ne yapmayı planlıyordun?"

Sesinde küçük bir ısırık vardı ve beyaz dişleri kesin bir kırılmayla bir araya geldi. Joie içinde filizlenen ani gülümsemenin yüzüne yansımaya izin vermemeye çalıştı. "Sen gerçek değildin. Her şeyi söyleyebilirdim." Gözlerindeki karanlık yoğunluğu, açlığı görmezden gelmek imkânsızdı. Duyguları da vücudu kadar çıplaktı. "Düşünüp duruyorum

Bu çok hızlı oluyor. Seni gerçekten tanımıyorum. Nasıl oldu da seni odama getirdim? Seninle dušta çıplak dururken? Ben özel bir insanım ve pek güvenmem ama sen buradasın."

Onu öpmemek için elinden geleni yaptı. Traian onun her itirazını kolayca bir kenara itebileceğini biliyordu. Aralarındaki çekim karşılıklıydı. Elektriksel. Her şeyi tüketiyordu. Traian'ın ona duyduğu aynı şiddetli ihtiyaçla ona karşılık verecekti. "Joie." Onun adını fısıldadı, sesinde bir acı vardı. "Eğer bu konuyu konuşmak istiyorsan, duştan çıkmamızı ve aramıza odanın genişliğini koymamızı öneririm. Haftalardır birbirimizin zihnindeyiz. Beni tanıyorsun. Benim hakkımda çoğu insanın hayatı boyunca öğrenemeyeceği kadar çok şey biliyorsun. Karakterimi ve neyi savunduğumu biliyorsun. Ve bunun geçici bir kaçamak olmadığını biliyorsun. Bu sonsuza kadar sürecek."

"Sonsuza kadar." Kelimenin tadına baktı. "Bu çok uzun bir süre, Traian." Su vücudunun üzerine döküldü ve buhar onları çevreledi, böylece göğüslerinin uçları onun göğsüne bastırarak şekilde ona doğru eğildi. Onun sert, kalın ve bir erkeğin ihtiyacıyla, bir ayartma ve yalvarışla ağırlaştığını hissetti. "Benden büyüklüğünü kavrayamayacağım bir karar vermemi istiyorsun. Ailemi seviyorum Traian. Onları gerçekten seviyorum ve onlarsız asla mutlu olamam."

Başını onunkine doğru eğdi. Yaklaştı. Ağzı onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Senden ne istediğimi biliyorum ve ailenle ilgili çekincelerin olduğunu da biliyorum. Sensiz bir varoluşa geri dönmek istemiyorum. Hayatını benimle geçir Joie," dedi Traian yumuşak bir sesle. Kızın yüzüne, ağzının kenarlarına öpücükler kondurdu. Dişleri alt dudağını çekiştiriyordu. "Benimle birkaç ömür, bir sonsuzluk geçir. Benimle ol. Beni bu kadar çok istediğini söyle. Ailenin bir parçası olmama izin ver."

Ona, gözlerinde yanan yoğunluğa baktı. O kadar sıcaktı ki onu dağladı, kalbine kadar yaktı. Joie onun ihtiyacının ve yalnızlığının çekimini hissetti. Adam

tehlikeli bir yırtıcı, tam olarak insan değil. Hayal bile edemeyeceği kadar güçlüydü. Ve seksi. Kalp durduracak kadar seksi. Kolları çoktan onun boynuna dolanmış, vücudu onunkine yapışmıştı. "Birlikte olabilir miyiz Traian? Nasıl? Bana nasıl olacağını söyle." Çünkü sevdiği bir ailenin ortasında yalnız kalmıştı. Her zaman etrafı insanlarla, arkadaşlarıyla, ailesiyle çevriliyken, o hep ayrı kalmıştı. Onun sesini duyana kadar nedenini hiç bilmiyordu. İçinin derinliklerinde bir şeyler eksikti, onun önemli bir parçası.

"Benim gibi olabilirsin. Hâlâ Joie, hâlâ ailenin bir parçası ama ırkımın yetenekleri ve zayıflıklarıyla. Ya da senin yaşlandığın gibi ben de yaşlanabilirim. Gücüm zayıflayacak ve düşmanlarımıza karşı daha savunmasız olacağım. Önemli olan senin mutluluğun, Joie. Her zaman hayatında olmak istiyorum."

Midesinin çukurunda kelebek kanatları çırpındı. Büyük bir uçuşun kenarında olduğunu hissetti. Joie çok geç olmadan geri çekilmeye çalıştı. Sunduğu şeyin muazzamlığı hem korkutucu hem de heyecan vericiydi. Onu yalnızlığıyla, kendisine tamamen yabancı olan kendi duygularının yoğunluğuyla boğuyordu. Mizaha sığınmaya çalıştı. "Yatakta iyi olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Sana ne teklif ettiğimi bildiğini bana itiraf etmeni istiyorum." Ağzı kızın yüzünde gezindi, yüksek elmacık kemiklerini, çenesini izledi, boynunda çılgınca atan nabızı bulmak için aşağı indi. Adamın ılık nefesi onu sıcakla yıkadı, baştan çıkarıcı bir cazibe, en az adamın ihtiyaçtan ağırlaşmış bedenini hissetmek kadar güçlüydü.

Onun zihnindeydi, seçenekleri açıkça görüyordu. Dişlerini derine batırıp onu kendisinin yapmak, kendi dünyasına çekmek. Ya da Traian'ın insanmış gibi onunla kalması, onunla birlikte yaşlanması, büyük gücünün yavaş yavaş azalması, düşmanlara karşı her zaman savunmasız olması. İki seçenek. İki dünya. Seçmek için sadece bir kalp atışı kadar zaman.

Ona cevap vermesi gerektiğini biliyordu, bunu talep ettiği için değil, ama ona karşı hissettiği duygunun yoğunluğu çok güçlü olduğu için, geleceğini kendi içinde halletmesi gerekiyordu.

kendi zihni. Dişleri tenini ısıyor, dili küçük ağrının üzerinde dönüyordu. En derin çekirdeğindeki zonklamayı, rahatlamak için ağrıyan kasların kasılmasını hissetti.

"Joie." Onun adını tekrar soludu. "Seni ömrünün sonuna kadar seveceğim."

Üzerine dökülen su, zevke olan duyarlılığını artırdı. Adamın sesindeki dürüstlüğü duydu. Saflığı. Joie ona daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdi, beklentiyle gözlerini kapattı. Bundan emindi. Bunun neden doğru olduğunu anlayamayabilirdi ama hiç bu kadar emin olmamıştı.

Dişleri derinlere battı. Beyaz bir acı vücudunu delip geçti ve yerini anında saf bir coşkuya bıraktı. Kan dolaşımında şimşekler çakıyor, sıcak zevk kırbaçları ona işkence ediyordu. Isı yükseldi, onu tüketmekle tehdit etti. Onu kendine doğru çekti, daha da yaklaştı, vücudunu baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ettirdi. Bu onu korkutmalıydı, adamın ondan beslenmesi, onu her şeyden çok cinsel bir açlıkla, arzuyla yutması.

Traian her çizgiyi ve kıvrımı, her oyuğu izledi, vücudunu hafızasına kazıdı, bu anın birkaç ömür sürmesini istedi. Acele onu sert bir şekilde vurdu, karanlık bir arzuyla karışık cinsel bir açlık neredeyse kontrol edilemezdi. Yüzyıllar boyunca iştahı doymak bilmemişti, asla yatıştırılamayacak korkunç bir açlıktı, ama şimdi kadının kanı onun insanlık dışı ihtiyacını karşılıyordu. Ama cinselliği tatmin olmamıştı. Sert, sıcak ve arzu dolu. Dili kızın tenindeki iğneciklerin üzerinde gezindi. Dudakları göğsüne doğru indi. Kadim sözcükler kafasında yankılanıyordu, doğmadan önce üzerine kazınmış bir ritüelin sözcükleri. Bir kez söylendiğinde, geri dönüşü yoktu. Traian ve Joie sonsuza dek birbirlerine bağlı olacaklardı.

Kadının boğazından kaçan küçük ses onu daha da tahrik etti. Dili onun gergin göğüs uçlarıyla oynadı, dans etti ve teninde boncuk boncuk biriken su damlacıklarını yakaladı.

"Seni hayat arkadaşım olarak kabul ediyorum. Sana aitim.

Hayatımı senin için sunuyorum." Elleri vücudunu şekillendirdi, göğüslerini avuçlamak için yukarı kaydı. Yüzü karanlıktı, gözlerinin içine bakarken bakışları niyetliydi. Joie vücudunun çevresinde garip bir burkulma hissetti.

Kalbini. Bir yanı korkuyu tattı, durması için haykırmak istedi ama diğer yanı sözlerini benimsedi, söylenen her sözün önemini anladı. Elleri adamın göğsüne kaydı ve tenini tatmak için öne doğru eğildi, dişleri tam kalbinin üzerinde göğsünü ısırdı. Hiçbir zaman ısırın biri olmamıştı ama bir şey onu dişlerini derine batırmaya, onları birbirine bağlamaya itti. Dilini adamın ağır kaslarının üzerinde dolaştırdı.

Kadın onu öldürüyordu. Vücudu acıyordu, sert, acı verici bir ağrı; rahatlamak için çaresizdi. "Sana korumamı, bağlılığımı, kalbimi, ruhumu ve bedenimi veriyorum. Senin olan her şeyi kendime alıyorum. Senin hayatın, mutluluğun ve refahın her zaman benimkinden üstün tutulacak ve el üstünde tutulacak. Sen benim hayat arkadaşısın, sonsuza kadar bana bağlısın ve her zaman benim himayemdesin." Kelimeler ağzından döküldü, Karpatların zaman kadar eski ritüel evliliği. Binlerce küçük ipliğin onları birleştirmesi gerektiği gibi birbirine bağladığını hissetti.

Çenesini avucunun içine aldı, yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı, neredeyse körlemesine dudaklarını buldu, onu yutmak istedi. Kız ona ağzını açtı, onun içinde eridi. Traian onu kollarına aldı, çılgınca öptü ve yatağa taşıdı, ağır ereksiyonu kalçalarına sıkıca bastırarak onu kucağına aldı. Tırnaklarını uzatıp göğsünün üzerine bir çizgi çekerken bile kendi dilinde yumuşak bir şekilde fısıldadı, güçlü bir emirdi bu.

Joie onun boğazını öptü, dudakları boynundan aşağı süzüldü, hatasız bir şekilde göğsünü ve oradaki yarığı buldu. İçinde sıcak bir alev patladı, bir duygu ve his fırtınası. Onu kendisine doğru tutarken başının arkası avucunun içine oturdu ve onu değiş tokuş yapması için cesaretlendirdi. Isı vücuduna yayıldı. Onun için yanıp tutuşuyordu, vücudu ihtiyaçtan sertleşmiş ve acı çekiyordu, zevk içinden geçerken bile. Traian yer değiştirerek Joie'yi yorgana doğru indirdi ve aralarındaki bağı koparmamak için onu takip etti. Joie'nin gerçek bir içki için yeterince içtiğinden emin olduğunda

Değiş tokuş yaparken fısıltıyla durmasını söyledi ve yarayı kendisi kapattı. Bir anda ağzı onunkinin üzerindeydi, nefesini çalıyor, ona kendi nefesini veriyordu.

Joie nasıl olup da adamın altında, kalçaları bacaklarının arasına sıkışmış bir halde kaldığını hatırlayamıyordu. Elleri her yerdeydi, okşuyor, okşuyor, tahrik ediyordu. Kadının teninde keşfetmediği bir santim bile yoktu. Parmakları derinlerine batarken kendi boğuk çığlığını duydu, kaslarının onun etrafında sıkıca kenetlendiğini hissetti. Hazır. Bekliyordu. Onun istilası için çaresiz. Parmakları adamın kalçalarına yapışmış, rahatlamak için çılgınca bir çabayla onu kendine çekiyordu. Onun bedenini kendi bedeninin derinliklerinde hissetmekten daha fazlasını ne istemiş ne de buna ihtiyaç duymuştu.

Traian onun hazır olduğundan emin bir şekilde kalçalarını sabitledi ve uzun, derin bir hamleyle içine girdi. Kadın zevkten nefesi kesildi, Traian'a doğru yukarı doğru kavis çizdi ve onun hamlesine karşılık verdi. Adam onun içine girerken sessiz kalamayarak haykırdı. Kadınsı kılıfı onu sıkıca kavrarken, ateş ve kadifeden ipeksi bir kayış gibiydi.

Joie ona sarıldı, tutunmaktan başka bir şey yapamadı, daha sert ve daha derin sürerken vücudunu hevesle onunkiyle buluşmak için kaldırdı, onları sonsuza dek devam etmek istediği ateşli bir tangoda birleştirdi. Ten tene olmuşlardı. Kalpleri aynı vahşi ritimle atıyordu. Hava elektrikle çatırdıyor ve kıvılcımlar sinir uçlarından sinir uçlarına sıçırıyordu. Basınç, içinde patlayan neşeyle çığlık atmak zorunda kalabileceğini düşünene kadar arttı ve arttı.

Sonra onu zihninde hissetti. Vücudundaki hisleri, tıpkı bir volkan gibi büyük bir gücün toplandığını hissetti. Sıcak. Yoğun. Yoğun duygular ve saf şehvetle karışık bir arzu ve açlık cehennemi. Onu alevler ve sıcaklıkla doldurdu, ayak parmaklarından başının tepesine kadar yükselen bir basınç. Aynı zamanda, onun her tepkisini hissetti, zevk dalgaları onu batırdı, ikisini de ele geçirmek için yarıştı, onları tamamen tüketti.

Joie onun adını haykırdı, birlikte uçurumdan aşağı yuvarlanırken bedenini sıkıca kavradı, vahşi bir coşku içinde boşlukta serbest düşüşe geçti. Nefesini tutamıyordu; kalbi kontrolden çıkmış gibi çarpıyordu. "Sanırım havai fişekler görüyorum," diye fısıldadı onun göğsüne.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sanırım havai fişekleri biz ürettik." Onun üzerine uzandı, vücudu onunkini sabitledi, onu yavaşça öperken sıkıca içine kilitlendi. İyice. Yavaşça. Onun tadını çıkararak. "Beni bulduğun için teşekkür ederim, Joie."

"Benim için zevkti Traian," diye cevap verdi. Adam hareket ediyor ama hareket etmiyordu ve her küçük değişim kadının tüm vücudunda artçı şok dalgaları yaratıyordu. "Kalplerimizin atışını duyabiliyorum. Gerçekten duyuyorum, davul sesi gibi. Ve damarlarınızda dolaşan kanı da duyabiliyorum. Bu normal mi? Çünkü eğer öyleyse, iğrenç, iğrenç ve iğrenç."

Yumuşak bir kahkaha attı, ses tüm vücudunu titreştirdi, böylece kasları onu daha da sıkı kavradı. "Sesi kısmayı düşün. Zihinlerimiz çok güçlüdür. Bir düşünceyle sesi kontrol edebilirsin." Adamın dişleri kadının alt dudağını çekiştirdi. "Düşünsene, yan odada bir iğnenin düşüşünü bile duyabilirsin. Ama sessizlik istiyorsan, sesi kısman yeterli."

"İçimde o kadar da farklı hissetmiyorum. Değişiklikleri fark edeceğimi düşünmüştüm."

"Henüz dönüşüm geçirmedin, Joie. Üç kan değişimi gerekir. Biz sadece bir kez kan değişimi yaptık." Onu sıkıca kollarının arasına aldı ve yuvarlanarak Joie'yi de yanına aldı, böylece Joie onun üzerine binmiş oldu.

Onu tamamen doldurdu, hala sert ve kalındı, böylece her hareket vücudunda zevk dansı gönderdi. Elleri göğüslerini kavradı. "Sana bakmak istiyorum. Seni gerçekten bulduğuma inanmakta hâlâ güçlük çekiyorum. Seninle birlikte olduğuma."

Joie kasıtlı olarak hareket etti, kalın bir direğe biner gibi uzun, yavaş bir şekilde aşağı yukarı süzüldü. Adamın zevkten titrediğini hissetti ve göğüslerini adamın ellerine doğru iterek geriye doğru eğildi.

Daha fazlasını içine almak için daha iyi bir açı. "Neden bekliyorsun?"

Kendisini izledi, vücudu kaygan ve ıslaktı. "Vücuduna değişikliklere uyum sağlaması için zaman vermek istiyorum." Kelimeleri çıkarmak zordu, kaslarıyla onu bu kadar güçlü bir şekilde kavrarken, uzun, derin vuruşlarla daha sert ve daha hızlı sürerken tutarlı bir düşünceye sahip olmak zordu. Ateş karnını yaladı, ısı merkezi bir noktaya akın edene, orada toplanana ve kontrolden çıkana kadar cildinin üzerinde alevler patladı.

Bir yandan vücudunun süzülüşünü, kaslarının derisinin altında nasıl hareket ettiğini, göğüslerinin avuçlarının içine nasıl girdiğini ve meme uçlarının onu nasıl tahrik edip baştan çıkardığını izlerken, bir yandan da cinsel coşkunun üzerinden akıp gitmesine, onu ele geçirmesine izin verdi. Yüzündeki saf zevk. Tamamen ikisine de zevk vermekle meşgul olan düşünceleri, onu uçurumun kenarına göndermeye yetti. Ritmi yükseltti, yukarı doğru itti, kadın üzerine inerken onun içine girdi. Her vuruş nefesini kesiyor, kalbini yerinden çıkarıyordu. Kadının vücudu adaminkini okşuyordu. Islak, sıcak ve sıkıydı. Onu eşiğe getirdi ve daha fazlasını istemesine neden oldu. İkisi birlikte alevler içinde kalana kadar kaslarının kasıldığını, kavradığını, sıkıldığını ve kavradığını hissetti.

Joie onun yanında yatıyordu, hareket edemiyordu, sevinçten gülmek istiyordu. Parmakları onunkileri buldu, birbirine dolandı ve tutundu. Hayatı dolu dolu yaşamaya inanıyordu ama bunu hep yalnız yapacağını düşünmüştü. Hayatında ilk kez tam ve mutlak bir tatmin hissetti. Tam ve mutlak bir huzur.

"Ben de tamamen aynı şekilde hissediyorum," dedi Traian. "Merak etmeden duramıyorum; sen Karpatyalı olsaydın ve ben de sevgili bir aileye sahip bir insan olsaydım, senin kadar güvenir miydim? İnancınızın ve güveninizin benim için ne anlama geldiğini bilemezsiniz."

Joie başını çevirdi, yüzünde muzip bir sırıtiş vardı. "Uçmayı sevdiğime ve şekil değiştirmenin havalı olacağına karar verdim."

Ve eğer beni aldatmak ya da başka biriyle kaçmak gibi aptalca bir şey yaparsan, bıçak kullanmakta çok iyiyimdir."

Bir kaşını kaldırdı. "Yemekten vazgeçmek konusunda endişeleneceğini düşünmüştüm. Gerçekten de güzel kokuyor. Hatta zaman zaman tadına bile baktım."

"Kimse yemekten vazgeçmekle ilgili bir şey söylemedi." Kadın ona şüpheyile baktı. "Kadınların onsuz yapamayacağı bazı şeyler vardır, Traian. Ayın belli zamanlarında çikolata sağlık için çok önemlidir. Benim sağlığım için değil ama çevredeki tüm erkeklerin sağlığı için. Harika bir seks için bile çikolatadan vazgeçmeyeceğim."

Bir dirseğinin üzerinde doğrulup parmağının ucuyla göğsünün etrafında bir daire çizdi. "Çikolata bu kadar önemli, değil mi?"

"Çok önemli. Kesinlikle gerekli. Bu tartışılmaz." "Ne tür bir çikolataya sahip olmalısınız?"

"Bitter çikolata, tabii ki. Başka çeşit var mı?"

Başını eğerek göğsünü ağzına aldı ve sadece tepkisini hissetmek için güçlü bir şekilde emdi. Onu öpmeden önce dili meme ucunun üzerinde döndü. Öpüşü uzun, yavaş ve derinlemesine oldu. Başını kaldırdığında onun yüz ifadesine hafifçe güldü. Kadın şaşkınlıkla ona baktı, bir eli ağzında eriyen bitter çikolatanın tadının çok gerçek olduğu dudaklarına dokunuyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Siz ihtiyaç duyarsınız, ben sağlarım, bu işler böyle yürür. Bu gece kardeşlerini görmek istediğine inanıyorum."

Kendisini yukarı çekmesine izin verdi. "Her zaman mı? Bunu her zaman yapabiliyor musun? Vay be. Sanırım bu hayat arkadaşısı işini seveceğim."

Traian güldü, içinde filizlenen mutluluğa inanmakta güçlük çekiyordu. Joie'nin gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Joie salonun kapısında durdu, bakışları her zaman yaptığı gibi kalabalığı taradı, sorun çıkarması muhtemel olanları ve olması gerekenden fazlasıyla ilgilenebilecek olanları seçti. Köşede, Traian'la birlikte içeri girdiğinde başını kaldırıp bakan uzun boylu, siyah saçlı bir adam dikkatini çekti. Adam içkisine ani bir ilgi göstererek hızla onlardan uzaklaştı ama onları dikkatle izlediğini anlayabiliyordu. İkinci bir adam ilgisini çekti. Ateşin yanındaki yüksek arkalı sandalyelerden birine oturmuş, elinde bir gazete vardı. Kısa boylu ve ince yapılıydı ve okuma gözlüğü takıyordu. Kalın çerçevelerin üstünden Gabrielle'e bakıyordu.

Jubal döndü ve Joie'ye el salladı. Gabrielle başını kaldırdı, sevinç çığlıkları attı ve ona doğru koştu. Joie, kız kardeşi onu kucaklayıp sevinçle sarılırken neredeyse yere kapaklanmaya hazırdı. Gabrielle'in omzunun üzerinden, gözlüklü adamın onun yanından Traian'a baktığını fark etti. Adamın yüzünde tanıdık bir ifade belirdi ve ayağa kalkmadan önce gazeteyi dikkatle katlayıp önündeki küçük masanın üzerine koydu.

Traian, diye uyardı Joie. Gabrielle'i nazikçe onun yanına ve biraz arkasına koydu.

Traian odayı taradı, ince adamın insan olduğunu fark ettiğinde hafifçe şok oldu ama Traian'ın kim ve ne olduğunu tanıyor gibiydi. Dahası, Traian'ı bekliyordu, hana onu bulma umuduyla gelmişti. Traian, Joie'nin vücudunu kendisiyle yabancı arasında konumlandırmaya çalıştığını eğlenerek fark etti. Kalbini ve ruhunu aydınlatan bir sevinç ve şefkat dalgası onu titretti. Uzun yaşamı boyunca hiç kimsenin onun için endişelendiğini ya da onu korumaya çalıştığını hatırlamıyordu. Bu küçük jest onun için dünyalara bedeldi.

Bunun arkasında ona olan inancı vardı. Kendini onun hayatına, onun dünyasına adayarak bir inanç sıçraması yapmıştı. Onun mutluluğunu kendi mutluluğundan daha çok istediğine inanıyordu ve ona mutluluk vermek istiyordu. Onu kucağına alıp odasına koşturmak ve onunla yeniden sevişmek için delice bir arzu duyuyordu. Ona baktı, bu düşüncenin zihninde parıldamasına, gözlerinde sıcak bir ışıltı yaratmasına izin verdi.

Joie güldü. "Kes şunu."

Gabrielle kız kardeşinden Traian'a baktı ve kaba bir ses çıkardı. "Oh, hayır. Joie, seni onunla birkaç dakika yalnız bıraktık ve sen onu baştan çıkardın, değil mi?"

Joie pişmanlık duymadan omuz silkti. "Kabul etmelisin ki oldukça seksi biri."

"Anneme söyleyeceğim."

"Seni ispiyoncu, eğer anneme tek kelime edersen, ona Ebola virüsünü araştırma işini almayı düşündüğünü söylerim. Bunu duyduğunda ne yapacağını biliyorsun."

"Buna cüret edemezsin," dedi Gabrielle. İnce yabancı yaklaşırken Joie'nin omzunu itti ve daha iyi görebilmek için kız kardeşini kenara çekmeye çalıştı. "İşte bu çok seksi, Joie. Bir erkekte kastan daha fazlası vardır." Traian'a sırtıttı. "Alınmaca gücenmece yok."

"Alınmadım," diye güvence verdi.

"Dilin dışarı sarkmış, Gabrielle," diye fısıldadı Joie. "Onu süzmeyi bırak. Ayaklarına kapandığına göre, IQ'su iki yüz olmalı." Traian'a baktı. "Şimdiye kadar baktığı hiçbir erkek normal bir konuşma sürdüremedi. Sanırım onların beyinlerinin içini görebiliyor." Kız kardeşini dürttü. "Gözlerin kafandan fırlayacak gibi."

"Sadece bakıyordum," diye tısladı Gabrielle. "En azından kendimi ona atmadım ve mezardan yeni çıkmış, az beslenmiş trollere gösteriş yapmadım."

"Bunu yaptığı için mutluydum," diye belirtti Traian.

Gabrielle, "Evet, sanırım bu şartlar altında öyle olurdu," diye kabul etti. "Ama boynunda büyük bir morluk var. Eğer annem bunu görseydi, sonuçları olurdu."

Traian ona güçlü beyaz dişlerini gösterdi. "Sanırım annenle başa çıkabilirim."

Gabrielle ve Joie birbirlerine baktılar ve bir kahkaha patlattılar. "Bu mümkün değil Traian, senin için bile," dedi Joie.

İnce yapılı adam önlerinde durdu ve Traian'a elini uzattı ama Joie onun bakışlarının sürekli Gabrielle'e kaydığını fark etti. "Ben Gary Jansen. Beni Mikhail Dubrinsky gönderdi. Özürlerini iletmemi istedi ama öngörülemeyen koşullar kendisinin gelmesini engelledi. İhtiyaç olması halinde onu aramanızı istedi, o da Falcon'u gönderecek. Mikhail'in kardeşi şu anda İtalya'da, bu yüzden bilgi toplamak ve elimden geldiğince size yardımcı olmak için gönderildim."

Traian Gary'nin elini sıkıca kavradı. "Ben Traian Trigovise. Bu benim hayat arkadaşım Joie Sanders ve onun kız kardeşi Gabrielle. Prens ve hayat arkadaşının iyi olduğuna inanıyorum."

Gary kısaca, "Raven hastaydı," dedi.

Traian, Gary'nin düşüncesinin yankısını yakaladı. Düşük. Joie elini onun elinin içine soktu, bu onun zihninde sessiz bir gölge olduğu gerçeğini ele veren bir taziye teklifiydi. Haberin önemini anlamamış olabilirdi ama onun üzüntüsünü hissedebiliyordu. "Sessiz bir yerde konuşmamız gerek," dedi Traian. "Prens duyması gereken haberlerim var."

Jubal da onlara katıldı, kolunu iki kız kardeşine doladı ve tanıştırmayı bekledi. Gary'yi salondan odasının karşılaştırmalı sessizliğine kadar takip ettiklerinde Traian da öyle yaptı.

"Güzel," diye yorumladı Jubal. "Küçük balkonları olan ikinci kattayız. Bu harika bir şey." Geniş verandaya açılan çift kapıdan dışarı baktı. "Joie, zemin katı istemeliydik."

Gary'nin derisinin altında donuk bir kırmızı belirdi ve sandalyedeki giysileri aceleyle toplarken Gabrielle'e baktı. "Özür dilerim."

karışıklık hakkında."

Gabrielle ona gülümsedi. "Bir de benim odamı görmelisin. Bir mağaradaydık ve giysilerimiz leş gibiydi. Tek düşünebildiğim sıcak bir duş almaktı." Sebepsiz yere kızardı ve Jubal'ın çok ilgili görüldüğü verandayı incelemek için Gary'den uzaklaştı.

Gary, "Mikhail, burada size katılacak birini talep ettiğinizde neden ona bu bilgiyi vermediğinizi sormamı istedi," dedi.

Traian, "Ortak telepatik bağlantıyı kullanmış olsaydım, ölümsüzler söyleyeceklerimi duyardı," dedi. "Prensle hiç kan alışverişinde bulunmadım ve özel bir telepatik bağlantım yok. Haberlerimi gizli tutmak daha iyiydi."

Gary başıyla Sander kardeşleri işaret etti. "Sorduğum için beni bağışlayın ama bu odadaki herkese güvenebileceğinizden emin misiniz?"

Traian, "Onlardan senden daha çok eminim," diye cevap verdi.

Gary ilk kez rahatlayarak gülümsedi. "Bu benim için yeterince iyi. Mikhail'e haberlerinizi verebilirim, ancak benden mümkün olan en kısa sürede eve dönmenizi istedi. Babasının gönderdiği kadimleri çağırdı. Yaşayan ölümlerle süregelen savaşta bilinçli kararlar verebilmek için onların bilgisine ihtiyacı var."

"İkincisi nerede? Korkarım prensimizin hayatı tehlikede. Ölümsüzlerin vatanımıza bu kadar yakın bir yerde toplanmaya cüret etmeleri hoşuma gitmiyor."

"Gregori Amerika Birleşik Devletleri'nde ama yakında dönecek. Falcon ve Jacques prene yakın durun."

"Bu dağlarda keşfedilmemiş pek çok mağara var," dedi Traian. "Bunlardan birinde toprağa girdim ve birkaç vampirle karşılaştım. Yerin altında bir şey avlıyorlardı ve onu bulmak için o kadar telaşlıydılar ki, her zamanki gibi benden kaçmak yerine beni avlamaya başladılar. Birkaç kez savaştık. İkisini yok ettim, ancak birden fazla usta vampir onlarla birlikte seyahat ediyordu."

ve son derece güçlüler. Savaşlardan birinde ağır yaralandım ve dinlendiğim yeri buldular. Beni öldürmek yerine, aramaya devam edebilmek için kanımı kullanmaya karar verdiler. Joie ve kardeşleri bizi buldu. Joie vampirlerden birini öldürdü."

Gary ona hayranlıkla baktığında Joie, "Sayılır," diye düzeltti. "Lanet şey en sevdiğim bıçağımı kızarttı. Traian gerçekten yok olmadan önce onu yakmak zorunda kaldı." O senin gibi değil, Traian. O bir insan.

Onun halkımız hakkında sahip olduğu bilgiye çok az insan güvenir. Mikhail onu bana gönderdiğine göre çok saygı duyulan biri olmalı.

"Vampirleri öldürmek çok zordur," dedi Gary, "ve civarda bir tane bile usta vampir varken, savaşa girmek çok tehlikelidir." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Ben bir biyokimyacıyım, avcı değil, ama vampirin insanlara neler yapabileceğinin sonuçlarını gördüm. Dehşet verici."

Gabrielle gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Sanırım Joie orada, mağarada eğleniyordu ama benim tek yapmak istediğim yatağın altına saklanmaktı. Virüsleri ve oradaki tüm o mikroorganizmalara dokunmayı düşünüp durdum." Yüzünü buruşturdu. "Sanırım vampir avcılığını uzmanlara bırakacağım. Bir daha vampir görmezsem ya da duymazsam mutlu olacağım."

Joie ona sıırttı. "Ben de tam bunu yeni kariyerim yapmayı planlıyordum."

"Bu hiç komik değil, Joie," dedi Jubal. "Yaptığın şey yeterince kötü. Hepimizin saçlarını ağartıyorsun. O şeylerden uzak dur."

"Bütün bunlara nasıl bulaştın?" Gabrielle merakla Gary'ye sordu.

Utangaç görünüyordu. "Aslında Karpatların sistemini felç etmek için bir bileşik geliştirdim, tabii ki onların vampir olduğunu düşünerek. Bileşik bir zehre dönüştürüldü ve vampir avcılarından oluşan insan topluluğunun ölümsüzlerden biri olarak gördüğü kişilere işkence etmek ve parçalara ayırmak için kullanıldı. Onları ifşa etmeye ve vampirlerden birini kurtarmaya çalıştığım da

Gregori ile tanıştım." Omuzlarını silkti. "Gregori'yi ya da onunla tanışmanın nasıl bir şey olduğunu tarif edemem ama bu benim hayatımı değiştirdi. Toplum beni ölü görmek istiyordu, bu yüzden Gregori bir koruma olarak araştırmaya yardım etmem için beni buraya getirdi. Burayı sevdim ve güçlü arkadaşlıklar geliştirdim, bu yüzden kalıyorum."

Gregori kim? Gary'nin sesinde o kadar büyük bir saygı vardı ki Joie meraklandı.

Prens'ten sonra ikinci sırada. Büyük bir avcı ve şifacı. Prens'in kızıyla hayat arkadaşı.

Joie başını kaldırıp Traian'a baktı. "Karpatların karmaşık bir topluma sahip olduğunu görebiliyorum. Neden şimdiye kadar varlığından haberimiz olmadı?"

"İnsan dünyasına karışmak için büyük özen gösteriyoruz. Bu yüzyıllardır bizim yolumuz ve bizim için iyi çalıştı. Ne yazık ki, ırkımız yok olmanın eşiğinde." Traian Joie'yi yanına topladı. "Yaşam arkadaşlarımız olmadan hayatta kalamayız."

"Hayat arkadaşı mı?" Jubal yankıladı.

"Biz ömür boyu çiftleşiriz. Bir erkek diğer yarısı olan kadını bulduğunda, tıpkı evlilik töreninde yaptığınız gibi onu kendisine bağlar. Eğer kadın bir insansa ve bizim dünyamızda tam olarak yaşamıyorsa, bu çok zor olabilir. Hayat arkadaşları uzun süre ayrı kalamazlar. Güçlü bir telepatik bağımız vardır ve birbirimizin zihnine sık sık dokunmalıyız yoksa biri diğeri için yas tutmaya başlar. Karpatyalıları insan dünyasında tam olarak yürüyemedikleri için, genellikle en iyisi insanın bizim dünyamızda yürümesidir," diye açıkladı Traian.

Jubal ve Gabrielle birbirlerine uzun ve endişeli bir bakış attılar. "Bu tam olarak neyi gerektiriyor?"

"Jubal-" diye itiraz etti Joie.

"Hayır, Joie, neden bahsettiğini bilmek istiyorum." Jubal kız kardeşine değil, Traian'a baktı. Erkek erkeğe. Bir cevap bekliyordu. Bir cevap talep ediyordu.

"Joie benim dünyama tamamen girmeye razı oldu, Jubal," dedi Traian, sesi alçak ve vurgusuzdu. "Ben de

Onu koruyun, göz kulak olun ve her zaman mutlu olmasını sağlayın. Dönüşüm onu ailenizden almayacak. Sizden ayrı asla mutlu olamaz. Umarım sen, kız kardeşin ve ailen beni dünyanıza, ailenize kabul edersiniz, tıpkı halkımın Joie'yi benimkine kabul edeceğini bildiğim gibi."

Jubal usulca küfretti ve geceye bakmak için onlardan uzaklaştı. "Joie, bunu iyice düşündün mü? Senden ne istediğini biliyor musun?"

Joie kardeşinin yanına gitti ve kollarını ona doladı. "Kendimi hiçbir zaman gerçekten ait hissetmedim, Jubal. Farklı olduğumu kabul ettim ve evet, mutlu oldum çünkü yaptığım işi seviyorum ve ailemi çok seviyorum ama bundan daha fazlasını istiyorum. Traian bana daha fazlasını teklif etti ve ben de bu fırsatı iki elimle kavradım."

"Sana ne dediğini duyuyor musun? Bu bir insan evliliği gibi değil Joie, işler yolunda gitmezse çekip gidebilirsin."

Traian Joie'nin yanında durmuş, parmaklarını onunkilere geçirmişti. "Hayat arkadaşları sadece birlikte olmak istemezler, Jubal, birlikte olmak zorundadırlar. İşleri yoluna koymanın bir yolunu bulurlar. Erkek bir Karpatyalı hayat arkadaşını neyin mutlu edeceğini bilir ve bunu onun için yapmak için elinden gelen her şeyi yapar. Ve bu her iki taraf için de geçerlidir. Telepatik iletişim her zaman bizim için açıktır, bu yüzden bir anlamda birbirimizin kafasında yaşamaya alışkınız. Bunun büyük bir ayarlama olduğunu biliyorum ve Joie'ye ihtiyaç duyduğu kadar alan tanımak için elimden geleni yapıyorum. Ama şimdiden çabuk öğreniyor."

"Ben de bunu istiyorum, Jubal," dedi Joie. "Benim için mutlu ol."

"Seni tanıyorum Joie. Vampirler etrafta dolaşırken kenarda oturmakla yetinmeyeceksin. Gidip dünyayı kurtaracaksın."

Joie kardeşine yalan söyleyemezdi. "Muhtemelen. Öte yandan, işimi bırakmaya hiç niyetim yok. Traian'ın benimle çalışabileceğini düşündüm."

Traian, "İşte bu noktada bana inanman gerekiyor, Jubal," dedi. "Joie'ye bir şey olmasına izin veremem."

Jubal şakasızca güldü. "Onu koruyacağını sanıyorsan Joie'yi tanımıyorsun demektir. Büyük olasılıkla tam tersi olacak."

"Araya girdiğim için beni bağışlayın ama bir süredir Karpat ırkının içindeyim," dedi Gary. "Traian kadim bir Karpat erkeği. Tahmin edebileceğinizden çok daha güçlüdür. Kadınlarına zarar gelmesine izin vermezler."

Jubal, "Ama daha önce Joie gibi biriyle tanışmadın," dedi. "O dünyanın koruyucusu."

"Benimle uğraşmayı bırak, Jubal. En azından ben insanların peşinden gidiyorum, senin göremediğin ve hakkında hiçbir şey yapamayacağın küçük organizmaların değil."

"Hey şimdi," diye itiraz etti Gabrielle, "spot ışıklarını üzerime çevirme."

Traian'ın ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Sanırım esir tutulduğum ilk karşılaşmamız yüzünden beni yanlış değerlendiriyorsun. Yaşayan ölümlerle sayısız savaştan sağ çıktım, Jubal. Usta bir vampir en az en büyük avcımız kadar güçlüdür." Gary'ye baktı. "Mikhail onların sürüler halinde seyahat ettiklerini bilmeli ve bir şeyler planladıklarına dair rahatsız edici söylentiler duydum. Ayrıca aradıkları her neyse onu keşfetmenin de önemli olduğuna inanıyorum. Vampirler her zaman güç peşindedir. Daha fazla güçle sonuçlanmadığı sürece asla oldukları gibi çalışarak zaman kaybetmezler."

Gary başını salladı. "Ona söyleyeceğim."

"Yarın gün batımından hemen önce mağaraya döneceğim. Kalkmadan önce onları şaşırtmayı umuyorum. Her halükarda, aradıkları şeyi bulmak için elimden geleni yapacağım."

"Neden gün batımından hemen önce?" Jubal merakla sordu.

"Güneş tepedeyken zayıf ve savunmasızım," diye itiraf etti Traian tereddüt etmeden. "Vampir de kendi

en savunmasız olanları. Eğer onlardan önce ayağa kalkarsam, güçlerini yeniden kazanmadan önce onları yok edebilirim."

Joie, "Tabii ki ben de seninle geliyorum," dedi.

Traian kızın parmak uçlarını dudaklarına götürdü ve elinin üzerine ılık hava üfledi. "Kendi başıma daha hızlı seyahat edebilirim, Joie. Ve sen henüz onların zihnini okumasını engellemeyi öğrenmedin. Senin korunmasız düşüncelerin yüzünden ben de risk altında olurum."

Joie'nin bakışları Gary'ye kaydı. Adam başını salladı. "Düşüncelerimizi okumakta ve hatta bizi kontrol etmekte ustalar. Traian onların varlığından haberdar olmadan içeri girebilir, ama siz yaklaştığınız anda bunu anlarlar."

Joie kaşlarını çatı. "Oraya yalnız gitmen fikri hoşuma gitmiyor. Onlardan birkaç tane var ve sen de birden fazla usta vampir olduğunu kabul ettin. Sana yardım edebilirim. Düşüncelerimi okumalarını engelleyebilir misin?"

"Muhtemelen, ama ne kadar çok görev yapmam gerekirse o kadar çok enerji harcıyorum. Hızlı ve sert girmeli ve aynı şekilde çıkmalıyım."

Jubal hemen kız kardeşinin yanına gitti. "Ya yakınlarda olsaydık, başın derde girerse diye bekleseydik?" diye önerdi.

Gabrielle başını salladı. "Sanırım bu en iyisi olur, Traian. O şeyleri yakamayabiliriz ama senin için onları yavaşlatabiliriz."

Traian üçüne de baktı. Aile. Dayanışma. Jubal ve Gabrielle Joie'nin seçimine katılmayabilirdi. Onun için korkuyor olabilirlerdi. Ama önemli olduğunda, onun yanında durdular. Başını eğdi ve Joie'yi onların önünde öptü. Ya bunu yapacaktı ya da gözlerinde parıldayan yaşlarla kendini küçük düşürecek. Hal böyleyken, bir yumru onu boğmakla tehdit ediyordu. "Ailenin bir parçası olmama izin verdiğin için teşekkür ederim Joie. Onlar harika insanlar." Jubal'a baktı. "Teklifin için minnettarım ama burada, ölümsüzlerin kendilerine yönelik bir tehdit algılayamayacakları bir mesafede olman benim için daha güvenli. İhtiyacım olursa hemen Joie'yle irtibata geçerim." Gary'ye baktı

ve prensin habercisi dikkatle başını salladı. Traian'ın hayat arkadaşına ve ailesine göz kulak olacaktı. Karpat dünyasında bir onur meselesi.

Onuncu Bölüm

Joie sıcak, nemli bir ağzın göğsünü kuvvetle çektiğini, ellerin vücudunu okşadığını hayal ediyordu. Çıplak teninden göbeğine kadar inen dudaklar, karnının üzerinde dönen öpücükler ve alaycı ısırıklar. Kalçalarındaki eller bacaklarını ayırıyordu. Duygu dalgaları bir hediye gibi içinden geçerken gözlerini açtı. Traian'ın ipeksi siyah saçlarının zenginliği teninin üzerinde kayıyordu, bu görüntü hayal ettiğinden çok daha erotikti. Parmakları içinde hareket etti, damarlarında ateşi parıldatmanın gizli yollarını buldu. Ve sonra dili ellerinin yerini aldı, derinlere saplandı, tadına baktı, alay etti ve sevinçten ağlayana ve vücudu artık ona ait olmayana kadar onu okşadı. Dalga üstüne dalga, orgazm üstüne orgazm vücudunda dalgalandı, böylece onu sıkıca tutarken, ağzı onu yutarken, ona sahip çıkarken, onu zevkle beslerken eğildi ve zıpladı.

Yumruklarını adamın saçlarında sıktı, vahşi bir yolculuğa çıkarken, yer yerinden oynarken ve vücudu parçalara ayrılırken dayanmaya çalıştı. Sonra onu ele geçirdi, üzerinde diz çöktü, kalçalarını kendine doğru çekti, güçlü vuruşlarla derinlere iterken, sonsuz gibi görünen akıl almaz bir dorukta tekrar tekrar boşaldı. Adam her yerdeydi, kadının bedeninde, zihninde, kalpleri aynı ritimde atıyordu. Onun duygularının yoğunluğunu hissedebiliyordu, özlem ve sevginin, mutlak ihtiyaç ve açlığın, şefkat ve sadakatin gelgit dalgası, anlayabileceğinden çok daha fazlası, ama yine de gerçek.

Joie ona sarıldı, bedeni duyguların fırtınasında savruluyordu, her bir hamle daha derin ve daha sert, şiddetli, sahiplenici bir birleşmeydi. Kulaklarında gök gürlüyor, kanında şimşekler çakıyor, karnındaki ateş vücudunun çekirdeğinde birleşene kadar şiddetleniyordu. Onun

Kadını kılıf ateş gibi sıcak, sıkı ve kadife yumuşaklığındaydı, sürtünme inanılmaz bir his veriyordu. Kalçalarını eğdi, her şeyini almasını istiyordu, vücudunun içinde sürünmek istiyordu, evi, birkaç yaşamlık yalnızlıktan sonra sığınağı. Ona dünyayı vermek istiyordu, onun bedeninin de kendisinde tutuşturduğu aynı tutku ve zevk alevlerini hissetmesini istiyordu.

Kaslarının etrafında kenetlendiğini, büyük bir gücün toplandığını hissetti. Başını geriye attı, vücudunun volkanik bir yoğunlukla patlamasına izin verdi, derinlere itti, onu yanına aldı, güneş ışığına boğulurken onu yakınında tuttu, böyle bir şeyi ancak o zaman kucaklayabilirdi. Onu kollarının arasında kaydırды, bedenini kendi bedeninin uzunluğuna bastırды. "Asla gitme," diye fısıldadı kulağına. "Beni asla sonsuz yıllarla yüzleşmek için yalnız bırakma."

Joie onun yüzünü ellerinin arasına aldı, uzun ipek saçlarını geriye doğru taradı ve ona baktı. Güzel erkeksi yüz hatlarına savaşlar ve yeryüzünde yürüyen iğrenç şeylere dair yılların verdiği bilgiyle kazınmış çizgilere. Katıksız yalnızlık yüzünden. "Seni her zaman istiyorum, Traian. Birlikte yolumuzu bulacağız."

Ona doğru eğildi, onu nazikçe, mükemmel bir şefkatle, kalbindeki kelimelere tam olarak dökemediği ama vücuduyla ona taparak göstermeye çalıştığı ezici aşkla öptü. Onu tekrar tekrar öptü, uzun, uyuşturucu öpücükler, vücudu onunkinin derinliklerine kilitlendi, elleri saçlarında tünel açtı. Ağzı boğazının üzerinde, göğsüne kadar dolaştı ve hiç şaşmadan kalbini buldu.

Joie onun dilinin girdabını hissetti ve kalbi beklentiyle sıçradı. Vücudu onunkinin etrafında sıkılaştı. İçine akkor halinde bir acı yayıldı ve yerini hemen zevke bıraktı. Adam beslenirken, vücudu yavaşça ve erotik bir şekilde içinde hareket ederken Joie onun başını kendine doğru çekti. Bu his daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu. Adamın altında çaresizce kıvranıyor, kalçalarını yukarı kaldırarak onunla buluşuyor, göğüsleri ağrıyor ve ihtiyaçla doluyordu. Adamın eli

Bir göğsünün ağırlığını kavradı, başparmağı meme ucunun gergin tepesi üzerinde kayıyordu, başını kendisine daha yakın bastırdı, daha fazlasını teklif etti.

Traian dilini iğne uçlarında gezdirdi, hayatlarının özünün tadını paylaşmak için onun ağzını bulmadan önce göğsünün cazibesini tattı. Acele etmedi, dili onun ağzını iyice keşfetti, alay etti, dans etti ve onunla çiftleşti. "Benim dünyama gel, Joie. Bir adım daha yaklaş."

Bu sefer rüya gibi bir sisin içinde kilitlenmişti, onun altında huzursuzca, arzusuzca hareket ederken vücudunun hislerinin farkındaydı. Ağız göğsüne doğru hareket edip değerli hediyesini alırken, parmakları boğazını, göğüslerini okşadı. Vücudu onun içinde kalınlaştı, daha büyük bir güç ve amaçla hareket etti. Damarlarında yanan, içinden geçen, sıcak, beyaz ve saf alevleri hissetti.

Dehşete düşmesi gerekirdi ama düşmedi. Ona böylesine zevk, böylesine mutluluk verebildiği için çok mutluydu. Tamamen onun dünyasında olmak istiyordu ve çok daha fazlasını istiyordu. Her sinir ucunun, her kasın ve kan akışının toplandığını hissedene kadar, birlikte her zamankinden daha yükseğe çıkana kadar, güç ve kuvvetle içine girene kadar daha agresif bir şekilde hareket etti. Seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Vücuduna dokunmak ve onu senin benimkini tanıdığın gibi tanımak istiyorum. Gördüğün şeyleri görmek ve bana hissettirdiğin gibi sana da hissettirmek istiyorum.

"Zamanımız var," dedi. "Hayalini kurduğun her şey, senin için önemli olan her şey, her şey için vaktimiz var." Çok nazik bir şekilde beslenmesini durdurdu ve göğsündeki yarayı kapattı. Onu yatağa yatırdı, elleri nazik ve sevgi dolu bir şekilde çıplak tenini okşarken onu büyülenmişlikten tamamen çıkardı. "Gitmem gerek Joie. Bütün gün uyuduk ve neredeyse gün batıyor. Usta vampir uyanmadan onu bulmalıyım."

"Nereye bakacağın hakkında bir fikrin var mı?" Parmak uçlarıyla adamın yüzünde, ağzında izler bıraktı.

"Umarım mağarayı terk etmemiştir. Daha önce oradan ayrılmak konusunda çok isteksizdiler ama büyücünün tuzaklarını keşfetmemiştik. Burası ölümsüzler için bile tehlikeli bir yer. Belki de özellikle ölümsüzler için."

"Herhangi bir sorunla karşılaşırsan beni arayacağına söz ver." Doğruyu söylemekte ısrar ederek onun gözlerinin içine baktı.

"Sen benim hayat arkadaşısın, Joie. Başım derde girerse, haberin olur." Onu öpmek için başını eğdi. Yavaşça. Üzerinde oyalandı. Kalbini ve ruhunu ona döktü.

Traian o kadar hızlı gitmişti ki. Joie çarşafların üzerine uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, kalbi korkuyla çarpıyordu. Traian gitmiş, pencereden dışarı süzölmüş, bir buhar bulutu havaya karışmıştı. Henüz gün batmamıştı ama Joie sanki dünyasında güneş batmış gibi hissediyordu.

Bu sadece aramızdaki bağın etkileri. Ben seninleyim. Bir Karpatyalı'nın hissetmesi gerektiği gibi zihninle hisset. Yollarımızı öğrenmek zaman alıyor, biliyorum ama ben hayatta ve iyiyken ve sana ulaşabilecek durumdayken keder çekmene izin veremem.

Üzüntüsüyle mücadele etmeye kararlı olan Joie ayağa kalktı. Duyguların bu kadar güçlü olması şaşırtıcı. Ve duyguların mantıktan daha güçlü olduğunu düşünmek biraz korkutucu. Nerede olduğunu biliyorum ama yine de sana dokunma ihtiyacı duyuyorum. Hiç mantıklı değil. Ve gelmedi de. Joie kendini çok mantıklı bir kadın olarak görüyordu. Bu kontrolden çıkmış duygudan, sağduyusunu ve muhakeme yeteneğini çalan karanlık bir korkudan hoşlanmıyordu. Çenesini kaldırdı. Bedeninde ve zihninde değişiklikler oluyordu ama bu melankoliye teslim olacağı anlamına gelmiyordu. Ben gayet iyi olacağım, Traian. Sen kendin için endişelen. Sen yokken ben Jubal ve Gabrielle ile takılacağım.

Ve Gary. Hem ölümsüzleri hem de halkımı tanıyor. Ona yakın dur.

Joie gözlerini devirmenin zihinsel karşılığını yaptı. Sanki. Traian, kadınlara karşı olan çağdışı tutumunu aşman gerekecek. Yaşından olmalı. O adamın korunmaya ihtiyacı var. O başka bir dünyada yaşıyor, tıpkı Gabrielle gibi. Bunu onda görebiliyorum. Vampirlerle savaşmaktansa laboratuarda olmayı daha çok seviyor.

Ama o vampirleri tanıyor. Ona yakın dur.

Bu sabah bu kadar çekici davranırken arkaik tavrınızdan ve inatçılığınızdan söz edebilirdiniz.

Yumuşak kahkahası kafasının içinde yankılandı ve sonra zihninden kayıp gitti ve onu eksik hissettirdi. Ayrılıklarına verdiği garip tepkiye boyun eğmemeye kararlı olan Joie uzun, sıcak bir duş aldı. Çağlayan suyun altında Traian'ı düşünmeden durmak neredeyse imkansızdı, ama ailesine aslında evli olduğunu nasıl söyleyeceğini bulmaya odaklandı.

Gabrielle kafasını banyoya soktu. "Acele edin! Jubal ve ben ikinizi beklemekten yorulduk. Ve o küçük duş kabinde sapıkça bir şey yapmasanız iyi edersiniz." Sesi her şeyden çok umutluydu.

"Odama nasıl girdin, seni röntgenci Tom?" Joie ıslak bir el bezini ölümcül bir isabetle fırlattı. "Kilitliydi." Bez yüzünün ortasına isabet ettiğinde Gabrielle ciyakladı. "Senin kötü alışkanlıklarını kapıyorum. Orada mısın Yalnız mı? Çünkü çıplak beden görmek istemiyorum."

"Traian çoktan mağaraya geri döndü."

"Eğer bu kadar muhteşem olmasaydı, bir trol olmasından korkardım, yeraltında olmayı çok seviyor. Annemle babama ne söyleyeceksin?" Bu kez Gabrielle'in sesinde neşe vardı.

"Prova yapıyordum," diye itiraf etti Joie. Bir banyo çarşafına sarınmış halde kabinden çıktı. "Onlara yalan söylemek aklıma geldi. Ben de senin sıska erkekleri tercih ettiğini sanıyordum. Dün gece seni Gary'yi süzerken gördüm."

"Ben göz süzmem," diye öfkeyle burnunu çekti Gabrielle. "Ben asla bakmam. Sadece onun oldukça sevimli olduğunu düşündüm." Derin bir iç çekti. "Ah, manken gibi ince ve güzel olmak."

Joie ona ters ters baktı. "Sen çok güzelsin, seni aptal. Sen sadece delisin. Jubal yatak odasında mı takılıyor, çünkü kıyafetlerime ihtiyacım var."

"Sana şık bir şeyler getireyim." Gabrielle ortadan kayboldu.

Joie onun kıkırdadığını duydu. Gabrielle asla kıkırdamak kadar onursuz bir şey yapmazdı. Joie utanmadan, sadece bilinçli olarak düşünerek bile duyabildiğini fark etti. Gary, yatak odasında ağabeyi ve kız kardeşine katılmıştı.

Joie kapıya doğru yürüdü. "Merhaba! Hatırlatmak istemezdim ama burada, banyoda çıplak bir şekilde mahsur kaldım. Boşaltın ya da bana kıyafet atın."

Jubal inledi. "Çok hastasın Joie. Bu görüntüye ihtiyacım yoktu. Gary, sana eziyet etmeye kararlı birkaç kız kardeşe sahip olmayı denemelisin. İnanamayacağın kadar üzerime geliyorlar."

Gabrielle ona bir öpücük verdi. "Hayatının olağanüstü sıkıcı ve sıkıcı olmasını engelliyoruz."

Joie, kız kardeşinin banyonun içine attığı giysi paketini yakaladı. "Beni hatırladığın için teşekkürler."

"Hatırladım. Sadece o kadar da önemli görünmüyordu."

Joie odaya girdiğinde Gary ayağa kalktı. "Traian çoktan gitti sanırım? Mümkün olduğunca erken kalkacağını düşündüm. Güneş ışığını engelleyen bulutlar vardı. Bazen hassas gözlerini korumak için havayı ayarlarlar." Joie'ye gülümsedi. "Bu akşam sana biraz meyve suyu içirmemi istiyor."

Joie bir elini karnına bastırdı. "Bunun olacağını sanmıyorum ama Gabrielle ve Jubal'ın aç olduğuna eminim."

Jubal hemen, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Joie'nin sonsuza dek uyuyacağını sanıyordum."

Gary, "Onların farklı saatlerine alışacaksın," dedi. "Ben de laboratuvarda çalışıyorum ve zamanı unutuyorum. Eğer umut verici bir şey bulursam, uykuya ihtiyacım yok gibi görünüyor."

"Ben de öyleyim," dedi Gabrielle. "Bazen başımı kaldırdığımda iki gün geçmiş olduğunu görüyorum." Gary ile birbirlerini anladıklarını gösteren uzun bir gülümseme paylaştılar.

Jubal ellerini havaya kaldırdı. "Burası biraz kalınlaşıyor. Ben yemek için geldim. Haydi Joie. Aç olsan da olmasan da birbirimize destek olmalıyız."

Joie baldır kınını bulup bacağına bağlarken beklediler. Gary bir kaşını kaldırdı ama Gabrielle sadece omuz silkti, sırtışı utangaçtı. Joie'ye alışkınlardı ve neredeyse her zaman ölümcül bir şeyle silahlanmıştı.

Joie güneşin tam olarak ne zaman battığının farkındaydı. Turuncu ve kırmızı tonları görmüyordu ama etrafında dönen kahkahalı sohbetin ortasında bunu biliyordu. Vampirler yükselirken toprağın aniden titrediğini hissetti. Kalbi korkuyla yerinden fırladı. Traian! Ona doğru uzandı. Ona dokundu. Onun anında güven verdiğini hissetti. Vampirlerin dinlenme yerlerini keşfetmemişti. Büyücülerin mağarasında toprağa girmemişlerdi.

"Joie?" Gabrielle onun eline dokundu. "Sen iyi misin?"

Joie masanın karşısından ona baktı ve gülümsemeyi başardı. "Keşke onunla birlikte olsaydım." Onun adını söylemesine gerek yoktu.

Hanın üzerinden karanlık bir gölge geçti, hızla ilerliyordu, öyle ki yemek salonuna bir an için sessizlik çöktü ve insanlar tedirginlikle birbirlerine baktılar. Gary anında tepki verdi. Gabrielle'in bileğini yakaladı ve o kadar hızlı yükseldi ki sandalyesi geriye doğru düştü. "Benimle gel, hemen şimdi." Gabrielle'i ayağa kaldırdı ve onu da peşinden sürükleyerek masaların arasından geçmeye başladı.

Joie başının arkasına vururken Jubal pişmanlıkla yemeğine baktı. "Kimildamazsan bu senin son yemeğin olabilir," diye uyardı.

"Zaten bu benim son yemeğim olabilir," diye homurdandı. Ama ayağa kalkmış, Gary ve Gabrielle'in peşinden koşuyordu.

Gary omzunun üzerinden, "Onu geri çağır Joie," diye emretti. "Traian'ı ara ve onu buraya getir. Fazla zamanımız yok."

Joie tereddüt etmedi. Gary'nin sesinde çok fazla aciliyet vardı. Traian. Buradalar. Hortlaklar burada, handa. Gary mümkün olduğunca çabuk dönmenizin acil olduğunu söylüyor.

Gary'nin dediğini yap. Ben dönene kadar o ne yapacağını bilir. Hiçbirinizi ele geçiremezler. Kendinizi savunmak zorunda kalırsanız kalbinize saldırın. Genellikle kan dolaşımına zehir enjekte ederler ve çok iyi aldatıcı ve şekil değiştiricidirler.

Ama ego onların zayıflığıdır.

Birkaç zayıflıklarından biri.

Gary odasının kapısını iterek açtı. "Çabuk içeri girin ve bulabildiğiniz her şeyi kapı ve pencerelerin etrafındaki çatlaklara doldurun." Verandaya açılan kapıya doğru aceleyle ilerlerken Gabrielle'e gömleklerini fırlattı. "Burada saklanmak zorundayız. Zorlama kullanarak bizi dışarı çağırmaya çalışacaklar. Jubal, masanın üzerinde küçük bir CD çalar var. Koleksiyondan iğrenç bir müzik seç ve sesini aç. Çok yüksek sesle."

Joie kapıları arkasından kilitledi ve şifonyeri ona doğru itti. "Anahtar deliği, Gabrielle, oraya da bir şeyler tıkıştır." Eğer vampirler, Traian'ın yaptığını gördüğü şeyi yapabiliyorsa, buhar gibi küçük boşluklardan geçebiliyorlarsa, onları nasıl dışarıda tutacaklarını bilmiyordu. "Peki neden buradalar?"

"Büyük olasılıkla öyle olduğun için," diye yanıtladı Gary. "Bir Karpat erkeğini ortaya çıkarmanın en kesin yolu onun hayat arkadaşının peşine düşmektir. İçinizden birinin onları içeri davet etmesini isteyeceklerdir. Eğer tatlı tatlı konuşan bir ses duyarsanız, o bir aldatmacadır. Kulaklarınıza pamuk tıkayın, ellerinizi kulaklarınıza koyun. Dinlememek için her şeyi yapın. Biriniz diğerinin kapıya gittiğini, hatta konuştuğunu, birini odaya davet ettiğini görürse, onu durdurun, bu onu bayıltmak anlamına gelse bile."

Gölgeler pencerenin önünden geçiyor, sanki bir şey arıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. Rüzgâr öyle hızlandı ki

Ağaç dalları mide bulandırıcı bir çığlıkla hana sürtünüyordu. Bulutlar döndü ve kaydılar, ayın üzerinde iğrenç görüntüler oluşturdu. Gökyüzüne bir leke yayıldı, yıldızları yavaşça sildi, neredeyse tüm ışık sönene kadar sinsice ilerledi. Rüzgâr pencerelere doğru uğulduyor, veranda kapısına çarpıyor ve sesler taşıyordu. Yumuşak. Kurnaz. Tatlı ve baştan çıkarıcı. Yalvaran sesler. Yardım çığlıkları. Kapının hemen ötesinde bir kadın içeri girmek için yalvarıyor, sesi rüzgârda yükseliyordu.

"Joie?" Gabrielle yol göstermesi için kız kardeşine baktı.

Gary ona yakındı ve kolunu koruyucu bir şekilde ona doladı. "Traian yakında burada olacak. O zamana kadar dayanabiliriz."

Jubal CD çaların sesini sonuna kadar açtı. Bir şey kapının kolunu tuttu ve öyle sert salladı ki kapı takırdadı ve parçalandı. Joie sıçrayarak vücudunu kapı ile ağabeyi ve kız kardeşi arasına yerleştirdi.

Joie, "Gary, onları buradan çıkar," diye emretti.

"İnanın bana, şu anda bu odanın içinde her yerden daha güvendesiniz. Ve birlikte hareket edersek daha az tehlike var," dedi Gary. Onun yanında bir pozisyon aldı. "Jubal, pencerelere dikkat et. Eğer bir çatlaktan içeri girmeye çalışan duman ya da sis gibi görünen bir şey görürsen, onu dışarıda tutmak için gömleğini, battaniyeni, herhangi bir şeyi içeri tıkmalısın."

Kapıya dışarıdan, çerçeveyi sarsacak kadar sert bir şekilde tekrar vuruldu. Gabrielle haykırmamak için elini ağzına kapattı.

Gary sesini yükseltmeden, "İçeri giremezsiniz," dedi. "Davet edilmediniz ve bu odaya giremezsiniz."

Gary'nin sakın sözlerini çılgın kahkahalar karşıladı. Büyük bir ağırlık kapıya çarptı ve sürekli itmeye başladı. Tahta içeriye doğru şişmeye başladı.

On Birinci Bölüm

Bir baykuş şeklindeki Traian karanlık gökyüzünde süzülüyordu. Joie'nin, Gary'nin ölümsüzler hakkındaki engin bilgisine rağmen usta bir vampirle savaşıma umudu yoktu. En fazla o gelene kadar vampirleri oyalamayı umabilirlerdi. Rüzgâr hızını artırarak dalları ve ince dalları füze gibi havaya savurdu. Bir huni bulutu uğursuzca dönüp durdu, yerden göğe doğru, karanlık, çalkantılı bir canavar açgözlü parmaklarını ona doğru uzatarak sıçradı. Görünmez bir bariyere doğru uçtu, engele sertçe çarptı ve aşağıdaki zemine doğru düştü.

Siyah kütle genişçe uzandı, ağzı açık korkunç bir kafa ve uzun, kemikli kollar oluşturdu, yere doğru yuvarlanan baykuşun bedenine uzandı. Traian karanlık buhar damlacıklarına dönüşerek siyah kütleyle birleşti ve fark edilmemek için ince bir şekilde yayıldı. Hortum sanki hiç var olmamış gibi göklerden düştü ve ardında ürkütücü bir sakinlik ve berrak bir gökyüzü bıraktı.

Ağaç dallarından bir gümüş yumağı düştü, ince ve sağlam bir örtü gibi. Traian çoktan yer değiştirmiş, yere çömelmişti. Gümüş koluna çarptı ama kayarak ayaklarının birkaç santim ötesine düştü. Acı vücuduna yayıldı. Derisinde, etinin parıldayan gümüşle temas ettiği yerde hemen kızgın kırmızı yaralar oluştu. Binlerce ısırgan böcek yüzüne doğru uçtu, onlardan oluşan sağlam bir duvar, onları bulup saldırmaya programlanmıştı. Traian onlardan kaçmak için eriyerek ormana geri döndü ve kurbağa şeklindeki bir ağaç dalına yapıştı.

Duyularını kullanarak rakibinin yerini bulmaya çalıştı. Usta vampirler kendilerini nadiren belli ederlerdi, özellikle de savaşta. Traian, ölümsüzlerin onu tuzağa düşürüp yok etmek umuduyla kasten hana geri çektiklerini biliyordu. Hepimiz için bir savaşın içindeyim

yaşar. Eğer bir çatışmadan kaçınabiliyorsanız, bunu yapın. Eğer yapamıyorsanız, her zaman en tehlikeli vampire ve kalbine saldırın. Başka hiçbir şey onları yere seremez. Geciktir. Oyalayın. Savaştan kaçınmaya çalışın.

Bekledi, kalbi biraz fazla hızlı atıyordu, korku zihnini kemiriyordu ta ki kadın cevap verene kadar. Sesi sakın ve kararlıydı, hatta kendinden emindi. Biz küçük ölümlü insanları düşünme, Traian. Ölü adamlarla başa çıkabiliriz. Sadece üzerinde tek bir çizik bile olmasın yoksa üzülürüm. Ve sen beni hiç üzgün görmedin.

Rahatlama onu neredeyse boğuyordu. Kız yaralanmamıştı. Korkunun gerçek anlamını öğrendim. Her zaman kaybedecek bir şeyim olmadan savaşa girdim. Bu duygu pek umurumda değil.

Bu karşılıklı, Traian, bu yüzden kendine acıma. Kapıda çirkin adamlar var, bu yüzden gitmene izin vermek zorundayım.

Joie gülmek istemesine neden oldu. Sesi sanki onunla telefonda konuşuyormuş ve bir komşusu bir fincan şeker ödünç almak için uğramış gibiydi. Kendine fazla güvenme. Onu kızdıracağını bilmesine rağmen uyarmaktan kendini alamadı.

Parkta bir yürüyüş. Kendin için endişeleniyorsun.

Böceklerin dağıldığını, geri döndüğünü, ağaçların arasında uçarak ondan bir iz aradığını görebiliyordu. Ve böcekler her zaman aynı çürümüş ağaç gövdesinin etrafına üşüşmek için geri dönüyorlardı. Seni seviyorum Joie ve sensiz yapamam. Durumu en iyi nasıl idare edeceğine karar verirken bunu aklında tut. İkimiz için de karar veriyorsun.

Dişlerinin arasından ona doğru tısladı. Sabır sınırlarını aşmış bir kadının kızgınlığını ve sıkıntısını açıkça duyabiliyordu. Kalbi tuhaf bir şekilde ters döndü, onun kadınsı öfkesine garip bir tepki verdi. Açıklanamayan bir nedenden ötürü sevinç hissetti.

Küçük kurbağa, yaprakların ve dalların arasına karışmak için büyük özen göstererek ağaç dalı boyunca zıpladı. O biraz

Devrilmiş ağaçtan uzaktaydı ve arada uzanan toprak enkazla kaplıydı. Traian gökyüzünde dönen kara bulutlara baktı. Zihninden verdiği komutla, şimşek tepesindeki devasa kazana parlak kıvılcımlar gönderdi. Beyaz-sıcak enerji büyük bir topa dönüşerek bulutlardan koptu ve yere doğru savruldu. Hava elektrikle çatırdadı.

Traian daldan sıçrayarak gerçek formuna büründü, elleri dönen enerji ipliklerini yönlendirdi ve ağaçların arasında erirken topu fırlattı. Küre çürümüş gövdenin tam ortasına çarptı ve yere çarpıp derin bir krater oluşturarak kararmış bir delik açtı. Çukurun içinde beyaz kırbaçlar cızırdadı ve çatırdadı.

Ağacın gövdesinden yükselen siyah buhar karanlık, dönen bulutlara karıştı. Korkunç, delici bir öfke uluması havayı doldurdu, tiz ve müstehcen, sinirleri parçaladı ve kulak zarlarını deldi. Ağaçlar titredi ve sarsıldı. Çimenler ve yapraklar buruştu. Ses bir gök gürültüsü şiddetiyle yerden buluta sıçradı. Patlama Traian'ı sırtından vurdu ve ileri doğru iterek bir ağaca çarpmasına neden oldu. Çarpmadan önce başını geriye savurmayı başardı.

Hızla soludu, yanmış etin iğrenç kokusunu içine çekti ve bir vuruş yaptığını anladı. Gökyüzünden ateş yağıyor, kırmızı korlar yeşillikleri tutuşturuyordu. Aç alevler çimenleri ve yaprakları yaladı, ağaçlara doğru neşeyle koştu. Traian kollarını açtı, bir komut verdi ve bulutlar patlayarak yükselen alevlerin üzerine su tabakaları döktü. Gökyüzü duman ve dönen bulutlarla simsiyahtı. Vampirin nerede olduğunu söylemek imkânsızdı. Havadaki boş noktalarla varlığını ele vermeyecek kadar deneyimliydi. Etrafındaki kaosun içine karışmayı seçti ve yaralı olduğu için daha fazla savaştan kaçındı.

Traian son bir taktik denedi, vampirin yıllarca ortadan kaybolacağını biliyordu, avcılarla tüm temaslardan kaçınıyordu

hayatta kalmak için. Onu ortaya çıkarmak için son bir şansı vardı ve Traian bunu kullandı, gecenin içine bir çağrı göndermek için konumunu açığa çıkarma riskini göze aldı. Çağrısı saf ve emrediciydi, sesi tüm gücüyle vampire yere inmesini emreden bir kadime aitti.

Kısa bir an için iğrenç yaratık gökyüzünde belirdi; yüzyıllardır sapkın davranışlar sergileyen ve başkalarının acı çekmesini izlemek için öldüren bir hortlağın yapabileceği kadar kötü ve uğursuzdu. Nefret dolu gözlerle Traian'a baktı, sivri dişleri meydan okurcasına birbirine çarpıyordu.

Traian'ın kafasının içinde bir ses patladı, sesi giderek yükseliyordu, ölüm ve yıkımın karşı komutu. Traian'ın vücudundaki her hücre tepki verdi. Sinir uçları birbirine karıştı, felç oldu, açığa çıkmaya zorlandı.

Ben senin efendim. Yankı Traian'ın kaslarında ve dokularında, her organında yankılandı.

Hayır! Hayır! Joie'nin fısıltısı, zehirli emrin yumuşak, duyumsal bir karşıtıydı. Senin kanını aldı. Bunu sana karşı bir silah olarak kullanıyor. Sesini kes. Senin ve bizim üzerimizde hiçbir hakimiyeti yok. Ne kadar güçlü olduğu ya da ne olduğu umurumda değil Traian. Biz daha güçlüyüz. Kanından seni izleyebilir ama sana hükmedemez.

Aptal kadın. Ben onun zihnindeyim, onun zihnine sahibim. O benim kuklam ve yakında diğerleri de öyle olacak. Bana dokunamaz ama onu her yerde bulabilirim. Ve onun aracılığıyla, seni ve zavallı aileni bulabilirim. Bana katıl. Bir gün hem Karpatlar'a hem de insanlara hükmedeceğim.

Joie kasıtlı olarak güldü, bu ses Traian'ın yüreğindeki karanlık korkuyu söküp atan ve zihnini temizleyen temiz bir nefes gibiydi. Aptal olan sensin. Benim için sadece bir tane var. Seni yok edeceğiz çünkü sen çürümüş, boş bir kabuktan başka bir şey değilsin. Ve bana sorarsan çok iğrençsin.

Traian canavarın öfkesinin kafasında, damarlarında patladığını, sanki kanının kaynadığını hissetti ama korkunç felçten kurtulmuştu. Ellerini birbirine vurdu ve parmaklarını iki yana açarak kollarını vampire doğru uzattı.

gökyüzünde eriyordu. Şimşek çatallandı ve cızırdadı. Vampir bir kez çığlık attı ve gecenin havasını çirkin bir koku kirletti.

Öldürün onu. Hepsini öldürün. Gök gürültüsü gökyüzünü parçaladı. Toprak yuvarlanıp savruldu ve fırtına şiddetlendi, vahşi bir kasırga ormana ve köye çarptı.

Öfke nöbetleri geçirirler.

Bu kez sesinde korku vardı. Traian çoktan hana koşmuş, ölüm fırtınasını engellemek için elinden geleni yapıyordu. Valenteen inanılmayacak kadar tehlikeli, Joie. Bu efendi her kimse, Valenteen'e komuta ediyor ve bu hem şok edici hem de dehşet verici. Daha önce hiç iki efendinin birlikte koştuğunu ya da birinin diğerine komuta ettiğini görmemiştim.

Acele edin, kapıyı kırıyorlar. Joie'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsünden fırlayacağından korkuyordu. Ona kötü biri olduğunu düşündüğümü söylemek o kadar da iyi bir fikir olmayabilirdi. Tüm han sarsıldı, duvarlar sanki bir depremin şokuyla sallanıyordu. Verandaya açılan kapı sarktı, bir şeyin muazzam bir güçle çarpmasıyla tekrar parçalandı. Fısıltılar odayı doldurdu, tatlı seslerle yapılan yumuşak, sinsi fısıltılar.

Gabrielle haykırdı ve ellerini kulaklarının üzerine koydu. Kapıya doğru birkaç adım attı, başını salladı, dudakları hareket etmeye başlamıştı. Gary onun yanına sıçradı ve elini ağzının üzerine koyarak onu geri çekti. Dudaklarını onun kulağına dayadı. "Onları içeri davet etmen için sana emir vermeye çalışıyorlar. Onları dinlememelisin."

Kapı ortadan patladı. Siyah bir böcek sürüsü yağmur ve rüzgârla birlikte odanın içine uçtu. Yoğun böcek bulutu açıkta kalan ete saldırdı ve acımasızca ısırıldı. Gary, Gabrielle'in başının üzerine bir battaniye attı ve onu ısırıkların en kötüsünden korumak için yüzünü ve kollarını sardı. Jubal küfretti ve böcekleri kendisinden uzak tutmak için çılgınca bir çabayla yüzüne ve boynuna vurdu.

Joie kapısının önündeki canavara karşı metanetle durdu. Gülümsemesi de yayı gibi korkunç bir parodiydi. Baktı

Odanın sakinlerini ısırarak siyah böcek sürüsünü izlerken kendini beğenmiş bir tavır takındı. Joie mağarada bıçakladığı yaratıktan çok daha iğrenç bir şeye baktığını biliyordu. Pençe gibi parmaklarıyla ona işaret etti ve Joie muazzam bir çekim hissetti. Onu odadan çıkıp verandaya adım atmaktan alıkoyan tek şey böceklerin vahşi ısırtıklarıydı. Adamın onu öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Hepsini öldüreceğinden. Onun yumuşak sesinin araya girip emirler yağdırmasına izin vermektense, aklını kendi başına tutmaya çabaladı.

"Bana neden onun emirlerini yerine getirdiğini söyle." Elindeki tek silah vampirin egosunu okşamaktı. Valenteen onu ayartmadan önce Traian'ın gelmesi umuduyla onu oyalamak. "Senin çok daha güçlü olduğun açık. Neden böyle bir yaratığa hizmet edesin ki?" Sesine zorla ilgi ve hayranlık kattı. "Senin gibi bir adamın onun gibi birine ihtiyacı olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Valenteen'in dudağı kıvrıldı ve kararmış diş etleri ortaya çıktı. "Bana hükmettiğini düşünmesine izin veriyorum. Onun planlarına uymak bana yakışıyor. İkimiz de aynı şeyin peşindeyiz. Eğer o bulursa, ben de ondan alırım."

Joie her seferinde yavaş bir adım atarak ilerlemeye zorlanıyordu. Yerde kalmak için mücadele etti ve elini Jubal'a doğru uzattı. Ağabeyinin parmakları anında onunkilerin üzerinde sıkıştı ve tereddüt etmeden onu kavradı. "Tabii ki alacaksın. Sana bu kadar az saygıyla davranabileceğini düşünecek kadar aptal. Dünyanın her yerinde bulundum ve senin kadar güçlü bir adamla hiç karşılaşmadım." Sesine cilveli bir hava katmaya çalıştı ama oyunculuk becerileri o kadar ileri gitmiyordu. "Hepsine liderlik etmelisin. Herkes senin bilginden faydalanacaktır."

Jubal'ın engelleyici eline rağmen bir adım daha ileri atıldı. Joie kendini ipin ucundaki bir kukla gibi hissediyordu. Jubal onu tutmaya çalışsa bile vücudunun kendisini çağıran ele doğru gitmesine engel olamıyordu.

Valenteen başını salladı. "Liderlik konusunda çok tecrübeli olduğum doğru. Belki de seni öldürmek en iyi cevap değildir. Belki de seni benim yanıma getirmek ikimize de daha iyi hizmet edecektir."

Jubal onun elini bıraktı ve belinden yakalayarak eşikten uzaklaştırdı. Vampir hemen elini kapatıp Jubal'ın boğazına baktı. Joie'nin kardeşi sertçe yere düştü, boğuluyor, öksürüyor, hava almak için mücadele ediyordu. Böcekler anında üzerine üşüştü, boğazını tıkadı, açıkta kalan yüzüne saldırdı. Gary Joie'yi yakalamak için hamle yaptı ama Joie başını salladı ve bilerek verandaya çıktı.

"Jubal'a yardım et," diye emretti. Bakışlarını vampirden ayırmıyor, büyülenmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Traian yakındaydı. Onunla birlikteydi, zihninde hareket ediyor, ona güç veriyordu. Vampir hâlâ onu emirlerini yerine getirmeye zorladığına inanıyordu ama Traian'ın yardımıyla kendi başına hareket ediyordu. Gary'nin böceklerle savaşımamadığını görmek için arkasına bakmadı. İçgüdüsel olarak, vampirin dikkatini kendi üzerinde tutmanın hepsi için daha iyi olacağını biliyordu.

Böylesine şeytani bir yaratığa yakın olma ihtimali midesini bulandırdı. Artık onu net bir şekilde görebiliyordu, ölümsüzlerin kurbanları üzerinde sıklıkla kullandığı illüzyon olmadan. Kemiklerinden et sarkıyordu. Saç tutamları kafa derisine yapışmıştı. Uzun, kalın tırnakları çengel pençe şeklindeydi, keskin, kıvrık ve siyahtı. Gözleri kırmızıydı ve sarıya boyanmıştı. Adama yapışmış, onu hasta eden ve etrafındaki havayı kirleten bir kötülük vardı.

Joie ona doğru ilerlemekten kendini alıkoymaya çalışmak yerine, titreyen bacaklarını bir adım atmaya zorlamak zorunda kaldı. Sabırsızlığı yüzünden okunuyordu. "Bu kadar güçlü bir adama katılmak ve etrafındakileri yöneteceğinden emin olmak kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Güce her zaman hayranlık duymuşumdur."

Adamın uzattığı elinin birkaç santim uzağında, Joie bilerek parçalanmış kapının bir parçasına takıldı ve tökezledi. Avucunu yere koyarak kendini korudu, vücudu hafifçe döndü ve ona elini kaydırmak için değerli saniyeler verdi.

Diğer elini baldırına bağladığı bıçağı sabitlemek için bacağında gezdirdi, bıçak bileğine doğru düz bir şekilde saklanmıştı.

Valenteen onun üzerine eğildi, onu saçlarından yakalayıp ayağa kaldırırken ağzından tükürükler saçılıyordu. Onu vücuduna doğru sürükledi, boğazını ortaya çıkarmak için başını geriye doğru salladı ve dişlerini derine batırıp içerken yutkundu.

Adam boğazında açık bir yara açarken Joie asit yanığının ateş gibi acısını hissetti. Görüşü bulanıklaştı ve bacakları lastik gibi olurken yer sarsıldı. Kalbinin atışını hissetmese de sesini duyabiliyordu. Hiçbir itiraz sesi çıkarmadı, mücadele etmedi, kendini isteyerek teslim etti. Ölümsüzün bedenindeki gerginliğin bir kısmı kayboldu. Joie sahip olduğu tüm güçle, her şeyiyle bıçağı göğsünün derinliklerine sapladı ve doğrudan kalbine sapladı.

Başını kaldıran Valenteen korkunç bir çığlık attı, ses pencerelerdeki camları kırdı. Kalbindeki bıçağa rağmen vücudu ayakta kalmak için savaşıırken, saçlarından tutarak onu geriye doğru sürükledi. Diğer eliyle, boynunu kırmak niyetiyle kadının çenesini kavradı.

Boğazındaki yaradan kan fışkırdı ve adamın eli kaydı. Joie iki elini de adamın elini kafasında tutmak için saçlarını kavrayan yumruğun arkasına kenetledi. Alçaldı, etrafında döndü ve hızla ayağa kalkarak adamın elindeki kemikleri kırdı. Adam onu bırakırken uludu ve zehirli pençeleriyle ona saldırdı.

Traian karanlığın içinden çıktı, gözleri kıpkırmızıydı, vampiri kızın üzerinden sürükledi ve başını sertçe çevirdi. Bıçağın sapı işe yaramaz bir şekilde verandanın zeminine düştü, bıçak ölümsüzün kanındaki asit tarafından tamamen yenmişti. Traian'ın yumruğu dışarı fırladı, bıçağın izini takip ederek derinlere daldı. Valenteen de aynı hamleyi yaptı ve sağlam elini Traian'ın göğsünün duvarına, kas ve dokuların arasından geçirerek kalbini aradı. Traian oraya önce varmıştı.

Vampirin gözlerinin içine bakarak buruşmuş, kararmış organı kopardı ve bir kenara fırlattı. Gökyüzünde çatallanan şimşek, vampiri içine alan parlak beyaz bir küre olana dek döndü. Valenteen kül ve kor haline geldi, sonra da tamamen yok oldu. Sırada kalp vardı. Traian ellerini ve kollarını enerjiyle yıkayarak etini yakan asidi uzaklaştırdı, böylece Joie'yle ilgilenebilecekti.

Yere oturmuş, bir tür huşu içinde onu izliyordu. Boğazındaki yara yüzünden konuşamıyordu. Orada öylece oturdu, kan akışını durdurmak için ellerini açık yırtığa bastırdı. Gabrielle çığlık attı ve onun yanına koştu. "Bana yardım et, Jubal, onu yatırmama yardım et. Havluya ihtiyacım var, ne olursa olsun. Joie, sakın üzerimizde ölme! Kahretsin, Jubal, çok fazla kan kaybetti. Yardım et bana."

Gary onun koluna girdi ve Gabrielle'i de yanına alarak geri çekildi. "Artık ona sadece Traian yardım edebilir."

Jubal Karpatyalı'ya baktı. "Yap şunu. Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece ölmesine izin verme."

Traian böceklerin ısırıkları yüzünden şişmiş ve kızarmış olan yüzlerine baktı. Uzanıp Joie'yi kollarının arasına aldı ve göğsüne yasladı. Joie ona yaslandı, kirpikleri yavaşça aşağı doğru kaydı.

On İkinci Bölüm

"Traian," dedi Gary sakince. "Sen de en az onun kadar kötü durumdasın. Hemen kana ihtiyacın var. Ben yaraları sarmak için toprak getirirken Jubal'ı kullan. Döner dönmez sana daha fazla kan vereceğim."

Traian, "Ailesini kullanmamı istemiyor," dedi. Kan kaybını azaltmak için Joie'nin kalp atışlarını otomatik olarak yavaşlatmıştı. Yüzünü onun boğazına gömdü ve korkunç yarayı iyileştirici tükürüğüyle elinden geldiğince kapattı.

"Onun ne istediği kimin umurunda?" Jubal tersledi. "Senin bir vampir olduğunu düşündüğü için itiraz etti. Onu kurtarmak için kanımıza ihtiyacın varsa, al. Belli ki ona ya da Gary'ye zarar verecek bir şey yapmamış. Gabrielle, Gary'nin neye ihtiyacı varsa ona yardım et."

"Bahçede zengin toprak var," diye talimat verdi Traian. Bir an durdu, yüzündeki çizgiler derinleşmişti, göğsü yarılmıştı, yorgunluk ve korku gözlerindeki çalkantılı öfkeyle karışmıştı. Sonra üstlerindeki ikinci kat balkonuna sıçradı ve Joie'nin odasını bulana kadar tırabzanlar boyunca aceleyle ilerledi.

Jubal merdivenlerden çıktı, koridorda hızla ilerleyerek kız kardeşinin odasına girdi. Kapıyı fırlatarak kapattı ve kız kardeşinin yattığı yatağa yaklaştı. Joie solgundu, neredeyse griydi, nefes alış veriş o kadar sığı ki neredeyse hiç yoktu. "Onu kurtarabilir misin? Bana gerçeği söyle, Traian. Bu mümkün mü?"

Kalbinin etrafına bir yumruk sarılmış gibiydi. Traian buz gibi soğuk, gece yarısı siyah gözlerini Jubal'a dikti. "Başka bir sonuca izin vermeyeceğim."

"Gary kana ihtiyacın olduğunu söyledi." Jubal kız kardeşinin yanına oturdu ve onun elini tuttu. "Joie bizim için dünyalara bedel. Gördüğüm kadarıyla o da senin için dünyalara bedel. İlişkinizi anlıyormuş gibi yapmayacağım; sadece bunun için minnettar olacağım."

Traian usulca mırıldandı, bileğindeki bir damarı açıp beslenirken Jubal'ın ilk korkusunu bağısladı. Affet beni, Joie. Bunu istemediğini biliyorum. Tükenmiş bedenine güç aktı. Eğer bizi kurtaracaksam, tek seçeneğimiz bu. İkimiz de yaralıyız. Eğer yeterince kan alabilirsem, hayatta kalabiliriz.

Zihninde belli belirsiz bir kıpırtı vardı. Bir dokunuş, daha fazlası değil, yüzündeki parmakların hafif okşaması gibi. Traian, Jubal'ın bileğindeki iğne izlerini dikkatlice kapattı ve kardeşini büyülenmiş halinden uyandırmadan önce Joie'yi yanına aldı.

Jubal yataktan kayarak yere oturdu. "Anladığım kadarıyla kanımı almışsın."

Traian resmi bir tavırla, "Evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi. "Hepiniz fazlasıyla şanslıydınız. Her vampiri yenmek zordur ama usta vampirler yüzyıllar boyunca yaşar, güç ve kuvvetlerini artırır. Başkalarını köleleri ve kuklaları olarak kullanırlar ve kendilerini tehlikeli savaşımlardan uzak tutarlar. Daha küçük piyonları feda ederler ve avcılar bölgedeyken kaçarlar. Sadece zaferden emin olduklarında savaşır."

Jubal, Traian ellerini Joie'nin korkunç yaralarının üzerine koyarken her hareketini izledi. Kendi bedeninden ayrılmış gibiydi, boşluğa bakıyordu. Jubal yüzündeki çizgilerin derinleştiğini görebiliyordu, sanki gücü yavaş yavaş ondan çekiliyormuş gibi rengi gözle görülür bir şekilde soluyordu.

Gary ve Gabrielle odaya daldılar. Gary yatağın yanında yere bir kâse zengin, koyu renkli toprak koydu ve Gabrielle ikinci bir kâseye çeşitli otlar attı. Gary mumları Jubal'a uzattı. "Bunları odanın etrafına yay ve yak. Yapay ışıkların yanmasını istemiyoruz, sadece mumlar olsun. Gabrielle, otları kâsede birbirine karıştır. Kokuların birbirine karışmasını istiyoruz." Elini Traian'ın omzuna koydu. "Joie Valenteen için bir sürprizdi. Harikaydı, inanılmazdı. Tereddüt bile etmedi. Bir vampirin aklına bir kadının diğerleriyle arasına gireceği hiç gelmezdi.

tehlike. Ve kesinlikle onun kalbine bir bıçak saplamak isteyeceğini hiç düşünmemiştir."

"Benim anılarımı kullandı," diye açıkladı Traian iyileştirici tükürüğünü toprağa karıştırıp Joie'nin boğazındaki yaraları sararken. "Onu pohpohladı ve zamanında oraya varacağımı umarak onu oyaladı. Ben yetişemeyince de her zaman yaptığını yaptı, onu yok edeceğinden emin olacak kadar yaklaşmak için kendini cesurca tehlikeye attı."

Gary karışımından bir avuç aldı ve Traian'ın göğsüne doldurdu. "Tüm bildiklerime rağmen, ona gitme isteği o kadar güçlüydü ki, hayatta kalabileceğimizden şüpheliyim."

"O usta bir vampirdi ve kendisinden çok daha güçlü başka bir ustayla birlikte çalışıyordu." Traian başını kaldırıp Gary'ye baktı. "Diğerini hiç net olarak görmedim. Mağarada kanımı aldı ama onu hatırlamıyorum. Prensimizin yanına gidemem. Tüm bilgileri ona aktarmak zorundasın. Vampir bulunana kadar, ki şu anda bu ülkede kalacağından çok şüpheliyim, Mikhail'den uzak duracağım. Onun hayatını riske atamayız."

Gary, "O bunu aynı şekilde görmeyecektir," diye belirtti.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Bu şekilde savaşlara girerek hayatını riske atmamalı. Onun amacı halkımıza hizmet etmek ve liderlik etmek, vampir avlamak değil. Çok sayıda avcımız var ama sadece bir liderimiz var. Kardeşi güçlü ve kuvvetli ama gördüğü işkenceler yüzünden hasar görmüş. Liderlik edemez. Eğer vampir ya da insanlar Mikhail'i öldürmeyi başarır, ırkımızın ölümcül bir yara alacağından korkuyorum." Traian kabul edip etmediğini anlamak için Gary'ye bakmadı. Joie'yi kollarının arasına aldı. Kanımı kabul etmelisin, Joie. Bu seni benim ırkıma dönüştürecek ve bu hiç de hoş bir deneyim değil.

Yine onun dokunuşunu hissetti, nazik, şefkatli, yüzünde, yine de kollarında hareketsiz yatıyordu. Sanki uyarısını eğlenceli bulmuş gibi zihninde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Gücünü daha fazla tüketmek istemediği için vücudunu hafifçe çevirdi.

Varlıklarını diğerlerinden gizliyorlardı. Bitkilerden ve mumlardan gelen rahatlatıcı aroma, uzaktaki diğer sesler asırlık şifa ilahisine katılırken zihnindeki ilahi sesleriyle karıştı. Ondaki mümkün olan en az miktarda kanı aldı ve hızla kendi damarını açtı. Kadın onun kanını, tıpkı onun söz konusu olduğu diğer her şeyde olduğu gibi, tam bir inançla kabul etti. Böyle yapması onu alçalttı.

Bir değiş tokuş için yeterince aldığında, Traian onu nazikçe yorganın üzerine yatırdı. "Belki de hepiniz odadan çıkmalısınız. Onu bu şekilde görmeyi istemezdi."

"Senin de kana ve bakıma ihtiyacın var," diye belirtti Gary. "Düşündüğünden daha zayıfsın Traian. Kanımı al ve ikinize de yardım etmeme izin ver. Ne beklemem gerektiğini biliyorum. Gabrielle ve Jubal odalarında bekleyebilirler."

"Kalacağız," dedi Jubal kararlı bir şekilde. "O bizim kardeşimiz."

Gabrielle, Traian'ın Gary'den beslenmesini izledi. Bu onu tiksindirmeliydi ama bunun yerine büyülenmişti. Ona çok asil bir an gibi gelmişti, bir varlığın diğerine yardım etmek için el uzatması. Gary kan verme konusunda tamamen korkusuz ve gerçekçi görünüyordu, sanki günlük bir olaymış gibi. "Eğer dağınıksa, Traian, Joie ihtiyaçlarını karşılamak için burada olmamı isterdi. Bazı şeyler konusunda çok titizdir." Gabrielle çenesini kaldırdı, kalma hakkı için savaşıma hazırды.

"Yaran derin, Traian. Yere inmen gerek. Benim kanımla bile o yarayı iyileştirecek kadar güçlü değilsin. Neredeyse kalbini yerinden söküyordu," dedi Gary. Ama Joie'yi izliyordu. Acının ilk dalgası yüzünü geçti ve vücuduna bir ürperti gönderdi.

Traian acının onu ele geçirdiğini hissetti, vücudunun merkezinde bir meşale gücüyle yanan bir ateş, bir patlama gibi dışarıya doğru çiçek açıyordu. Onunla birleşti, acının yükünü üstlenmeye çalıştı, onun kendi dünyasına girişini mümkün olduğunca kolaylaştırmaya kararlıydı. Traian, Joie'nin kardeşlerine hayretle bakıyordu; sarsıntılar sırasında dehşete düşeceklerinden ve korkacaklarından emindi.

Joie şiddetli bir şekilde hastalandığında ve amansız acı dalgalarını kontrol etmek imkansız olduğunda başladı. Bir ekip olarak birlikte çalıştılar, konuşamayacağını ya da onları yönlendiremeyeceğini anlamış görünüyorlardı. Tüm dikkatini mümkün olduğunca çok acıyı engellemeye ve Joie'nin dönüşüm geçirmesine yardımcı olmaya vermişti.

Gary odayı temiz tutuyor, bitkilerden ve mumlardan gelen yatıştırıcı aromaları kokluyordu. Hepsi de kadim şifa ilahisinin sözlerini öğrenmişti. Gabrielle, Traian'ın alnındaki kan boncuklarını sildi. Hafifçe gülümsemeyi başardı ama tüm dikkati açıkça hayat arkadaşının üzerindeydi.

Traian gücü yettiği anda Joie'yi derin bir uykuya gönderdi. Bitkin bir halde onlara baktı. "Onu birkaç günlüğüne götürmek zorundayım. Sizinle iletişim kuramayacağız ama o yaşıyor ve hızla iyileşecek." Yerle ilgili herhangi bir gönderme yapmaktan kaçındı. Joie'nin ailesi, onu nereye götüreceğinin ayrıntılarını bilmeden de yeterince şey yaşamıştı.

Gabrielle eğildi ve Traian'ın başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Ona iyi bak. Sana güveniyoruz. Seni bulduğu için üzgün değilim, ona nasıl baktığını gördükten sonra değil."

Traian onun gözyaşlarını kırıştırdığını görebiliyordu. "Teşekkür ederim, Gabrielle. Mümkün olan en kısa sürede onu sana getireceğim."

Gary, "Ben burada onlarla kalırım," diye teklif etti.

Traian başını salladı. "Mikhail'i uyar. Kanımı alan kişinin ona zarar vermek için beni kullanabileceği ihtimaline karşı bilgiyi ona göndermek istemiyorum. O mağarada vampirler için değerli bir şey olduğunu bilmesini sağla. ve o Orada vardır sayısız Tuzaklar. Ona buranın büyücülerin kullandığı bir mağara olduğunu söylediğinizde anlayacaktır."

Gary başıyla onayladı. "Jubal ve Gabrielle isterlerse benimle gelebilirler."

Traian ayağa kalktı, Joie kollarındaydı. "Git o zaman, bu gece git. Vampirler için her zaman geçerli olan kurallar

hızla değişiyor. Mikhail'in koruması altında daha güvende olacaksın." Balkona, ait olduğu yere, gecenin içine doğru süzüldü. Rahat olduğu yere. Rüzgâr yüzüne doğru esiyor, saçlarını karıştırıyor, etrafındaki yaratıklardan ona mesajlar getiriyordu.

Kollarında uyuyan Joie ile gökyüzüne çıktı ve gençlik günlerinden hatırladığı küçük bir mağaraya, kaplıcaları ve buzul suyu havuzları olan bir şifa mağarasına yöneldi. Çok aşağıda, uzun yıllardır görmediği anavatanı önünde uzanıyordu. Bu manzara ailesinin ve çocukluk arkadaşlarının anılarını canlandırdı.

Evindeydi ve hayat arkadaşını kollarında tutuyordu.

Asla güvende olmayacak. Her zaman bana bağlı olacaksın. Hayatını bağışladım ama istediğim zaman alabilirim. Ve onunkini de alacağım.

Traian tereddüt etmedi. Vampirin başlattığı zihinsel yol boyunca kulakları sağır eden bir gök gürültüsü gönderdi, bir şimşek avını hedef alan bir mızrak gibi gökyüzüne doğru fırladı. Aynı hızla, gökyüzünde bir savaşa tamamen hazır bir şekilde kendi pozisyonunu aldı.

Traian'ın kafasında bir acı patlaması oldu. Bunu atlattı, bir vuruş yaptığından emindi.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Ben eski bir savaşçıyım. Senden ya da senin türünden herhangi birinden korkmuyorum. Eğer beni ya da benimkini takip etmek istersen, ölüm cezası yerine getirme fırsatını memnuniyetle karşılarım. Traian misillemekten emin bir şekilde tekrar hareket etti. Korku ya da huşu, hatta saygı bile göstermemişti ve vampir, kölelerinin ona hayranlık duymasına alışkındı.

Gökyüzünden sıcak taş yağmuru yağdı. Traian Joie'yi korudu, vücudunu bir battaniye gibi örttü. Taşlar zararsız bir şekilde etraflarına düştü ama saldırı gönülsüz bir girişimdi. Vampir kaçıyor ve sadece Traian'a korku salmak istiyordu.

Uyuyan Joie'ye daha sıkı sarıldı. "O kadar uzun zamandır bir savaşçıyım ki, başka bir varoluşu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Hatta bir

Usta vampir benim seçtiğim yolu değiştiremez. Eğer bizi bulmaya gelirse, Joie, geri dönmeyeceğim. Seni benden alamayacak, beni de senden alamayacak." Ona yıldızların altında yüksek sesle söz verdi. Ve sonra onu yüzeyin derinliklerine, şifalı mağaralara götürdü.

On Üçüncü Bölüm

Joie çabucak uyandı. Bir an hiçbir şey bilmezken, bir an sonra tamamen kendine geldi. Suyun düzenli düşüşünü, toprağın içinde çarpan yaşamın tınısını duydu. Nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini biliyordu. Kendini farklı, tamamen canlı hissediyordu ama yine de vücudu ağrıyor ve boğazı düğümleniyordu. Kendisini tutan adama bakmak için başını çevirdi. Traian yanında yatıyordu, kollarını ona dolamıştı, bir eli çıplak karnının üzerindeydi, parmakları genişçe açılmıştı. Bir mağaranın nemli toprağındaki derin bir çukurda yatıyorlardı. Tavan kristallerle ışıldıyordu ve çok uzakta olmayan bir havuzda su parıldıyordu. Bunu biliyordu, görüyordu, yine de oldukları gibi toprağa gömülmeleri imkânsız olmalıydı.

"Senin gördüğünü ben de görüyorum," diye tahmin etti. Sesi farklıydı, boğuktu, daha önce çıktığı gibi değildi.

"Evet." Dişleri kadının omzunu ısırdı. "Gençken içinde yüzdüğüm bir mağaradayız."

Joie etrafına bakındı, elini uzattı ve nemli toprağa dokundu. "Temizlik fetişi olmamam çok iyi bir şey. Yaralıyken yataklar uygun değil mi?"

"Toprak bizi iyileştirir." Boynunu öptü, dilini boğazındaki yaraların üzerinde gezdirdi. "Tüm kir izlerini kolayca temizleyebiliyoruz. Yaralarımız daha önce toprakla doluydu ama şimdi çok temiz. Tekrar uyumadan önce onları yeniden paketleyeceğim."

"Bizim için ne kadar güzel. Bu küçük toprak yatağında solucanlar var mı? Konuşmalarımızda solucanlardan bahsetmiş miydin?"

"Yaptığınıza inanmıyorum."

"Bunun bir nedeni vardı." Parmakları onunkilere dolandı. Karnının üzerindeki eli onu bir şekilde rahatlatıyordu.

anlamadı. İç organları ağrıyordu. "Biri bana beyzbol sopasıyla mı saldırdı?"

"Hayır. Dönüşüm zordur."

Sonsuz gibi görünen o acının dehşetini hatırlamak istemiyordu. Kontrolünü tamamen kaybettiğini. Yaşadığı çaresizlik hissini ya da onun gözlerindeki bakışı. Özellikle de onun gözlerindeki bakışı. Bağışlanmak için yalvarıyordu. Suçlu görünüyordu, onu kaybetmekten korkuyordu. Yüzüne düşen kan kırmızısı gözyaşlarını hatırladı. "Evet, öyleydi. İkimiz için de."

Traian çenesiyle kızın başının üst kısmını okşadı.

"Peki ya Jubal ve Gabrielle? O iğrenç küçük vampirin boğazımı parçaladığını görmek onları korkutmuş olmalı."

İçindeki titremeyi hissetti ve bedenini daha da yaklaştırdı. "İnanılmazlardı." İkisinin de ona suçlayarak bakmadığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Ve Gabrielle ona veda sözlerinde çok cömert davranmıştı. "İkisi de iyi. Gary onları prensimize götürdü. Mikhail ve hayat arkadaşıyla birlikte, onların koruması altındalar. Kardeşini ve kız kardeşini çok seviyorum.

"Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Dünyada insanlarla birlikte yaşıyor ve onları koruyoruz, ancak ırkımızı güvende tutmak için her zaman ayrı kaldık. Bu benim insanlarla ilk yakın temasım oldu. Gary olağanüstü bir adam ve belli ki prensimiz ona güveniyor. Jubal ve Gabrielle'e karşı gerçek bir sevgi ve hayranlık hissediyorum. Böyle hissetmeyi hiç beklemezdim." Traian parmağının ucuyla Gabrielle'in burnunu ovuşturdu ve sonra ağzını yokladı.

Joie gülümsedi ve onun elini hafifçe ısırdı. Sanki fiziksel temasın verdiği güvenceyi arıyormuş gibi sürekli ona dokundu. "Onlara karşı derin bir sevgi beslesen iyi olur. O ikisiyle yapılacak tek güvenli şey bu. Ve benim ailemle de yapabileceğin tek şey bu. Seni çıldırtacaklar, bu yüzden onları sevmek zorundasın, aksi takdirde onları öldürürsün. Annem ve babamla tanışman için sabırsızlanıyorum." Bu düşünceyle kahkahayı patlattı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Traian şüpheyle sordu. "Ne zaman beni ailenle tanıştırmaktan bahsetsen kötü bir şekilde gülüyorsun."

"Merak etme, seni onlardan koruyacağım. Jubal, Gabrielle ve ben her zaman birlikte eve ziyarete gideriz. Eğer takım olursak, bir şansımız olabilir."

"Ben Karpatyalıyım," diye belirtti.

"Sanki bunun bir önemi olacakmış gibi. Ama sen öyle olduğunu düşünmeye devam ediyorsun." Eli, saldırıdan dolayı hâlâ çiğ ve ağırlı olan boğazına gitti. "Nasıl oldu da muhteşem ve mükemmel bir şekilde uyanmadım?" Joie ona ters ters baktı. "Makyajla ilgili hayallerim vardı."

"Muhteşem ve mükemmelsin." Sesi şaşkındı. "Sana daha fazla kan vermek için erken uyandırdım ama tamamen iyileşene kadar toprağa geri döneceksin." Göğsüne dokundu. "İkimiz de döneceğiz."

Ona daha dikkatli bakmak için başını çevirdi ve nefesi boğazında düğümlendi. "Ah, Traian, bir bakayım." Adamın engelleyici ellerine rağmen dizlerinin üzerine kalktı. "Gerçekten yaralanmışsın."

Gözlerinde endişe ve kaygı vardı. Elleri göğsünün üzerinde endişeli, okşayıcı hareketlerle gezindi. Traian nefesini tuttu, içinden geçen duygu dalgası karşısında şok olmuştu. "Bunun bir önemi yok ama endişelendiğin için teşekkür ederim."

"Bunun büyük bir önemi var," diye karşı çıktı ona. "Şu iyileştirme işini nasıl yapıyorsun? Sana yapabilir miyim? İşe yarar mı?" Kadın çoktan adamın üzerine eğilmiş, dili adamın parçalanmış derisinin kenarlarında dolaşmaya başlamıştı.

Traian gözlerini kapattı. Dili yatıştırıcıydı, onu şaşırtan nazik bir okşayıştı. Kafasının içinde şifa ilahisini söylemeye çalışıyordu, kelimeler yumuşak ve tereddütlüydü ama doğru söylüyordu. Gözleri yandı, boğazı tıkanı ve hatta göğsü daraldı. Kadının onun yaralarıyla ilgilenmeye çalışacağı aklına gelmemişti.

"Aptal adam," diye fısıldadı. "Tabii ki seninle ilgileneceğim. Seninle ilgilenmem gerekiyor."

Gözyaşlarını görebileceğinden korktuğu için gözlerini açmadı. "Senin bir tür kadın istediğini sanıyordum."

"Doğru, ama kadınlar her zaman fikirlerini değiştirebilir. Şu anda bunu yapmam gerekiyor." Güldü ve nefesi adamın çıplak tenine ılık ılık değdi. "Yapmam gereken şeylere şaşıracaksın." Ağzı tehlikeli bir şekilde aşağı doğru hareket ediyordu.

"Hayır, yapamazsın," diye itiraz etti. "Önce iyileşmen gerek Joie. Sana kan vereceğim ve seni tekrar uyutacağım."

Tekrar güldü, ereksiyonunun başına ılık hava üfledi. "Gerçekten mi?" Dili onu sanki bir dondurma külahıymış gibi yaladı. Döndü, dans etti ve çirkin şeyler yaptı. "İstediğim türden bir kadın olmaya geri döndüm. Şu anda pek çok şey istiyorum. Ve bu hassas halimle sevişip sevişemeyeceğim konusunda endişelenmeyi bırakacak kadar beni istemeni istiyorum. Ve vücudunu içimde istiyorum. Sadece sen yapabilirsin, Traian. Sana umutsuzca aşık oldum, bu yüzden, lanet olsun, birkaç sorumluluğun var." Ona tam olarak ne demek istediğini göstermeye devam etti.

İçindekiler

- [Birinci Bölüm İkinci](#)
- [Bölüm Üçüncü](#)
- [Bölüm Dördüncü](#)
- [Bölüm Beşinci](#)
- [Bölüm Altıncı](#)
- [Bölüm Yedinci](#)
- [Bölüm Sekizinci](#)
- [Bölüm Dokuzuncu](#)
- [Bölüm Onuncu](#)
- [Bölüm Onbirinci](#)
- [Bölüm Oniki Bölüm](#)
- [Onüçüncü Bölüm](#)
-

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.